

Hạ Cửu Lưu chi Châu Lưu Bích Chuyển

Contents

Hạ Cửu Lưu chi Châu Lưu Bích Chuyển	1
1. Chương 1: Thử Túc Tình Thâm	1
2. Chương 2: Châu Ngọc Tại Trắc (châu Ngọc Ở Bên)	13
3. Chương 3: Nghịch Thủy Hành Chu (chèo Thuyền Ngược Dòng)	27
4. Chương 4: Triền Ti Chú Pháp (lời Nguyên Triền Ti)	42
5. Chương 5: Thủy Thâm Hỏa Nhiệt (nước Sôi Lửa Bỏng)	54
6. Chương 6: Phong Hồi Lộ Chuyển (quanh Co Khúc Khuỷu)	76
7. Chương 7: Nhai Xé Tất Báo (trừng Mắt Tất Báo)	99

Hạ Cửu Lưu chi Châu Lưu Bích Chuyển

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cổ trang, giang hồ, nhất thụ nhất công, bên ngoài văn nhã bên trong biến thái công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ha-cuu-luu-chi-chau-luu-bich-chuyen>

1. Chương 1: Thử Túc Tình Thâm

(Anh em như thể tay chân =))

—

“Ai da...” Ngón tay run lên, bút lông trải rộng trên mặt giấy Tuyên Thành lưu lại thành những đường uốn lượn bắt mắt.

“A...”

“Lớn quá, sâu thêm chút nữa... Dừng sức! Mạnh hơn nữa! Y a a...”

Dâm thanh dâng ngữ không hề che giấu vang vọng khắp gian phòng, cũng khiến cho vị cảm y công tử đang ngồi ngay ngắn trước bàn thân thể khẽ run lên, đôi mày kiếm nhíu lại càng chặt.

“Y a, a a! Hảo ca ca, cho ta nữa..... cho tiểu đệ nữa! Hảo oan gia, hảo ca ca..... Yêu người chết mất—”

Hai bóng người trên chiếc giường đối diện tứ chi dây dưa, bày ra một động tác độ khó cao đến khó có thể tưởng tượng, đang làm một việc cực lạc thể gian, màn giường điên cuồng lay động, chiếc giường răng rắc răng rắc rung động.

Một lão giả ngồi trên chiếc ghế trúc bên giường, vẻ mặt nghiêm túc, tay cầm một quyển bản thảo, dùng ngữ khí bình thản không hề lên xuống lắm bầm: “Hai người giảng hoà đến chỗ điên dại, Mộng Trúc chỉ cảm thấy cả người tê dại mềm nhũn, giống như đang nằm trên mây mà cao thấp lên xuống, trong lúc đó tuyệt vời đến khó có thể nói nên lời, chỉ cảm thấy bộ phận kia của đối phương cứng rắn như sắt, xông thẳng vào trong thông đạo khô cằn của mình, dùng sức đâm chọc, giải trừ ngứa ngáy như thiêu như đốt trong cơ thể, tiếng rên không khỏi càng phát ra lớn hơn, trong chốc lát không tiêu tan được, hậu huyệt đã tràn đầy dâm thủy, chỉ nghe thấy tiếng dương vật đâm chọc vào cơ thể pháp pháp, vang vọng trong sơn động.”

Đọc đến đây, chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ của hai người ở sâu trong màn giường phát ra càng lớn, càng kêu càng háng hái, chẳng qua là giọng nói khàn khàn già nua, nghe vào trong tai chẳng có cảm giác mê người, ngược lại còn khiến cho ruột gan cảm y công tử cuộn cuộn buồn nôn mãnh liệt.

“Hảo Mộng Trúc! Huyệt nhi siết chặt như vậy, yêu nhi (thắt lưng)vặn vẹo như vậy, có phải muốn ép khô ca ca ngươi hay không a—!”

“Hảo ca ca, nhanh lên..... Nhanh lên cho ta.....”

“Bên ngoài mưa như trút nước, trong động xuân ý nồng đậm.....” Cùng với tiếng ngân nga, bảy tám lão đầu tử đang đứng trông ở phía khác của chiếc giường mặt không cảm xúc giờ lên những ống trúc có hạt đậu bên trong, lắc qua lắc lại lộp đả lộp độp, bắt chước tiếng mưa rơi.

“Mà thanh “đại nhạc đao” (cái ấy) kia cũng đã từng ném qua cái nơi tuyệt diệu cùng nam nhân giao cấu ấy, hậu huyệt chặt hơn cả phụ nữ, lần này Mộng Trúc còn động tình, hậu huyệt mấp máy co rút, bao bọc càng siết sao lấy dương căn nóng như sắt, quần quít một hồi, khiến hắn phải rên thành tiếng, gầm một tiếng trầm, hùng tinh liền phun ra, ọc ọc rót vào trong cơ thể bên dưới.”

“A a a!”

Hai người trên giường đồng thời bật lên tiếng kêu vang dội, lụa hồng tung bay, phơi bày ra hình dáng hai

người, chỉ thấy hai gương mặt già nua nhăn nheo như vỏ quýt sặc mặt đờ đẫn, hai người đang quay cuồng làm mẩu trên giường thế mà lại là hai lão nhân đã qua sáu mươi tuổi, cuộc dây dưa thân thể này, hoàn toàn là bạo lực thị giác!

Cùng lúc đó, “răng rắc” một tiếng giòn tan, cây bút lông thỏ trong tay vị cầm y công tử gãy thành hai đoạn, hần rút cuộc cũng không thể nhìn được nữa lật bàn, triệt để phát điên!

“Lão tử không làm nữa!”

Rống xong câu này, cầm y công tử vén vạt áo, không chút do dự quay đầu phóng về phía cửa. Hần cử chỉ tiêu sái động tác nhanh nhẹn, chỉ chớp mắt đã tới trước cánh cửa gỗ khắc hoa, ngay khi ngón tay mới vừa chạm tới ván cửa, bỗng nhiên sau lưng một cơn ớn lạnh ủa ra! Có sát khí!

Suy nghĩ này vừa xẹt qua trong đầu, thân thể đã phản ứng nhanh hơn một bước, cơ thể nghiêng sang một bên, ngón tay dùng lực, vèo một tiếng liền ném ván cửa lên! May mà hần phản ứng nhanh, nghe thấy trên ván cửa liên tiếp vang lên mấy tiếng “phập phập phập” dữ dội, khiến trên lưng chàng trai trẻ không khỏi toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Thực, thực hung hãn!

“Mật Phong chết tiệt, mụ thật sự muốn giết ta sao?”

Chàng trai nhìn không được gào lên, nghe thấy bên ngoài có một giọng nữ đáp lại: “Nếu ngươi muốn lâm trận bỏ chạy, ta tuyệt đối sẽ lấy cái mạng nhỏ của ngươi! Không chỉ thế, mà còn lột sạch quần áo trên người ngươi, treo trước cửa nhà ngươi, cho già trẻ đầy đường thưởng thức!”

“Mụ.....” Giỏi cho độc nhất tâm đàn bà! Lúc nào cũng dùng cái trò đó uy hiếp hần hết lần này đến lần khác, đáng ghét!

“À, ta sai rồi, người chết linh thiêng, ta đương nhiên không thể làm chuyện khinh nhờn người đã khuất.....” Giọng nữ bên ngoài thay đổi, lời nói ra lại càng thêm đáng ghét, “Cho nên ta sẽ cố gắng hết sức giữ lại cho ngươi một hơi tàn, để ngươi còn sống mà trần như nhộng bị người ta chiêm ngưỡng. Tin rằng đám bạn thân của ngươi sẽ phi thường vui vẻ ha?”

“Mật Phong! Mụ nếu dám cả gan làm vậy, bản thể tử tuyệt đối sẽ tru chín tộc nhà mụ!” Nghĩ đến nữ nhân này hễ đứng trước lợi ích tiền tài liền hoàn toàn trở thành một mụ điên, chỉ cần nói được là tuyệt đối làm được, cầm y công tử tưởng tượng bản thân lúc chỉ còn một hơi tàn, quần áo trên người bị lột sạch treo trước cửa vương phủ cho người ta chỉ trích quan sát nghị luận, vậy còn không bằng dứt khoát chết luôn cho rồi!

“Ày, ngươi có thể tìm được chín tộc của ta rồi hăng nói, ta còn là sư tỷ trực hệ của ngươi nữa đó, nếu tru chín tộc của ta, có phải cũng muốn giết ngươi luôn không? Ha ha..... Ha ha ha.....”

“Ta, ta muốn chuyển sang hệ khác!” Tuyệt đối không muốn ở cùng một chỗ với ma nữ này, bằng không hẳn nhất định sẽ bị ép làm việc, đến lúc đó có muốn sống cũng không được!

“Đi đi, chỉ cần ngươi có thể tìm được hệ thu lưu ngươi, tỷ tỷ ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản ngươi, thậm chí còn có thể giúp ngươi nói tốt!”

“Mụ.....” Nói tốt cái gì, chắc chắn là đe dọa dụ dỗ đi? Cái con mụ tham tiền gần chết này, tuyệt đối không đời nào có đạo lý để cho cái cây tiền lồ lộ ra mặt chạy mất, thịt ăn đến miệng còn nhả ra? Mật Phong không phải là một con gà sắt, mà là một con gà đường lẫn một vòng có thể dính thêm một thân đầy đồ(*).

(*) Gà sắt: thiết công kê, gà đường: đường công kê, đều ý chỉ những người keo kiệt, nhưng gà đường cao hơn 1 bậc, bởi vì loại người này không những không chịu bị thiệt mà phải ăn lời trước đã.

“Được rồi, tiểu sư đệ, ngoan ngoãn đi, mở cửa ra, cho tỷ tỷ ta vào——” Một bàn tay ngọc thon thon từ khe cửa thò vào, trên móng tay thật dài là một lớp sơn đỏ mỹ lệ đến chấn động lòng người.

Nói giỡn hả? Để ma nữ này vào xâu xé hần sao?

Cầm y công tử rầm rầm một cái, cũng bất chấp câu nệ cái gì bên trong với bên ngoài, trực tiếp đạp một cước lên ván cửa, người thì mượn phản lực, bay thẳng đến cửa sổ bên kia!

“Bình” một tiếng vang lớn, ván cửa chia năm xẻ bảy hóa thành mảnh vụn, bốc lên một trận bụi mù, đáng tiếc nữ tử sau cửa không bị trúng kế, tay vung lên, liền nghe thấy tiếng gió vút vút một trận, cầm y công tử đang ở giữa không trung, trong hỗn loạn vụn hồng, né được hết phần lớn, nhưng vẫn bất hạnh trúng chiêu, bịch một tiếng ngã xuống mặt đất! Một cây phong châm lông trâu mảnh dẻ cắm trên gót chân trái, lại có thể xuyên qua giày, đâm vào da thịt.

Cầm y công tử chỉ cảm thấy một trận ngứa ngáy từ chân trái kéo tới, trong chốc lát, cả người đã cứng còng, ngay cả ngón tay cũng không cách nào nhúc nhích được.

Hần chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ tử lộng lẫy kia ung dung bước về phía mình.

Hai mắt cầm y công tử phun lửa, hận không thể dùng ánh mắt thiêu chết cái tên đầu sỏ gây tội kia!

“Mẹ kiếp, đáng chết! Mật Phong mụ thể mà dám dùng hoàng phong châm chích ta!?”

“Đáng, ai bảo ngươi chạy trốn?” Nữ tử tên là “Mật Phong” đi đến trước mặt hần, ngồi xổm xuống, bày ra một nụ cười điên đảo chứng sinh, tràn đầy mị lực khiến người ta phải nhũn xương, “Tiểu Trư, tay sao có thể đánh lại chân(*) chứ? Đừng hồng phản kháng chạy trốn, ngươi cũng nên biết, cho dù ngươi có chạy trốn tới chân trời góc biển, ta đều có thể bắt ngươi trở về.”

(*) Tương tự với câu trứng chọi đá, châu châu đá xe.

“Không cần mụ phải nói! A, không đúng! Khốn kiếp, mụ cũng biết bản thể tử là ai? Thế mà dám cả gan đối xử với ta như thế? Mụ thật sự là ăn tim hổ mật báo rồi! Mật Phong mụ cái nữ nhân mắt không có pháp kỹ (pháp luật + kỹ cương) này, phạm thượng tác loạn, âm hiểm ác độc, hạ lưu vô sỉ, nham hiểm phụ nhân.....”

“Còn nói nữa là lột sạch người, ném vào trong chuồng heo rả đầy xuân dược bây giờ.”

“.....@#%~&!” Mật Phong vừa lòng nhìn đối phương nháy mắt nín thính vẻ mặt đầy khuất nhục, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ hai má đối phương, cười đến vô tâm vô phế. “Chu Hi, xem ta đối với người tốt biết bao, chẳng những mời hết các trưởng lão của “Tàng thư các” đến đọc sách cho người nghe, còn đặc biệt yêu cầu hai vị trưởng lão cao tuổi biểu diễn quá trình cho người xem, thậm chí còn có các trưởng lão của “Điều âm các” đến giúp đỡ xây dựng không khí, nhiều người phục vụ người như vậy, người tốt cuộc còn muốn thế nào nữa? A? Đừng quên người là đệ tử nổi tiếng nhất trong Phong Nguyệt hệ, bất cứ lúc nào cũng phải có giác ngộ tốt nhất, người không chăm chỉ làm việc thế này, thật sự là khiến ta phi thường thương tâm..... Hic hic.....”

Nói một hồi, Mật Phong còn lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn lụa, lau lau nước mắt không tồn tại trên khóe mắt.

“Thấy gớm!” Cẩm y công tử Chu Hi nghe mà thấy sồn gai ốc toàn thân, nếu không phải cơ thể bị tê liệt, thì hẳn đã sớm nhảy lên ra tay đánh cái nữ nhân chết tiệt này như tử ròi, “Mật Phong con mụ bà nói chuyện chẳng có chút đạo lý nào! Ta không chăm chỉ làm việc lúc nào!? Ta nếu không chăm chỉ làm việc, mụ có thể đếm tiền đến nỗi tay chuột rút luôn sao? Làm người phải có lương tâm chứ!”

Chỉ cần nghĩ lại, bản thân đã từng nhiệt huyết dâng trào đi làm việc cho nữ nhân này, Chu Hi thật muốn đem cái tội hồi trước đầu óc phát sốt, hoàn toàn là một thằng ngu ra xử lý!

“Lúc đầu ta vốn muốn vào Đan Thanh hệ hoặc là Văn Thân hệ, đều tại bà! Ác phụ bà uy hiếp hai sư huynh hệ kia, kết quả là ta bị xách tới Phong Nguyệt hệ! Đáng hận!”

“Hừ, Đan Thanh hệ không phải chỉ vẽ, người vào Phong Nguyệt hệ còn không phải vẽ sao? Có khác gì nhau hả? Huống hồ, ta thấy người còn làm đến thực thích thú, lúc này mới oán giận bất mãn, có phải giả tạo quá không?”

“Lúc trước rõ ràng là vẽ đông cung nam nữ, bình thường như thế, ta có thể bất mãn cái gì? Thế nhưng hiện tại..... Hiện tại bà cư nhiên bắt ta vẽ cái việc xấu xa đó giữa nam nhân với nam nhân! Mắc ói!”

Nhớ lại từ sau khi chuyện của tên dâm xà kia bại lộ, Mật Phong nữ nhân này quả thực hết như bị chích máu gà hưng phấn không ngớt, cảm thấy đây chính là một con đường tiền tài mỗi toanh, vì thế ngày đêm giày vò nhân viên trong đội bắn thảo của Phong Nguyệt hệ chạy nước rút, thậm chí còn không biết dùng thủ đoạn gì, khiến Cửu Vĩ sư thúc quyền cao chức trọng nhất trong Hạ Cửu Lưu môn hạ lệnh, tất cả mọi người trong Phong Nguyệt hệ phải phối hợp với Mật Phong một cách vô điều kiện, các hệ khác cũng phải

mở rộng cánh cửa tiện lợi, chỉ vì để sáng tác cuốn sách tình yêu nam nam đầu tiên này.

Kết quả, Hạ Cửu Lưu môn phải đi hiệp trợ cái tên dâm xà luôn một lòng muốn chạy trốn khỏi Lâm Kiếm trang đến phát điên đó, hơn nữa còn tận tâm ngăn cản phu quân của tên kia đến tìm người, tung ra một đồng lớn điều kiện khó dễ, chỉ vì để cho dâm xà hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Dâm xà tám phần là bị ghen đến điên luôn rồi, hơn nữa cái con rắn kia từ trước đến nay chỉ cần là dâm thư có thể viết, bất kể là nam nữ hay là nam nam, đều sẽ vui vẻ chịu đựng, vì thế dùng tốc độ cực cao hoàn thành đại tác phẩm mà tuyệt đối sẽ bị khổ chủ chém chết tươi!! Sau đó, là việc của Chu Hi.

Đây, chính là khởi đầu đoạn lịch sử gian khổ của Chu Hi.

“Giữa nam nhân và nam nhân, không phải càng có thêm khoái cảm cấm kỵ sao? Chỉ cần tưởng tượng đến cái cảm giác dâm mĩ của một loại siết chặt khác biệt lúc mây mưa, còn có quá trình cưỡng ép, khuất nhục, bất cam và phản kháng, khiến cho nhân tình không tự kìm hãm được mà hưng phấn hẳn a-! Cưỡng bức áp đảo mới là vương đạo a vương đạo!” Mật Phong nói đến nhiệt huyết sục sôi, hai tay đan vào nhau, trong mắt tràn đầy tinh quang tóe lóe.

Chu Hi ở một bên thâm khinh thường nữ nhân đối trá này một vạn lần, “Mụ căn bản sẽ không thật tâm muốn tuyên dương dâm thư, căn bản chỉ là vì kiếm tiền thôi!” Chỉ cần có một chút cơ hội kiếm tiền, nữ nhân này tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Mật Phong không thèm để ý đến lời nói thẳng thừng không câu nệ gì của hắn, ngược lại đắc ý nói: “Đúng vậy, ta chính là vì kiếm tiền đó! Chỉ cần có tiền, hiệu sách Xuân Tiêu có thể được mở rộng, cũng có thể làm ăn tốt hơn. Cho nên nhiệm vụ của ngươi chính là trợ giúp ta kiếm tiền, nhớ kỹ đây là mệnh lệnh của sư thúc, muốn chống đối thì cũng nên nghĩ đến vị trí của mình một chút!”

Đáng giận! Đáng giận! Cái nữ nhân “cầm lông gà làm thẻ lệnh”(*) đáng giận!

(*) Ý nói những người dựa vào cấp trên mà kiêu ngạo.

Vừa nghe thấy ác danh uy phong hiên hách của sư thúc, Chu Hi lập tức ngậm miệng lại, nhưng trong lòng vẫn không chịu khuất phục nữ nhân chết tiệt này.

Không được! Hắn nhất định phải tìm cơ hội chạy trốn! Tuyệt đối phải rời khỏi cái ổ ăn thịt người vạn ác này!

“Cho nên, đừng nên có ý định phản kháng, ngoan ngoãn làm cho xong việc ngươi nên làm đi, như vậy mới ngoan chứ!” Mật Phong chia tay vỗ vỗ hai má hắn, cười đến sáng lạn, “Huống chi ngươi mỗi ngày đều làm ồn như vậy một trận, rút cuộc cũng đâu có đạt được mục đích, ngươi không mệt, ta xem cũng mệt lắm rồi.”

“Đáng giận!” Nữ nhân chết tiệt, còn đạp lên nỗi đau của hắn!

“Được rồi được rồi, mọi người tiếp tục khởi công làm việc, Tiểu Trư ngươi căng da ra một chút cho ta, uống ta còn chuẩn bị riêng một đoạn dâm sự nam nam ngán cho ngươi luyện vẽ, lần này nếu lại không làm tốt, ngươi cứ chờ bị lột sạch treo cửa nhà mình thị chúng đi—”

Hừ! Đợi sau khi ta chạy trốn thành công, bản thể tử nhất định phải chạy tới nơi mà móng vuốt mụ cào không tới, Mật Phong chết tiệt, mụ cứ đợi đó cho lão tử! Mật Phong nhéo hai má hấn một hồi, lúc này mới đứng dậy chuẩn bị rời đi, không ngờ bên ngoài truyền đến một trận ồn ào.

“Chuyện gì?” Mật Phong ra khỏi cửa, chợt nghe thấy một giọng nói ôn nhả: “Mật Phong cô nương.” Giọng nói này.....

Đầu óc Chu Hi mới vừa rồi quay cuồng ngập ngựa chỉ toàn những cách có thể thuận lợi thoát ra ngoài phạm vi thể lực của Hạ Cửu Lưu môn, để tự do tự tại, lúc này như bị vạn con ngựa oành oành phi qua, nào đều bị trộn thành một nùi!

“A, thì ra là Nhã công tử, một thời gian rồi không gặp.” Tiếng nói khách sáo dối trá của Mật Phong từ bên ngoài vọng vào.

Người gọi là “Nhã công tử” nhẹ nhàng cười một tiếng, đáp: “Vạn bất đắc dĩ, tại hạ thật sự không muốn đến quấy rầy cô nương, chỉ là..... Chuyện lần này quả thực hơi khó xử, bất đắc dĩ, chỉ có thể tới nhà ghé thăm, cô nương đại nhân đại lượng, xin hãy thứ lỗi cho.”

Không tốt! “Tên kia” tới!

Thật sự là nhà dột còn mưa suốt đêm(*), chuyện xui xẻo đều tụ về đây cả!

(*) Tương tự với câu đã nghèo còn mắc cái eo.

Chu Hi mặc dù ngập nỗi đều là ham muốn biến khỏi cái nơi địa ngục trần gian này, nhưng so với địa ngục nam nam của Mật Phong, thì “tên kia” lại càng đáng sợ hơn!

Quyết tâm muốn chạy trốn lúc đầu lập tức càng thêm kiên định, hơn nữa còn nhất định phải nhanh lên!

Hắn ban nãy vừa trốn một lần, chắc hẳn Mật Phong sẽ không ngờ được hắn bây giờ lại trốn tiếp đâu, lúc này đúng là thời cơ tốt nhất! Thân thể vốn bị Hoàng Phong châm làm tê liệt rốt cục dần dần có cảm giác, mặc dù vừa động một cái vẫn ngứa ngáy khó nhịn, nhưng so với tình trạng không thể động đậy lúc này tốt hơn không biết bao nhiêu lần rồi. Chu Hi cố nén cảm giác tê liệt, ngón tay run rẩy thò vào trong vạt áo, sột sột soạt soạt lấy ra một viên đan dược.

Oa, nếu có thể, hắn thật sự rất không muốn ăn viên dược này đâu.

Mặc dù đây là đan dược mà tên thầy lang có quan hệ dây mơ rễ má khá tốt với hắc luyện chế giúp, chính là để hóa giải độc của Hoàng Phong châm, nhưng đan dược mà tay thầy thuốc này luyện chế còn phải xem nhân phẩm.....

Nếu nhân phẩm không tốt ăn vào mà có bị động kinh, thì đã không còn nằm trong phạm vi mà thầy thuốc phụ trách nữa.

Nghĩ đến thảm trạng của bệnh nhân do tay thầy thuốc kia chữa trị, Chu Hi đánh cái rùng mình, ánh mắt nhìn xuống viên đan dược giữa ngón tay bắt đầu do dự.

“A, chuyện khó xử..... Nhã công tử lần nào tới đây chẳng có chuyện khó xử? Nhã công tử khó xử, ta bên này cũng khó mà xử nhanh a, người mà Nhã công tử muốn tìm thế nhưng lại là trụ cột của cả hiệu sách chúng ta, nếu không có hắc, là hoàn toàn chặt đứt cái xà lớn của hiệu sách rồi, chúng ta nhiều người như vậy đều trông cậy vào Tiểu Trư mà kiếm ăn, đành xin Nhã công tử giơ cao đánh khẽ, tạm tha cho đám dân thường chúng ta đi—”

Nhã công tử khe khẽ cười, đối với châm chọc khiêu khích của Mật Phong không hề để ý chút nào, “Mật Phong cô nương, tại hạ hiểu rõ nỗi khó xử của các người, thế này đi, Vương lão gia cũng coi như đã bán cho tại hạ vài phần mặt mũi, vấn đề mà cô nương phiền não trước đó.....”

Nghe thấy ba chữ “Vương lão gia”, thái độ tìm mọi cách làm khó dễ trước đó của Mật Phong lập tức quay ngoắt, cảm kích rơi lệ nói: “Nhã công tử, sao ta có thể không biết xấu hổ cơ chứ? Ha ha, quan hệ của Tiểu Trư và người không giống với những người khác, người muốn gặp hắc thì cứ đến đây! Còn khách khí như vậy làm gì? Ha ha!”

Cái nữ nhân chết tiệt lòng dạ đen tối chỉ biết đến lợi ích!

Tên Nhã công tử khó ưa tột cùng!

Chu Hi trong lòng không khỏi chửi ầm lên!

Hắc đương nhiên biết cái người gọi là “Vương lão gia” kia là ai, không phải là ông chủ của hiệu sách có nhiều mối làm ăn nhất Cẩm Châu này đấy sao? Thế nhưng không biết sao người này dầu muối đều không vào, Mật Phong hao hết vô mồm dùng hết thủ đoạn vậy mà chưa từng thỏa hiệp được để họ hỗ trợ buôn bán sâm thư, lúc đó Mật Phong hận đến ngứa răng, liên tục bảy tám ngày không ngủ được ngon giấc.

“Tên kia” thật đúng là biết lợi dụng sơ hở, này khác gì hốt thuốc đúng bệnh, Mật Phong có thể không cho y sắc mặt hoà nhã mới là lạ!

Chu Hi không do dự nữa, do dự nữa thì hoàng hoa thái cũng nguội mất (ý nói muộn). Lập tức nuốt viên đan dược đang cầm trong tay, đan dược này gặp nước bọt liền tan, chẳng qua chỉ trong chớp nhoáng hô hấp, Chu Hi đã cảm thấy một vị ngọt lan từ miệng đến yết hầu, sức nóng bá đạo từ trong bụng bùng nổ ra ngoài, luồng kinh lực này xông thẳng đến tứ chi bách hải, biến cảm giác tê liệt do Hoàng Phong châm đem

tới thành trở thành hư không!

“A.....” Con mẹ nó chết tiệt thể nào lại đau như vậy a a a, đau đến bán sống bán chết..... Ái, cơn đau tứ chi bách hại truyền đến khiến nước mắt hần thiếu chút nữa tuôn rơi.

Chết tiệt, nhân phẩm hần rõ ràng tốt lắm, tại sao vẫn trúng thưởng a a a?

“.....Vậy là lời này đã định, tại hạ sẽ mang Chu Hi đi nửa tháng, sau đó lại đưa hần về đây.”

A!? Cái gì? Nửa tháng?

“Giỡn mặt hả!” Chu Hi vừa nghe thấy những lời này, làm sao còn quản đau nhức khó nhịn trên người, lăn một cái từ dưới đất đứng lên, xông về phía cửa sổ!

Bị nhốt ở cái nơi quỷ quái kia nửa tháng, nói đùa sao? Ông trời ngài còn chê đùa giỡn ta chưa đủ hả?

Vừa nghĩ đến thảm trạng sau khi “trở về”, Chu Hi liền đánh cái rùng mình, công lực vận chuyển tới cực hạn, khinh công hoàn toàn phát huy đến siêu thường, khoảng cách từ cửa đến cửa sổ, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã tới nơi!

Sư phụ truyền thụ khinh công cho hần lúc trước mà nhìn thấy tình cảnh này, tuyệt đối sẽ bị cảm động đến lệ già tung bay.

May mà cơn đau nhức viên dược kia mang tới đến nhanh, đi cũng nhanh, bằng không chỉ sợ hần vừa vượt qua cái cửa sổ đã lộn lại xuống đất!

Chu Hi lưu loát nhảy ra ngoài cửa sổ, trong lòng thầm vui mừng, may mắn là đám lão bất tử khiến kẻ khác ghê tởm đến muốn nôn kia mỗi người ngoại trừ ngâm nga dâm thư và biểu diễn làm mẫu ra thì chẳng để ý tới việc gì nữa, nếu không làm sao hần có thể dễ dàng từ trong căn phòng đầy người thuận lợi chạy trốn như vậy.

Đáng tiếc còn chưa đợi hần vui mừng xong, đã thấy một bóng đen chớp lên, trước mắt đã hiện ra tám tên hắc y nhân.

“Tiểu vương gia!” Hắc y nhân nhất tề soàn soạt quỳ gối trước mặt hần.

“Cút ra!” Chu Hi mũi chân chấm một cái, lập tức bay qua đầu đám thị vệ này, đáng tiếc hần vừa mới vọt người lên, một ánh sáng lạnh đã lóe lên trước mặt, nháy mắt xuất hiện lưới kiếm giăng kín đường đi của hần.

“Lớn mật! Làm càn! Đám nô tài các ngươi, lại có thể cả gan cản đường bản thế tử!? Quả là chán sống!” Chu Hi đúng thật là giận đến sùi bọt mép, đám nô tài chết bầm! Trong mắt chẳng hề có chủ thượng, đi theo tên Nhã công tử kia, hết lần này đến lần khác tìm hấn gây phiền toái! Đáng ghét, hấn không muốn sao trảm (xét nhà chém đầu) cả nhà bọn họ, tru diệt cửu tộc cũng không thể! Nhưng mà, lúc này không phải thời điểm nói cái này, nếu muốn phá vây xông ra, bằng võ công của hấn cũng không phải đối thủ của đám thị vệ này.

“Tiểu vương gia bớt giận, đây là mệnh lệnh của Nhã công tử, tiểu nhân không thể cãi lời.” Vừa nói, trường kiếm trong tay vừa thoải mái vung lên, tám người mặt không chút thay đổi hoàn toàn bủa vây Chu Hi trong lưới kiếm.

“Rầm! Tên kia là cái rầm! Các ngươi rốt cuộc là nghe hấn hay nghe ta? Rốt cuộc ai là thế tử, là hấn hay là ta!?”

Chu Hi hận không thể xé xác toàn bộ đám nô tài dám cả gan phạm thượng này, nhưng hận nhất cũng không phải chúng, mà là cái tên Nhã công tử cho chúng chỗ dựa kia!

“Xin tiểu vương gia đừng làm khó chúng tiểu nhân!” Chu Hi bực bội, bọn thị vệ lại càng buồn bực, tại sao chủ tử cứ không để cho người ta bớt lo như vậy, ba ngày hết hai đều phải nghiền ép ra chút việc, để bọn họ là hạ nhân phải khó xử.

“Rốt cuộc là ai làm khó ai a!?” Chu Hi vừa nghe thấy lời này, lập tức phát điên!

Còn tiếp tục thế này nữa, thì tên Nhã công tử chết tiệt kia thật sự sẽ đuổi đến đây, hấn không có thời gian dây dưa với bọn thị vệ này!

Nhưng trước mặt lưới kiếm dày đặc, muốn phá vây mà ra, cũng chẳng phải là loại việc mà một tiểu vương gia ăn sung mặc sướng như hấn có thể làm được, càng miễn bàn đến việc nội trong thời gian ngắn nhất xông ra, quả thực chính là người si nói mộng.....

Có điều, hấn có biện pháp của hấn!

Chu Hi dứt khoát vung ngang phiến quạt trong tay áo, đặt trên cổ mình, uy hiếp nói: “Đến a! Nếu các ngươi còn bức ta, ta liền tự sát!”

“Tiểu vương gia.....” Bọn thị vệ sắc mặt xanh mét, hoàn toàn không nghĩ tới đường đường là Trấn Bình vương gia thế tử, thế mà lại đi dùng thủ đoạn vô lại “một khóc hai nháo ba thất cổ” này.

“Thế nào? Đến a đến a, các ngươi bức ta nữa, có mang được về thì cũng chỉ có thể là một cái xác thôi!” Chu Hi hoàn toàn thành một bộ dạng tiểu nhân đắc chí hả hê dào dạt.

“Vậy thì..... Đắc tội!” Tay thị vệ cầm đầu sắc mặt nghiêm túc, còn chưa đợi Chu Hi phản ứng lại, trường

kiếm trong tay đã run mạnh, đâm thẳng về phía cổ tay hắn!

“Láo xược!” Chu Hi vừa sợ vừa giận, “Các người không để ý đến tính mạng bản thể tử sao?”

Tay thị vệ im lìm không lên tiếng, chỉ có tam xích thanh phong (một thành ngữ chỉ kiếm) như độc xà đâm về phía cổ tay Chu Hi!

“Các người..... Ê!” Chu Hi không đoán được bọn người kia thế mà ngay cả tính mạng của hắn cũng không quan tâm, tay chân thực sự luống cuống, vội vội vàng vàng tránh né kiếm thế, lại bị bọn thị vệ nắm được cơ hội!

“Bắt!” Không biết từ lúc nào, đám thị vệ kia đã rút roi dài cuộn chặt bên hông ra, buộc chặt cánh tay và mắt cá chân hắn, hét một tiếng, dùng sức tứ phía, kéo bay cả người Chu Hi lên, treo giữa không trung!

“Á!” Lần này dùng sức lớn, khiến đầu óc Chu Hi đều đau đến trống rỗng, cơ thể bị treo trên không, tứ chi như là bị xé rách, ngay cả giấy dựa cũng thực khó khăn, “Đám tiện nô các người, bọn ngu xuẩn dám phạm thượng, bản thể tử tuyệt đối sẽ diệt cả nhà các người, tru cửu tộc các người, còn phải đào mộ đánh xác.....”

Tay thị vệ cầm đầu nghe thấy lời nói ác độc, trực tiếp phát tay, “Bịt lại.”

“Vâng!” Bọn thị vệ nhất tề hô tán thành, một miếng vải rách trực tiếp được nhét vào miệng thể tử.

“Ư ư ư.....” Đám ngu xuẩn các người, cư nhiên dám đối xử với bản thể tử như vậy! Giết sạch các người, tru cửu tộc các người!

“Trói lại!” Cái này còn chưa tính xong, tay thị vệ cầm đầu tiếp tục hạ lệnh, tám người vô cùng ăn ý lấy bao lụa trong người ra, mở ra thành một tấm lụa thật dài.

“Ư ư ư.....”

Tám tay thị vệ tay chân nhanh nhẹn trói chặt hai tay hai chân hắn xong, sau đó dùng tấm lụa quấn lấy hắn thành một con nhộng khổng lồ, lúc này mới khiêng lên vai, đi về hướng tiền viện.

“A a a! Đám ngu dốt chết tiệt các người, dám lấn qua lấn lại bản thể tử thành thể này! Giết các người! Tuyệt đối, tuyệt đối sẽ giết các người! Ái..... Không được! Không được đi về phía trước nữa! Không được a, ta không muốn để tên kia nhìn thấy dáng vẻ hiện tại này a a a —”

Đáng tiếc là, tiếng kêu rào rầu đau thương trong lòng Chu Hi tới miệng, cũng chỉ còn tiếng “Ư ư ư” đơn điệu, đám thị vệ khiêng hắn bước nhanh về phía trước nghe không hiểu, mà cho dù có nghe hiểu, đám thị vệ chỉ trung thành với Nhã công tử này có nghe theo hay không, lại là một chuyện khác.

“Ông trời ơi..... Tại sao không để ta ngất luôn đi!”

Chu Hi vô ngữ hỏi trời xanh. “Ngất đi, ngất đi! Ngất đi là tốt rồi! Đáng ghét! Tên Nhã công tử chết tiệt!” Chu Hi nhắm tịt hai mắt, cố gắng thôi miên bản thân ngất xỉu, để khỏi cần phải đối mặt với tình cảnh xấu hổ như thế. Đáng tiếc không như mong muốn, ông trời cũng đang đùa giỡn hần, lúc muốn bất tỉnh nhất lại không bất tỉnh được, chỉ có thể hết sức tỉnh táo nghe thấy Mật Phong ra vẻ kinh ngạc nhưng thật ra tuyệt đối là vui sướng khi người gặp họa kêu lên sợ hãi, cùng với giọng nói ôn nhã nhu hòa của người không muốn nhìn thấy nhất.

“..... Nếu là mệnh lệnh của trưởng bối quý môn, vậy thì tại hạ cũng không dám lấn ranh..... Một khi đã như vậy, có thể để tại hạ ở lại đây khoảng mười ngày được không?”

Hả? Cái gì? Không phải chứ? Tên này muốn trọ lại hiệu sách Xuân Tiêu sao?

Chu Hi quên giả chết, kinh ngạc trừng lớn mắt, chỉ thấy nụ cười狡 hoạt của Mật Phong mà nhìn một cái là biết ngay toan tính đã đạt được.

Mật Phong hơi cúi chào, vui vẻ nói: “Thông cảm cho nỗi khó xử của chúng ta như vậy..... Để đa tạ công tử, thế này đi, công tử cứ ở cùng một chỗ với Tiểu Trư, có thể săn sóc lẫn nhau cũng tốt.”

“Như thế rất tốt, đa tạ cô nương.” Nhã công tử đưa lưng về phía Chu Hi gật gật đầu, vài sợi ngọc lưu ly trên phát quan (mũ miện)buông rũ chạm vào nhau, phát ra âm thanh trong trẻo dễ nghe.

Không, không phải chứ? Còn muốn ở cùng một chỗ với hần?

Mụ Mật Phong chết bầm, cần phải thiên đao vạn quả! A a a, hần nhất định phải diệt mụ yêu nữ này!

Chu Hi bị phần lần thứ hai hóa đá!

“Hi hi, Nhã công tử không cần khách khí, chẳng qua là nếu còn ưu đãi gì, đừng quên hiệu sách Xuân Tiêu, về phần Tiểu Trư, chúng ta nhất định sẽ nuôi đến béo béo mập mập, tẩy đến trắng trắng nõn nõn, chờ Nhã công tử hảo hảo hưởng dụng.”

“Hưởng dụng cái rắm! Mụ nói vậy mà nghe được sao? Lão tử không phải đồ ăn, cũng không phải cô nương trong kỹ quán, sao có thể dùng từ “hưởng dụng” này hả? Mật Phong mụ nói chuyện quả thật mặt dày vô sỉ, hệt như lão Linh trong trại kỹ hạng ba vậy!” Chu Hi trong lòng nói không suy nghĩ chửi ầm lên, có điều lúc thấy Nhã công tử xoay người lại, hai mắt lại nhanh chóng nhắm tịt cố gắng giả chết.

“A, cô nương cứ đùa. Vậy thì, tại hạ cáo từ.”

“Đi thông thả không tiễn a! –”

Một hương trà thanh nhã lạnh nhạt bay đến chóp mũi, Chu Hi lại liều mạng nhắm mắt, sống chết cũng không chịu mở.

“Tiểu Chu.” Giọng nói dịu dàng kèm ý cười gọi hấn như vậy, khiến trên trán Chu Hi nổi lên một sợi gân xanh.

“Đừng gọi ta là Tiểu Chu! Đã nói với ngươi là không được dùng cái tên để gọi chó con đó gọi ta mà, lão tử không phải là thú cưng của ngươi, cũng không phải là tiểu quỷ ba bốn tuổi!” Chu Hi trong bụng đem Nhã công tử mắng đến cầu huyết lâm đầu.

“Lần này ta lâu lắm mới tìm được ngươi, thì ra ngươi nghịch ngợm chạy đến Cẩm Châu, được rồi, hiện tại huynh trưởng đã ở đây, nhất định sẽ hảo hảo chăm sóc ngươi.” Xúc cảm da thịt nhả bóng từ trên mặt lan rộng ra, Chu Hi có thể cảm nhận được cảm giác vi diệu mà những ngón tay thon dài của người nọ mang đến, đụng chạm cẩn thận dè dặt như vậy, làm như hấn là bảo vật gì dễ vỡ lắm.

Có điều, hai chữ “huynh trưởng” lại thiêu rụi sợi dây lý trí của hấn!

“Huynh cái đầu ngươi chứ huynh! Ta không có loại huynh trưởng này!” Ở đâu có loại huynh trưởng tìm được đệ đệ, còn trối gô đệ đệ lại? Mở bừng mắt ra, Chu Hi trừng trộ mắt đối diện với người kia, đối phương hoàn toàn không nhìn ánh mắt phẫn nộ của hấn, ngược lại còn duỗi tay, ôm ngang tấm thân đã bị trối thành con nhộng khổng lồ của hấn, cười với hấn đến nở gan nở ruột, “Lâu không gặp như vậy, tính tình Tiểu Chu ngươi vẫn vội vàng thế, ta biết ngươi khẩn cấp muốn ôn chuyện với ta, đại ca ta đây sẽ mang ngươi đi, hai huynh đệ chúng ta hảo hảo tâm sự nhé.”

“Mẹ kiếp đã bảo không được gọi ta là Tiểu Chu! A, không đúng! Ê ê ê! Con mắt nào của ngươi thấy ta muốn cùng ngươi ôn chuyện!? Đáng ghét, lão tử vốn là không muốn gặp ngươi! Ngươi cút khỏi nơi đây cho lão tử..... Không được mượn cơ hội sỗ loạn ta! Đã nói ngươi không được sỗ loạn mà, tay ngươi đang đặt ở chỗ nào vậy a a? Ngươi đồ xấu xa, ít nhất cũng tháo đồng vải rách trên người ta xuống trước đã a a –!”

Đáng tiếc là, không ai nghe được tiếng kêu trong lòng tiểu vương gia, mà cho dù có nghe được, chỉ sợ cũng không ai để ý tới đâu.

Mật Phong và cả đám dâm nam dâm nữ khác nghe tin chạy tới hiệu sách Xuân Tiêu, nhìn theo bóng dáng thanh niên văn nhã ôm bào đệ (em trai ruột) nhà mình rời đi, từng chiếc khăn lụa nhỏ vung vẩy, khiến cho đoạn tình cảm huynh đệ mỹ lệ này càng cảm động không thôi.

2. Chương 2: Châu Ngọc Tại Trắc (châu Ngọc Ở Bên)

Trần Bình vương, một đời nhưng mã (chỉ việc tòng quân chiến đấu), chinh chiến sa trường, lập hết bao nhiêu chiến công, bảo vệ trung thổ không bị dị tộc xâm phạm, một lần bảo hộ suốt ba mươi năm, thế nhân không ai không biết người em trai thứ mười bảy kiêu dũng thiện chiến của hoàng đế năm đó, trung tâm ái quốc, vì lý do như thế, tên tuổi Trần Bình vương vang vọng khắp nơi, có thể xem như là một vị vương gia

vinh quang nhất nhà lão Chu. Nhưng bất đồng với Trấn Bình vương anh dũng thiện chiến, đứa con một yêu quý của Trấn Bình vương, độc đinh duy nhất trong họ, lại là một đứa con ăn chơi trác táng không đỡ được. Năm đó khi còn ở kinh thành, là một tay đá gà đua chó, gây thị phi lão luyện, đến khi trưởng thành lại ngã ngòn tùy hứng, không ngừng gây phiền toái lớn nhỏ.

Tiểu vương gia này của Trấn Bình vương phũ, rượu chè cờ bạc gái gú không thứ nào không dính vào, sau khi hứng chịu trừng phạt dưới cơn giận dữ của Trấn Bình vương, lại ngày càng táo tợn, cả ngày kéo bè kết phái, kêu gọi một đồng hồ bằng cầu hữu, đấu đá bữa bãi trong kinh thành, thỏa thích làm bậy, trong lúc không để ý đã trở thành đại ca của đám con cháu ăn chơi trác táng trong kinh, nghiêm nhiên bá chủ một phương, khiến quan viên quản lý trị an kinh thành phải đau đầu nhức óc.

Mà so sánh với vị tiểu vương gia ăn chơi trác này, đại ca của hắn lại là một tài tử cầm kỳ thư họa không gì không tinh, chưa hết, đại ca hắn còn là một tay giỏi tính toán, rất có thiên phú trên phương diện hành thương buôn bán, tuy nói hoàng thân quốc thích không được nhúng tay vào việc thương trường, nhưng có thể lên đối danh nghĩa làm đến phong sinh thủy khởi (phồn vinh thịnh vượng) là rất hiếm có, mà Trấn Bình vương là một trong số đó.

Chu gia đại công tử đối nhân xử thế khôn khéo, thủ đoạn trên thương trường cũng rất hơn người, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã làm ăn đến có tiếng có miếng, cũng khiến cho Trấn Bình vương phũ giàu như dầu trôi.

Chỉ là tiền bạc vất vả lắm mới kiếm được, qua tay tiểu vương gia phá gia chi tử lại bị trôi ra ngoài, như thế có chút mất nhiều hơn được. Khó khăn lắm mới đợi được đến khi đứa con hoang tàn này trưởng thành lại không biết dây thần kinh nào bị lỗi, chuồn ra ngoài lưu lạc giang hồ xem cảnh đời, vứt bỏ cuộc sống phú quý giờ tay mặc đồ há miệng ăn cơm, nhất định phải chui lủi vào đám người trong Hạ Cửu Lưu mới chịu, thậm chí còn bắt đầu vẽ xuân cung đồ, đắm mình trong dọa lạc đến nỗi người ta phải trợn mắt cứng lưỡi, thực khiến người khác phải cảm thán một câu: “Đúng là bần nhão thì không đỡ được tường.”

Đáng tiếc Chu gia đại công tử chỉ là nghĩa tử được nhận nuôi, không có quan hệ huyết thống với Trấn Bình vương, ngược lại kẻ có quan hệ huyết thống kia, lại là một kẻ ăn chơi trác táng, thật sự là khiến người ta cảm thán không thôi.

Lúc này, kẻ ăn chơi trác táng nổi tiếng này đang ý hồng ôi thúy (ý nói gần gũi phụ nữ), rất tiêu dao.

Chu Hi nằm ngang trên đùi mỹ nhân, hưởng thụ sự hầu hạ của “tay ngọc thon dài”, mà đại công tử của Trấn Bình vương phũ lại đang ngồi ngay ngắn sau án kỷ ở đối diện, tay trái tay phải đồng thời cùng làm việc, một tay gõ bàn tính vang lách cách, một tay thần tốc lật xem quyển sổ sách trước mặt, đối diện y, còn có một đồng sổ sách chồng chất thành núi.

“Công tử, a!! Ăn một quả nho đi.” “Mỹ nhân” đầu đầy châu ngọc đưa tay lột vỏ một quả nho, đưa tới bên miệng tiểu vương gia nằm ngang trên đầu gối mình, lập tức bị đối phương hung dữ trừng mắt liếc một cái.

“Cút ngay! Đừng đụng vào ta, nhân yêu chết tiệt!” Chu Hi chửi ầm lên, chỉ cần nhìn thấy diện mạo của đối phương là liền khó mà ức chế ham muốn nôn mửa đang cuộn cuộn không ngừng dâng lên trong ngực.

Đáng ghét, tên Nhã công tử đáng chết, nhất định phải giày vò hắn như thế này mới được sao?

“Mỹ nhân nhi” vẫn mang ý cười dịu dàng như cũ, trực tiếp chìa tay nhét quả nho vào trong miệng tiểu vương gia, ngăn lại những lời nói ác độc của đối phương. Chu Hi trong lòng rỉ máu.

Bọn thị vệ dĩ hạ phạm thượng có chém ngàn lần cũng là xứng đáng, nhưng kiểu trừng phạt này không khỏi quá mức kinh thế hãi tục..... Người xấu không phải là lỗi của người, nhưng người không nên ra ngoài dọa người ta chứ!

Đám “mỹ nhân” quây quanh hầu hạ bên cạnh hắn lúc này cùng với trang sức nữ thiên kiều bá mị cách xa nhau cả vạn dặm, mặc dù châu ngọc đầy đủ, tô son trát phấn, bên hông quần chiếc váy đính vàng, những vẫn khó mà che giấu được thân hình hào sảng uy vũ, và gương mặt góc cạnh rõ ràng, nam nhi khí khái mười phần.

Tay thị vệ mảy rậm mắt to giờ khắc này trên mặt vẽ má hồng, trên đầu đội búi tóc phi yến, ngón út nhỏ nhắn mềm mại cong lên, cầm chùm nho trên bàn, đút vào miệng hắn.

Cái miệng to đồm máu “mỉm cười xinh đẹp” với hắn, Chu Hi rất muốn hộc máu!

“Ô ô ô ào ử iệt ín tộc à ươi (lão tử diệt chín tộc nhà ngươi)!” Đây hoàn toàn là bạo lực thị giác! Mắt của hắn bị hiếp dâm..... Hu hu hu.....

“Ai da, tiểu vương gia thích nho này lắm a, tốt lắm, ăn thêm mấy trái nữa!” “Tay ngọc thon dài” khớp xương rõ rệt, đoán chừng chưởng một phát xuống đủ đánh bay một bức tường lập tức lại cố nhét thêm một chùm nho lớn vào trong miệng Chu Hi.

Vậy đánh tiểu thế tử của Trần Bình vương phủ, trói gô đối phương lại trừng phạt, rồi lại giả gái, hầu hạ vị ăn chơi trác táng bất luận nhìn thế nào cũng không thuận mắt này. Đường đường là nam nhi thân cao bảy thước, có thể nào cam tâm tình nguyện làm một nữ nhân vẽ ngoai mềm mại chứ? Đáng tiếc đây là mệnh lệnh của Nhã công tử mà bọn họ vẫn luôn sùng bái, tuyệt đối không được vi phạm! Giờ khắc này cũng chỉ có thể hầu hạ tiểu thế tử không nên thân này thôi, cũng may vị ăn chơi trác táng này vô cùng chán ghét bọn họ giả gái, đám thị vệ cũng có thể tìm vui trong cái khổ, ngậm ra sức ức hiếp tra tấn tên đầu sỏ tai họa đáng thương.

“Ô ô ô.....” Nếu ánh mắt có thể giết người, Chu Hi đã sớm biến tên nhân yêu chết tiệt trước mặt này thành cái rổ trăm lơ nghìn hang để tiêu mỗi hận trong lòng rồi..... A, không được, không được nhìn chăm chăm, sẽ nôn, sẽ nôn mất!

“Tiểu Chu, không được tỏ ra vô lễ với người có ý tốt với mình nha, như vậy sẽ khiến người khác thương tâm đó.” Bàn tính và bút lông sồi trong tay Nhã công tử sử dụng đồng thời, một lần dùng cả hai thứ, vậy mà tốc độ vẫn nhanh kinh người, lúc này thậm chí còn rảnh rỗi ngắt đầu nói chuyện phiếm với đệ đệ, thật sự là khiến cho người ta không muốn bội phục cũng không được.

“Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, đừng dùng cái tên ghê tởm như vậy gọi ta! Đáng ghét, người nghe không hiểu tiếng người phải không?”

Vừa nghe thấy kiểu xưng hô có thể khiến hấn nôn ra luôn bữa cơm cách một đêm, Chu Hi cảm thấy cơn giận không khống chế được bùng nổ.

“Phi! Đám người này làm sao lại có ý tốt với ta? Bọn chúng rõ ràng là muốn giết ta! Ta hiện tại chưa nôn ra mật vàng thật đúng là trời cao phù hộ, người không phải định bắt ta đau tim chết mới cam tâm đấy chứ?”

“Ai, sao có thể nói vậy?” Nhã công tử lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Mới một thời gian rồi không được gặp người, tính cách sao lại càng lúc càng hư hỏng thế? Người muốn gọi kỹ cũng không phải là chuyện không thể, chỉ là nơi hoan trường phức tạp vô cùng, người ở đó vàng thau lẫn lộn, chỉ sợ có hại với người, huynh trưởng ta cũng chỉ có thể để người hưởng thụ ở đây một chút mà thôi.....”

Y nói chưa dứt lời, ngọn lửa vô danh của Chu Hi đã bùng một tiếng bùng cháy rừng rực, “Dóc tổ! Người rõ ràng là muốn xem trò hề của ta, dùng thủ đoạn như vậy làm nhục ta! Nếu thật là vì cái nguyên nhân chó má người vừa nói, người cũng có thể gọi đầu bài hoa khô trong Cẩm Châu thành này đến cho ta mới đúng chứ hả? Tại sao cố tình phải dùng thứ hàng này đến làm bẩn mắt ta? Ta nói cho người hay, gạt người không sao, nhưng đừng coi người khác là kẻ ngốc!”

Chu Hi toàn thân không thể nhúc nhích, chỉ có thể cúi ằm lên bày tỏ nỗi bất mãn của mình, vừa rống ra hết mấy lời này, liền thấy Nhã công tử tỏ vẻ vô tội, kinh ngạc nói: “Tiểu Chu người hiểu lầm huynh trưởng rồi, ta tuyệt đối không có ý làm nhục người. Người cũng biết mà, hoa khô muốn gặp mặt một lần phải tốn đến thiên kim vạn ngân, còn phải xếp hàng chờ đợi..... À, tuy có thể lợi dụng danh hiệu của Trấn Bình vương chen ngang để gặp hoa khô, nhưng nếu quang minh chính đại ra ngoài, chỉ sợ phụ vương lập tức sẽ biết người ở đây, đến lúc đó mà ằm ỉ lên, sợ sẽ lại sinh sự....”

Vừa nghe thấy hai chữ “phụ vương”, Chu Hi lập tức thành người câm.

Nếu như người mà hấn không muốn gặp nhất chính là tên Nhã công tử tự xưng huynh trưởng trước mặt này, thì người mà hấn không muốn chọc đến nhất chính là vị lão cha dưng mãnh vô địch nhà hấn kia.....

Chỉ mới nghĩ tới sự hùng dũng khỏe khoắn của lão cha, Chu Hi đã tuôn ra một luồng mồ hôi lạnh, nếu lão cha thật sự tìm đến đây, vậy hấn còn đường sống sao?

Thấy hấn đã an tĩnh lại, Nhã công tử gật gật đầu, lại nói: “Hơn nữa hoa khô là phụ nữ, Tiểu Chu người nếu sau một đêm mây mưa với hoa khô châu thai ám kết, vậy....”

“Đã bảo người không được gọi ta như vậy mà!” Theo bản năng rống xong, Chu Hi lúc này mới có phản ứng được vị huynh trưởng từ trước đến nay cứ thích suy nghĩ viễn vông của hấn rốt cuộc đang có mưu mô gì.

Cho dù là vậy đi chăng nữa, thì người cũng đừng tìm cho ta loại nhân vật khủng bố cao lớn thô kệch này

chứ a.....

Khủng bố chưa tính, lại còn bắt bọn chúng giả gái, cái kiểu chết tiệt này mà tiếp tục, hắn không có tâm lý sợ hãi cả nam nhân và nữ nhân cũng không được!

Có điều quay lại vấn đề.....

“Thế nào? Chẳng lẽ người khinh thường xuất thân của hoa khôi nương tử sao?” Nếu tên khốn trước mặt này trả lời một câu “Phải”, vậy thì hắn bắt kể là dùng phương pháp gì, đều phải kiếm một hoa khôi nương tử về, làm cho nàng mang thai!

Nhã công tử bật cười nói: “Chỉ cần là người người thích, ta sao có thể bất mãn với xuất thân của nàng chứ? Chỉ là nếu người làm cho nữ tử mang thai, chỉ sợ phụ vương sẽ ra roi thúc ngựa chạy tới lo liệu hôn lễ cho người mới chịu. Vậy thì sau đó.....” Nói đến đây, giọng điệu thay đổi, than nhẹ một tiếng: “Chỉ sợ là cả một bước cũng không thể bước ra khỏi vương phủ.”

Nghe đến đây, Chu Hi cảm thấy như bầu trời đang quang đãng lại hạ xuống một trận sấm sét liên hoàn, đánh cho toàn thân hắn ra tro.

Đúng vậy! Nếu hắn thật sự làm cho nữ nhân có bầu, vậy thì lão cha hắn tuyệt đối sẽ không tiếc mọi thủ đoạn bắt hắn ở nhà, thế thì thê thảm!

Nghĩ đến đây, toàn thân Chu Hi như bị rơi vào hầm băng, đầu óc hỗn loạn, cố gắng nhớ lại xem hồi trước sau khi phong lưu khoái hoạt xong có để lại vấn đề như thế hay không. Nhã công tử vừa nhìn dáng vẻ thì biết ngay suy nghĩ của hắn, cười nói: “Tiểu Chu người yên tâm đi, ta đã đi tuần tra một lần giúp người, không có chuyện gì phát sinh.”

Chu Hi đầu tiên là tâm thả lỏng, sau đó lại lập tức căng thẳng!

“Người người người..... Sao người có thể biết cả.....” Hắn từng có bao nhiêu chuyện tình phong lưu, chính hắn cũng không nhớ rõ, tên Nhã công tử đáng ghét này sao có thể.....

“Cái này là đương nhiên thôi, người là đệ đệ thân thiết nhất của ta, tất cả mọi chuyện của người ta đương nhiên phải nắm rõ ràng.” Nhã công tử trả lời vô cùng tự nhiên, vỗ vỗ tay, phân phó: “Đọc ra đi.”

“Vâng.” Từ góc tối chỗ màn che được buông xuống truyền đến một giọng nói khô khốc lạnh lùng, “Ngày bảy tháng ba, Chiết Chi lâu Thúy Tuyết cô nương, từ giờ tý ngủ lại đến giờ thìn ngày kế; ngày hai tháng tư, Song Yến các hoa khôi nương tử Tình Yến, Liễu Yến..... Ngày hai mươi ba tháng tư, Mộng Điệp cô nương của Nhất Thù Liễu.....”

Chu Hi càng nghe càng sợ hãi, tên Nhã công tử khốn kiếp này vậy mà cả chuyện hắn lén chuồn khỏi hiệu sách Xuân Tiêu, ra ngoài dạo phố phiêu ki cũng biết! Hơn nữa quá đáng nhất chính là.....

“Tên khốn kiếp nhà ngươi, dám dùng ám vệ vào việc đó sao?” Dạng cận vệ này người trong hoàng tộc khi đến mười tuổi thì sẽ có được, có thể nói chính là cọng rơm cứu mạng trong thời khắc nguy cấp, giờ phút này lại bị tên khốn kia dùng để làm loại việc theo dõi hành tung đệ đệ, không phải là dùng gạo vàng mức nước giếng bùn, nhưng lại biến thái dị thường!

Nhã công tử ngược lại không hề để ý cười nói: “Đối với ta mà nói, an toàn của Tiểu Chu quan trọng rất nhiều.”

Ồ..... Hắn có nên cảm động không nhỉ? Nhưng mà trên thực tế....

“Ngươi đồ biến thái cách xa ta một chút a a ~! Sau này mà còn cả gan cho người theo dõi ta nữa ta tuyệt đối tới một người thì giết một tới hai người thì giết cả đôi đây là hành vi không bình thường ngươi rốt cuộc có giác ngộ hay không a a a?”

Nhã công tử lắc đầu, “Nói tới đây, huynh trưởng không thể không nói cho ngươi một câu. Phải biết rằng ngươi bây giờ mặc dù thân vào giang hồ, rời xa triều đình, nhưng ngươi dù sao vẫn là hoàng tộc, lúc trước ngươi phái ám vệ quay về, chuyện này quả thực quá mức hung hiểm. Lỡ như có người muốn gây bất lợi với ngươi, thì phải làm thế nào mới tốt? Phụ vương và huynh trưởng đều rất lo lắng a....”

Vừa nói đến đây, ánh mắt Chu Hi liền nhìn sang chỗ khác.

Nói đùa, giữ ám vệ bên cạnh để giám thị hành động của mình hả? Vậy chẳng khác nào cột chuông lên cổ, bất luận đi đâu, đều có thể bị lão cha khủng bố và Nhã công tử bắt được.... Bớt đùa đi.

Nhã công tử dường như nhìn thấu tâm tư của hắn, trong nụ cười tràn đầy bao dung, “Ngươi yên tâm đi, huynh trưởng cũng biết ngươi đã lớn, huynh trưởng sẽ không thời thời khắc khắc dán mắt vào ngươi không tha đâu.....”

“Rầm! Vậy mà ngươi cũng nói được..... Chứ bây giờ ngươi đang làm gì đây?” Không phải thời thời khắc khắc dán mắt, sao có thể nói ra nhiều chuyện riêng tư của hắn như vậy, hiện tại cũng sẽ không xuất hiện ở đây, quá nhiều cuộc sống bình thường của hắn.

Nụ cười của Nhã công tử vẫn như cũ không thay đổi, ôn nhu nói: “Ca ca chỉ là lo lắng cho ngươi thôi, bây giờ mới không nhận được... Điểm này, Tiểu Chu chắc là có thể lý giải nhỉ?” Nói đến đây thì chuyển chủ đề, nói: “Ngươi lẻ loi một mình hành tẩu bên ngoài, cũng không mang theo thị vệ, giang hồ loạn vô cùng, đương nhiên cần phải điều tra rõ ràng. Thậm chí những người này, cũng chỉ là một bộ phận nhỏ hồi báo về trong nhóm ám vệ mà thôi.....”

“ ‘Một bộ phận nhỏ’ là ý gì? Thăng khôn ngươi rốt cuộc còn biết cái gì nữa? Nói đi! Mau phun ra cho ta!”

Vừa nghe thấy kiểu nói chuyện dài giọng không hết ý này, lông mao toàn thân Chu Hi đều dựng đứng lên.

“A, Tiểu Chu muốn xem?”

“Nhảm nhí! Đương nhiên muốn xem!”

“Ừ, vậy thì được.” Từ phía sau Chu Hi kéo ra một sợi dây thừng, dùng sức kéo, bỗng nghe tiếng rầm rầm liên thanh, giá sách đằng sau hắn bỗng nhiên trượt sang hai bên, lộ ra những thứ giấu trong mật thất.

“Này này này này này.....” Chu Hi nhìn mật thất không biết xuất hiện từ bao giờ, cùng với những thứ chi chít chất đống trong đó, nhịp tim gần như dừng lại.

“Tiểu Chu từ lúc nào lại có bệnh suyễn vậy?” Nhã công tử từ phía sau án kỷ vòng lại đây, cúi người nhìn sắc mặt Chu Hi lúc đỏ lúc trắng, hơi lo lắng đưa tay vuốt ve trán hắn.

“Biến mẹ nó đi chứ suyễn! Lão tử đây là bị người chọc tức!” Chu Hi tức giận đến nỗi cơ thể run rẩy như lá rụng trong gió thu, dung nhan anh tuấn trưởng đở bừng, lông mày giật đùng đùng, “Người nói coi, mấy thứ này là cái gì?”

Giá sách ngăn nắp cao gần đến nóc nhà, bên trên xếp cả đống tài liệu, bên cạnh giá sách còn có vài cái rương, đồ chứa bên trong nhiều đến nỗi không đầy nắp được, mà thứ từ khe hở nhìn hé vào, sao cứ thấy quen mắt..... Hình như là quần áo hắn từng mặc mấy năm trước, hình kỳ lân được thêu phía trên hắn còn từng vuốt ve qua không ít lần..... Ô a, cái bô kia! Tại sao lại ở đây? Hắn còn thắc mắc năm nay sao mấy cái bô đều bị mất!

Còn lại là một đồng nôi bát muôi chậu linh tinh, cũng càng nhìn càng thấy quen mắt, quả thực quen đến khiến người ta phải hải hùng khiếp vía.....

Sẽ không phải giống như hắn nghĩ chứ? Tên Nhã công tử này..... sẽ không điên cuồng như vậy đi?

“Người yên tâm, những thứ này đều chỉ là chút việc nhỏ lông gà vỏ tỏi có liên quan đến người thôi, không có gì đáng ngại.”

Việc nhỏ lông gà vỏ tỏi? Nói đùa hả? Việc nhỏ lông gà vỏ tỏi đã chất đống lớn như thế, vậy thì việc lớn quan trọng sẽ đồ sộ như thế nào?

“À, cũng không tính là nhiều, ta đưa cho người xem.” Nhã công tử thò tay vào trong vạt áo, lục lọi một hồi, lấy ra một cuốn sách bìa xanh dày chừng một đốt ngón tay.

Không thể nào? Ít vậy sao?

Nhã công tử mở cuốn sách ra, bày ra trước mặt hắn.

Chu Hi thò đầu nhìn qua, chỉ thấy được bên trên viết một đồng số má.....

“Đây là cái gì?” Bìa sách viết “Chu Hi mật báo tổng cương yếu”..... Nhìn thấy bảy chữ này, trong lòng Chu Hi lập tức sinh ra một dự cảm cực kỳ chẳng lành.

Đây sẽ không phải... là ý tứ hẩn ngĩ đấy chứ? Khóe mắt Chu Hi giật giật.

“Ai da, đây là mục lục tổng cương tất cả những việc có liên quan đến Tiểu Chu, bởi vì quá nhiều quá lộn xộn, không tiện quản lý cho lắm, cho nên trực tiếp phân loại, sau lại soạn thành mục lục, dùng để đối chiếu bất cứ lúc nào. Mỗi một con số trên này đều ứng với một bản mục lục, sau đó lại căn cứ theo mục lục trên những tài liệu này tra đến tin tức cụ thể. Có điều người yên tâm, những mục lục này đều viết bằng mật ngữ, người bình thường đọc không hiểu, như vậy sẽ không sợ số liệu bị thất lạc.” Nhã công tử dừng một chút, lại nói: “Nói với người cũng không sao, đây là phương pháp đại nội ảnh vệ dùng để xử lý báo cáo bí mật, ta nói chuyện của người cho phụ vương, phụ vương liền giao biện pháp này cho ta, hơn nữa còn phái ba trăm người để cho ta sai khiến... Yên tâm đi, những người này kín miệng lắm, nếu như có ai tiết lộ tin tức, huynh trưởng tự sẽ dựa theo phương pháp trừng phạt phản đồ nghiêm khắc khiến trách!”

“Khụ khụ khụ..... Khụ khụ khụ!” Chu Hi tức thì ho khan một trận kinh thiên động địa.

“Tiểu Chu, người sao vậy? Cẩn thận chút nha, sao chưa ăn gì cả mà đã ho thành như vậy?” Nhã công tử lo lắng vuốt lưng hẩn.

“Người... Người đồ biến thái!” Lão cha cũng là một tên đại biến thái! Vậy mà dám dùng phương pháp chuyên dụng của hoàng gia đi chinh hẩn, lại còn lãng phí nhân lực tiêu tốn ba trăm người theo đuôi hẩn, có nhằm không vậy? Cả Hoàng Thượng cũng đi quây phá chung với hai người bọn họ sao? Vương triều này đến giờ vẫn thái bình thịnh thế thì ông trời thật sự là đui mù rồi!

Chu Hi giãy dụa cơ thể vị bợc thành nhộng, quyết tâm phải tránh xa khỏi bàn tay tên đại ca đáng sợ này, thế nhưng bọn thị vệ trung thành tận tâm một kẻ nắm vai một kẻ đè chân, nhất định không cho hẩn phản kháng lộn xộn. “Ồ..... Tên khốn người, đừng cứ ỷ vào võ lực của mấy tay thị vệ này cho người chỗ dựa! Có giỏi chúng ta một chọi một!”

Khuất nhục! Đây rõ ràng là khuất nhục đẫm máu!

“Nói gì vậy chứ, giống như ta khi dễ người vậy..... Ta thương người còn không kịp mà, sao có thể làm khổ người chứ?”

Nghe thấy câu này xong, Chu Hi nhịn không được kích động đánh cái rùng mình, giữa ban ngày ban mặt, hẩn lại cảm thấy gió lạnh thổi tới từng cơn, một màn quỷ khóc sói gào bên cạnh, khiến lưng hẩn phát lạnh, run rẩy khó mà dần xuống.

Nhưng Nhã công tử một chút cũng không nhận ra, vẫn cười ôn nhu như cũ, thêm sương khói lượn lờ màn trướng phát phơ phía sau làm nền, thành ra lại có một loại văn nhã róc rách chảy vào tim, khiến người ta

nhìn không chuyển mắt.

Mặc dù quần áo hoa lệ, đội phát quan khảm ngọc khắc vàng xa xỉ, nhưng trên thân người này lại lưu chuyển một loại khí tức khiến người khác thoải mái, giống như khói trà phẳng phất trông thấy vào một ngày hè sau ngọ, tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, hoặc là bông liễu mềm nhẹ lay động trong gió, ấm lành vô hại, được loại khí tức trời sinh này bao phủ, khí tức thư hương vốn nên có còn phai nhạt đi rất nhiều, khỏi nói tới mùi tiền quý khí ngày sau từ nơi quyền thế tài phú đi ra.

Có lẽ khí chất này là nguyên do ừ nên tướng mạo, Chu Huyền cùng Trần Bình vương lại không có chút quan hệ huyết thống nào, bởi vậy cũng sẽ không được di truyền vẻ mày rậm mắt to, khí khái hào hùng của Trần Bình vương, ngược lại y mi mục như họa, cong mềm như con gái, cảm giác giữa lúc ngẩng đầu rừ mi lưu chuyển, thực giống một bức tranh mỹ nữ khiến người ta động tâm.

Tiếc là, một khi hiểu rõ vị Chu gia đại công tử này, biết được bộ mặt thật của người được tặng cái tên tao nhã “Nhã công tử” này, rồi nhìn lại dung mạo văn nhã thậm chí có thể gọi là xinh đẹp này, thì chỉ có thể sợ như rắn rết, tránh còn không kịp, đừng nói đến thân thiết. Dung nhan văn nhã, lại có thủ đoạn lôi đình, làm việc sấm rền gió cuốn, không câu nệ tiểu tiết, một tổ hợp mâu thuẫn như vậy, đó chính bộ mặt thật của Chu gia đại công tử. Nếu không có tính cách như vậy, cũng khó có thể quản lý sự vụ trong cao cao thấp thấp Trần Bình vương phủ một cách thỏa đáng.

Chỉ là, những thứ này còn chưa tính là toàn bộ.

Đáng sợ nhất, chắc phải tính đến việc vị đại công tử này cương chiều ấu dục vô cùng, trình độ cương chiều này hoàn toàn khiến người ta không cách nào chấp nhận được, không chỉ ít có người đứng xem hiểu được tình cảm này, cảm xúc sâu sắc nhất, chính là vị ấu dục được cương chiều nọ...

“Đây hoàn toàn là tra tấn sống không bằng chết!”

Đây mới là tiếng lòng chân thật của Chu Hi a –!

Giờ này khắc này, chính là lúc nghiệm chứng trình độ biến thái của Nhã công tử!

Chu Hi cắn môi, tràn đầy oán hận bất cam.

“Tiểu Chu, đừng cắn môi, coi chừng chảy máu.....?” Vẻ mặt Nhã công tử thương yêu đưa tay vuốt môi hắn, Chu Hi quay đầu đi, nói gì cũng không cho tên huynh trưởng biến thái này đụng tới.

Trong mắt Nhã công tử hiện ra một lớp hơi nước lơ lửng, hai tay ôm mặt Chu Hi, hơi dùng sức, kéo mặt hắn đến gần, “Tiểu Chu, thật đáng yêu!!”

Nè nè nè! Người muốn làm gì?

Chu Hi mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp nho nhã kia áp sát đến đây, thất kinh muốn lùi về sau hoặc là né sang bên cạnh tránh nhưng mấy ngón tay đặt trên vai hắn dùng sức, khiến hắn căn bản là tránh không được!

“Nè nè! Người làm gì đó? Đừng dựa vào đây..... Này! Dừng tay! Dừng tay a a!”

Trong tiếng thét bi thảm của Chu Hi, Nhã công tử ôm mặt hắn, hung hăng hôn hai cái lên mặt hắn, thậm chí còn phát ra tiếng “chùn chụt” vang dội, sau đó trong lúc Chu Hi đã bắt đầu trợn trắng mắt mà nhào tới nhào lui, “Tiểu Chu đáng yêu nhất, sao người lại đáng yêu như vậy như vậy như vậy như vậy chứ?”

Giết..... Nhất định phải giết chết cái tên biến thái này!

Lòng Chu Hi tràn đầy bi phẫn, kiếp trước hắn rốt cuộc là giết cả nhà hay đào mộ tổ tiên người ta? Ông trời cần phải đùa giỡn hắn như vậy sao? Đáng giận! Đáng giận!

Bọn thị vệ chết tiệt, tên Nhã công tử ghê tởm, lão cha đáng ghét! Ngày trước lão cha chết bầm mả gì phải thu một tên biến thái như vậy làm nghĩa tử chứ? Sao không tìm một người tốt mặt mày đoan chính đến làm ca ca hắn? Đáng giận..... Đáng giận đáng giận!

Nhã công tử ôm lấy vị đệ đệ bi phẫn đến mức không còn hơi sức phản kháng, hay phải nói là bất luận bi phẫn như thế nào cũng không có biện pháp phản kháng, nhìn ánh mắt căm phẫn oán hận chán ghét của đệ đệ, lại mở cở trong bụng đưa môi đến hôn chùn chụt lên gò má đệ đệ hai cái nữa, đúng lúc này, nghe thấy cửa phòng ken két vang lên một tiếng, “Ý da? Không lẽ ta tới không đúng lúc?” Một giọng nữ hô lên.

Chu Hi quay ngoắt qua, liền thấy lão bản nhà mình biểu tình kinh hãi huyết gió hai người bọn họ.

Trời, trời muốn hắn chết! “Bỏ ra! Chu Huyền, người bỏ ra lão tử ra mau!” Chu Hi liều mạng giãy dụa, trong lòng vừa thẹn lại vừa tức, hận không thể móc hai mắt Mật Phong xuống, xóa trí nhớ, sau đó tự đào một cái khe rồi chui vào!

“Tiểu Chu người đừng kích động, có chuyện gì từ từ nói, từ từ nói.” Nhã công tử Chu Huyền trấn an tiểu đệ đã bắt đầu nổi điên, nói lỏng cánh tay ôm chặt Chu Hi, xoay người lại ung dung cười với Mật Phong, không hề xấu hổ chút nào, “Mật Phong cô nương, không biết giờ này đến thăm, là có gì phải làm sao?”

“Ôi, quấy rầy Nhã công tử.” Mỹ nhân xinh đẹp thành thực hơi cúi chào, sự giả dối trong đôi con ngươi khiến sau lưng Chu Hi nổi lên một cơn gió lạnh, “Ta vốn không muốn quấy rầy hai người các người ôn chuyện, nhưng nhiệm vụ sư thúc giao xuống cũng không thể không chấp hành, mắt thấy sắp đến giờ, này.....”

Nhã công tử gật gật đầu, trái lại không hề khó dễ gì nhiều, đáp: “Việc này quả thật là tại hạ không đúng.”

“Đa tạ Nhã công tử thông cảm cho nỗi khó xử của chúng ta.”

“Nhiệm vụ của Tiểu Chu là gì? Tại hạ xin được mạo muội yêu cầu, có thể để hấn làm ở trong này không?” Chu Huyền nghiêm túc dang hoàng đặt câu hỏi, nhưng lại khiến cho linh hồn nhỏ bé của Chu Hi muốn bay đi luôn!

Làm ở trong này? Nói, nói đùa sao?

Để tên ca ca biến thái này ngồi bên cạnh xem hấn bị Mật Phong khủng bố chà đạp, xem màn trình diễn nam nam có thể làm người ta nôn ra cả cơm tối? Vậy còn không bằng giết quách hấn cho xong!

“Việc này.....” Mật Phong có lẽ là cũng có suy nghĩ như vậy, ửng lên hai răng mây đỏ, làm cho khuôn mặt xinh đẹp kia lại càng kiều diễm ướt át, khiến người ta nhìn không chuyển mắt. Tốt lắm! Mật Phong, cứ duy trì như vậy! Tuyệt đối, tuyệt đối không được để Chu Huyền nhìn thấy thân hấn bị vùi lấp trong địa ngục khủng bố nam nam a — nếu nhìn thấy, thì hấn đời này không cần làm người nữa!

Trong lòng Chu Hi không tiếng động gào thét, đồng thời dùng cặp mắt ngập nước đầy van xin nhìn chăm chăm Mật Phong không rời!

“Mật Phong cô nương, tại hạ cũng không cưỡng cầu..... Nhưng mà, những ngày ta và Tiểu Chu ở chung cực kỳ ngắn ngủi, tại hạ phi thường quý trọng từng thời từng khắc thời gian..... Hy vọng Mật Phong cô nương lượng thứ cho tại hạ đã đưa ra yêu cầu vô lý này.” Chu Huyền rũ rèm mi, trên mặt hiện ra thất vọng bị thương nhàn nhạt, dáng vẻ này lập tức bắn trúng trái tim Mật Phong!

“Việc này.....” Mật Phong nhìn lướt qua trang phục của bọn thị vệ, đến tận giờ phút này nàng mới đưa ánh mắt từ trên người hai huynh đệ dẫn người chú ý này dời đi, vừa nhìn thì không sao, nhìn một lúc thì hai mắt nàng sáng lên, hưng phấn không rõ tên, “Nhã công tử, ta chưa từng nghĩ người lại có con mắt độc đáo như thế đó!”

“Hả?” Chu Huyền Chu Hi cũng không đoán được nàng sẽ đột nhiên phun ra một câu như vậy, kinh ngạc nhìn Mật Phong trước mặt rõ ràng đã hưng phấn hấn lên.

Mật Phong bất thành linh hải bước về phía trước, khí thế vạn thiên đuổi tay ra, nắm lấy hai tay Chu Huyền!

“Óe!” Chu Hi không ngờ nữ nhân này lại có thể ra tay với huynh trưởng biến thái, ngược lại khiến hấn phải hít vào một ngụm khí lạnh ngay tại chỗ, hai mắt trợn muốn rớt ra luôn!

“Làm càn!” Bọn thị vệ giả gái, chỉ có thể dùng từ “khủng bố” để hình dung trừng mắt báo, vỗ một chưởng lên người nữ nhân vô lễ dám cả gan mạo phạm Nhã công tử!

“Dừng tay!” Nhã công tử trầm giọng khiển trách.

“Vâng.....” Bọn thị vệ tâm không cam tình không nguyện thu hồi bàn tay to như quạt hương bồ, trước khi thu về, còn không quên hung hăng trừng mắt với Mật Phong, cảnh cáo nàng không nên quá càn rỡ.

Mật Phong như chưa phát giác, vẫn như cũ hưng phấn nắm chặt hai tay Chu Huyền, nói: “Nhã công tử người xem qua phác thảo của Tiểu Trư chưa?”

Nghe vậy, khóe mắt Chu Hi liền điên cuồng giật một trận.

Nói đến cái này, thật đúng là nỗi đau trong lòng Chu Hi, làm cho hắn nhớ lại quá khứ đẫm máu trước đây.

Ngay từ bé, vị huynh trưởng đáng ghét này hề làm gì cũng đều phải dè dặt cười cợt hắn, khiến hắn ở trước mặt lão cha hoàn toàn không ngẩng đầu lên nổi, một lần hai lần còn được, vậy mà những ngày đen tối này còn kéo dài đến gần mười năm, Chu Hi có thể chịu đựng gần mười năm mới bùng nổ, hắn đối với nghị lực bản thân cũng có chút bội phục.

Từ sau khi biết trong mắt lão cha, Chu Huyền chính là bảo bối, còn Chu Hi hắn chỉ là cỏ cây, thì tiểu vương gia hoàn toàn đi ngược hướng, bắt đầu ham thích xằng bậy, nơi nơi sinh sự.

Qua mười ba, mười bốn tuổi liền miên hoa tức liễu, phá đồng thân, rước lấy một trận đánh đập của lão cha, nhưng cũng làm cho trong lòng Chu Hi quả thật thống khoái mấy ngày. Cứ như vậy lại làm âm ỉ bốn, năm năm, năm mười tám tuổi dứt khoát rời khỏi nhà, rồi cơ duyên trùng hợp, gặp được sư phụ hắn — cũng chính là một trong những vị sư thúc có địa vị cao nhất Hạ Cửu Lưu môn, người giang hồ xưng là “Yểm Nhật Phiến” trong “Tru Tinh Kiếm, Tàn Nguyệt Dao, Yểm Nhật Phiến”, cũng chính là Tứ sư thúc trong Hạ Cửu Lưu môn, đương nhiên, sau cùng thuận lý thành văn trở thành sư phụ hắn, cứ như vậy một cước đạp vô Hạ Cửu Lưu môn.

Về sau bởi vì Mật Phong gây khó dễ giữa đường, Chu Hi muốn vào Đan thanh hệ lại trực tiếp bị đá một cước vào Phong nguyệt hệ, về phần vị sư phụ từng có duyên gặp mặt một lần kia, mãi sau này Chu Hi mới biết được, vị Yểm Nhật Phiến này, đam mê lớn nhất cuộc đời chính là thu thập tất cả những gì cảm thấy hứng thú, trong số này, “đồ đệ” cũng giống vậy.....

Cũng do đó, Tứ sư thúc là người duy nhất trong các sư phụ sư bá sư thúc của Hạ Cửu Lưu môn đào lý khắp thiên hạ(*), là kỳ nhân đệ tử loại nào cũng đều có, đương nhiên, cũng là chương quỹ phẩy tay nổi tiếng nhất thu đệ tử xong không dạy, tùy tiện ném qua một bên mặc người ta tự sinh tự diệt.

(*) Đào lý [] nghĩa là quả đào quả mận. Nếu có cái gọi là “mười năm trồng cây, trăm năm trồng người” thì “đào lý” chính là quả ngọt sau trăm năm trồng người mà có được. “Đào lý khắp thiên hạ” là ý nói một người thầy đã đào tạo ra nhiều học trò trải khắp thế giới, ca ngợi sự nghiệp giáo dục cần mẫn của người thầy.

Sau này, Chu Hi triệt để đặt chân vào một thế giới hoàn toàn tương phản với cuộc sống trước đây, năm đó còn trẻ không hiểu chuyện, chỉ muốn ăn tàn phá hoại, dù sao lão cha chẳng hề quan tâm đến hắn, cũng không trông cậy vào hắn sẽ có được thành tựu gì, nếu đã vậy, cứ đơn giản ném hết thể diện của lão cha đi cho xong!

Kết quả hắn liền biến thành “Điên loạn cuồng sinh” danh tiếng lẫy lừng trong giới phong nguyệt, mãi cho đến ngày hôm nay mới thôi —

Kỳ thật bây giờ hồi tưởng lại, năm đó thật đúng là trẻ người non dạ, để cho ác nữ Mật Phong vừa cổ xúy vừa quyến rũ, kết quả một lần sẩy chân để hận nghìn đời, muốn quay đầu lại cũng khó..... Hiện tại đột nhiên nghe Mật Phong nhắc đến việc này, bỗng nhớ tới, mỗi lần nhìn thấy Chu Huyền đều phải thở gấp, ngược lại quên lo lắng xem tên huynh trưởng biến thái này có từng xem đồng cung mình vẽ hay chưa..... Có điều nhìn một phòng bộ sưu tập kia mà nói, sợ là tránh không được.

Chỉ cần tưởng tượng đến dáng vẻ Chu Huyền tay cầm đồng cung đồ hấn vẽ ngấm nhìn, trong lòng Chu Hi đã cảm thấy thẹn, rồi lại có một loại khoái cảm tàn bạo nói không nên lời, đầy tính trả thù.

Càng cô phụ hy vọng của Chu Huyền cùng lão cha, đi ngược lại với hy vọng của bọn họ, Chu Hi càng cảm thấy lòng mình khoan khoái. Mặc dù hắn cũng biết cách nghĩ cách làm này vô cùng trẻ con, tùy hứng đến cả bản thân cũng không nhìn được, nhưng vẫn nhịn không được làm vậy lặp đi lặp lại nhiều lần.

Từ không nhẫn tâm trông thấy vẻ thất vọng trên mặt phụ huynh, đến chết lặng, thậm chí đến hưởng thụ, rồi lại vì loại cảm giác khoan khoái này mà chuyện xấu hắn làm ngày càng tồi tệ hơn, trong lúc bất tri bất giác, dưới tình huống mà cả bản thân Chu Hi cũng không rõ, biến thành như bây giờ.

Giờ phút này nghe thấy Mật Phong hỏi đến việc này, trong lòng Chu Hi vừa cảm thấy nhục nhã, lại vừa cảm thấy hưng phấn một trận, hiếm thấy không lớn giọng quát mắng, nhưng thật ra hai mắt đã nhìn chăm chăm huynh trưởng nhà mình, xem Chu Huyền phản ứng như thế nào.

Đúng như dự liệu, hai hàng lông mày như trắng non của Chu Huyền nhíu lại, Chu Hi nhìn thấy mà trong lòng nhảy dựng, hệt như trong mùa đông khắc nghiệt gió thổi vù vù mà được uống một bát mì nóng, nói có bao nhiêu sướng thì có bấy nhiêu.

“Xem thì có xem qua, bút phong linh động, rất có linh khí, thật không hổ là ... Tiểu Chu vẽ.” Một câu thoại nói ra hơi khó xử, khiến Chu Hi hừ mũi một cái, nhưng trong lòng lại nở hoa. Chu Huyền, nghe người nói thì quang minh chính đại, không phải vẫn là thất vọng rồi sao? Ha ha, đường đường là thế tử của Trấn Bình vương phủ lại chạy đi vẽ đồng cung đồ, đủ cho người và lão cha xấu hổ — đáng tiếc là, tâm tình tốt đẹp của Chu Hi cũng không duy trì được bao lâu, Chu Huyền thay đổi ngữ khí, lại nói: “Chỉ là biểu cảm của nam nữ có hơi cứng nhắc, tình cảnh và không khí vốn rất tốt, tiếc là nét mặt có chút khiếm khuyết, nhưng đáng tiếc...”

“Người nói cái.....” Chu Hi giận tím mặt, còn chưa đợi hắn xong, Mật Phong bên kia đã tỏ vẻ kinh hãi, lại dùng sức nắm hai tay Chu Huyền, mạnh bạo lắc lắc, vui đến không kềm được nói: “Chuyên gia! Thật sự gặp được chuyên gia rồi! Sao ta lại không nhìn ra sớm hơn chứ? Nhã công tử, người quả nhiên là cao nhân a! Nét mặt Tiểu Trư vẽ đúng là cứng nhắc thật, nói thế nào hắn cũng không nghe, người nói xem đây mà là đồng cung đồ sao, chỉ vẽ phong cảnh thật tinh tế thì dùng cái rắm gì? Biểu cảm đương nhiên phải sinh động chứ! Kết quả hắn phản đối, mỗi lần đều chỉ dụng tâm phác họa cảnh tượng với động tác, còn biểu cảm thì cứng nhắc thấy ghét.....”

Chu Huyền gật gật đầu, nói: “Vẽ là trọng ở “thần”..... Nữ tử Tiểu Chu vẽ cũng được, chỉ là biểu cảm của nam tử thì... Khụ, quả thực có chút khiếm khuyết.”

“Xem đồng cung đồ đều là đàn ông, người quan tâm đến nam tử trong tranh làm... Á!” Rên một tiếng, Chu

Hi bị một cây Hoàng Phong châm của Mật Phong đâm lên huyết cam, lập tức không thể động đậy vừa tê lại vừa xót, miệng khép khép mở mở mà không thốt ra tiếng, chỉ có thể trừng lớn mắt, trơ trơ nhìn Mật Phong cùng Chu Huyền chuyện trò, nói đến hăng hái bừng bừng, mặt tươi như hoa.

“Ai da, nói đến việc này — ta còn đang lo lắng nhiệm vụ lần này nên làm thế nào đây..... Suy cho cùng thì về đông cung đồ giữa hai nam nhân, là việc mà Tiểu Trư bài xích đến chết, về không ra tình hoa, thời gian thì sắp tới trước mắt rồi.....”

“Nè nè nè! Mật Phong mụ nói cái thứ vớ vẩn đó ra làm gì?” Chu Hi bi thương kêu gào trong lòng, có điều ngẫm lại lại nghĩ: *“Chu Huyền đã xem qua đông cung đồ nam nữ rồi, cái này vẫn nằm trong phạm vi mà người thường có thể chấp nhận được, nhưng nếu là nam nam thì, chỉ sợ có là y, cũng sẽ ghê tởm đến mức chết đi sống lại nhỉ? Tốt, rất tốt!”*

Nhưng không ngờ Chu Huyền hai mắt sáng ngời, nắm trở lại hai tay Mật Phong, đáp: “Ừ, Mật Phong cô nương thật sự là có suy nghĩ kì diệu, đông cung nam nam là lĩnh vực chưa một ai khai phá qua, chỉ có nhu cầu không có cung hóa, vụ này chỉ sợ sẽ ăn lời lớn đó!”

Chu Hi vẫn đang chịu đựng sự tàn phá của Hoàng Phong châm, giờ phút này nghe cuộc đối thoại kia, cả người liền mềm nhũn, rầm một tiếng từ trên đầu gối của thị vệ lăn xuống đất, mặt xám mảy tro!

“Cái, cái gì? Không có nghe nhầm đấy chứ? Chu Huyền kia..... Chu Huyền kia sao có thể thốt ra loại lời nói khủng bố này? Là ảo giác, đây là ảo giác!”

Đáng tiếc là cuộc thảo luận khí thế ngất trời sau đó đã nghiền nát niềm an ủi duy nhất của hân!

“Nhã công tử không hổ là Nhã công tử, có điều con mắt tốt, nhưng cũng không thể tới đoạt vụ làm ăn này với chúng ta nha ~~”

“Mật Phong cô nương, về điểm này xin cô cứ yên tâm, tại hạ hành sự không đến nỗi đó.”

“Hi hi, vậy là tốt rồi, Nhã công tử người đại nhân có đại lượng, đừng trách tội mạo phạm của tiểu nữ tử.”

“Không dám.”

“Lại nói về dâm thư trên phương diện nam nam, ban đầu ta cũng không phải quá xem trọng, sau này đi điều tra, mới phát hiện thì ra có rất nhiều cô nương thích xem những ân oán tình thù giữa hai mỹ nam tử trên phương diện này, ha ha, sau đó ta lại suy nghĩ cẩn thận, so sánh với dâm thư nam nữ bình thường, mối quan hệ vướng mắc không rõ có vẻ càng đáng xem hơn, không chỉ có cảm giác cảm kỳ đầy kích thích, mà còn có thể xem được nhiều mỹ nam gấp đôi.....”

“A, ta hiểu rồi, giống như nam tử khi xem sách phong nguyệt tương quan, cũng sẽ có xu hướng so sánh hai mỹ nữ với nhau.”

“Nhã công tử, thực nhìn không ra người lại biết nhiều như vậy, người sẽ không.....”

“Trước đây không cảm thấy hứng thú lắm, chỉ là sau khi xá đệ vào giới này, liền nghĩ cũng nên ít nhiều hiểu biết về phương diện này một chút..... Sau đó thì thuận tay góp nhặt một ít số liệu, kiểu vậy đó.”

“Hi hi, Nhã công tử thật đúng là yêu thương đệ đệ nhà người, Tiểu Trư thật có phúc, có một vị huynh trưởng ôn nhu săn sóc, giỏi hiểu ý người như người... Có điều, Nhã công tử không hổ là người làm ăn trời sinh, tán gẫu với người thật là khoái trá — ai da, lạc đề rồi, lại nói về nam nam đậm nhạt, nói không chừng còn có thể mở ra một làn sóng mới nha.”

“Đương nhiên rồi, những việc mới mẻ luôn có thể khiến cho con người ta theo đuổi chú ý..... Đến lúc đó kết hợp thêm vài cuộc trình diễn tương ứng, chắc hẳn có thể càng hấp dẫn lực chú ý của mọi người hơn. Hơn nữa sách phong nguyệt nam nam này, chỉ sợ đa số đều là nữ tử xem, lúc trình diễn nên tuyển vài thiếu niên trẻ tuổi tuần tú đến.”

“Đó là tất nhiên, trước mắt là đại hội đậm nhạt sắp được mở lại, lần không lâu trước đây bị “Kiếm Vũ” và Xà Hạt phụ nhân lấn qua lấn lại nên đành mất hứng ra về, lần này xem như bổ sung..... Đúng lúc lấy cơ hội này, hảo hảo tuyên truyền một chút.”

“Ừ, nếu là nữ tử đến xem, trong bản thảo có thể thêm vài tình tiết mà nữ tử thích..... Cường điệu một chút kịch tình cảm có thể tốt hơn hay không?”

“Đúng là chuyên gia a Nhã công tử! Việc này ta đã yêu cầu xuống rồi, ha ha, đến lúc đó thì...”

Chu Hi nghe hai người bắt đầu bô lô ba la tán dóc, khí thế ngất trời, một bộ đức hạnh hận gặp nhau quá muộn, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm.

Tại sao..... Mọi chuyện lại phát triển thành thế này?

Nếu đây là ác mộng, thì xin hãy để hán tỉnh lại mau đi!

3. Chương 3: Nghịch Thuỷ Hành Chu (chèo Thuyền Ngược Dòng)

“Để cho dễ nhớ, chúng ta tạm thời lấy vai trò khác nhau giữa hai bên trong chuyện tình nam nam ra đặt tên.” Đem tờ giấy đã được cắt trong tay “phạch” một tiếng dán lên vách tường, ngón tay thon dài xinh đẹp mê người của Mật Phong cô nương chỉ thẳng lên dòng chữ đen lớn như cái đầu trên tờ giấy. “Đóng vai nam, chiếm vị trí chủ động, cũng như là phía công trong công thủ, chúng ta gọi tắt là ‘công’!”

Lại “phạch” một tờ giấy khác được dán bên dưới tờ giấy viết chữ “công” lớn như cái đầu, Mật Phong cô nương tiếp tục chỉ lên chữ trên tờ giấy kia nói: “Đồng thời, đóng vai nữ, chiếm vị trí bị động, cũng như là

phía thủ trong công thủ, đồng thời cũng là bên tiếp nhận, chúng ta gọi tắt là ‘thụ’!”

“ Công và thụ , mọi người hiểu chưa?” Mật Phong hai tay chống bàn, lớn tiếng hỏi.

“Hiểu rồi!” Các cô nương đang cầm bảng ngồi xếp hàng phía dưới đồng thanh trả lời, trong đôi mắt lấp lánh ánh sáng.

Giữa một bầu Yến sấu Hoàn phì oanh oanh yến yến, tiểu Vương gia yêu mỹ nhân như mạng thần sắc lại ửng oải, co rúm bên trong, buồn bực không gì sánh được.

Chu Hi quả thực sắp bị trận phô trương chết tiệt này bức điên rồi.

Làm gì vậy chứ? Mọi chuyện sao phải biến thành thế này?

“Tốt lắm, bây giờ bắt đầu phân tích tâm lý dân dã khi đọc chuyện tình nam nam, đầu tiên, đọc loại sách này, phần lớn đều là cô nương, có thể thưởng thức gấp đôi tình yêu cấm kỵ giữa hai mỹ nam tử, đây là một loại kích thích đặc biệt, loại cảm giác này giống như nam nhân nhìn thấy hai mỹ nữ cùng nhau giả phượng hư hoàng trong đám thư trước đây liền thấy hưng phấn khác thường, phải xuất phát từ điểm này, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!”

“Đồng thời cũng phải cân nhắc đến tâm lý của các cô nương, tham khảo những truyện tương tự của các tài tử giai nhân, hai nam tử thân là diễn viên chính tuyệt đối không thể xấu xí, nhất định phải là mỹ nam tử khiến người khác thèm thuồng không thôi! Như vậy thì lúc lăn giường mới có ý nghĩa!”

“Ồ ồ –”

“Căn cứ vào tình hình buôn bán trước đây nhìn ra, sách của danh nhân rõ ràng bán tốt hơn, vì vậy mục tiêu lần này cũng phải đặt lên người những danh nhân này! Hơn nữa không được ăn không nói có, phải từ những việc linh tinh trong quá khứ hằng ngày giữa hai người kia mà đào bới ra gian tình hường phần, mọi người thổi phồng, cố hết sức làm nó ướm át lên, có thể phiến tình thế nào thì phiến tình thế ấy, lúc cần thiết chú ý “mượn dùng” những kiều đoạn (tình tiết kinh điển) từ truyện của các tài tử giai nhân!”

“Rõ rồi!”

“Mục tiêu lần này đã được xác định, là một đôi tiếng tăm lẫy lừng đã dây dưa ba năm, sau này sẽ còn tiếp tục dây dưa tiếp!” Mật Phong hất tay một cái, đem hai bức họa mỹ nam dính lên tường, “Đây là mục tiêu lần này của chúng ta! Hàn nhị công tử của Trọng Môn và sư huynh Dạ Miêu của bản môn Diệu Thủ hệ!”

“Ồ ồ ồ –” Các mỹ nữ nhón nháo tập thể, người nào người nấy kích động đến mức hai má đỏ bừng, nhin

không được cùng các tỷ muội xung quanh thảo luận ríu rít, lời nói tràn đầy hưng phấn. Chu Hi nhìn bộ dạng hưng phấn của đám nữ nhân xung quanh, trong lòng càng sinh ra chán ghét buồn bực. Nói ra, đầu sở chủ mưu tất thấy không thể nghi ngờ gì chính là cái tên chết tiệt kia! Nếu không phải tên kia đề xuất ra cái ý tưởng này, sao Mật Phong lại hưng phấn như bị chích máu gà như thế chứ?

Hôm đó chẳng hiểu sao lại tụ lại tán phét, hai người hoàn toàn không đếm xỉa gì đến sự hiện diện của hân, trực tiếp ngồi kề nhau tay nắm tay, bỏ lơ ba la mấy cái canh giờ! Nói từ lúc mặt trời lên đỉnh đến tận lúc mặt trăng lên đỉnh, còn lưu luyến không rời, ước hẹn trở lại sẽ trò chuyện tiếp.

A a a!! Vừa nhớ tới tình hình lúc đó, Chu Hi liền cảm thấy buồn nôn đến mức cả người nổi da gà.

Ngày hôm sau, Mật Phong quả nhiên đúng hẹn trở lại, hai người lại hai mắt sáng quắc luyện thuyên cả ngày.

Ngày hôm sau nữa càng khoa trương hơn, thậm chí cả Dâm Xà cũng bị kéo tới, ba người bu bám làm một cuộc trường đàm, lại không biết đường cời trối cho hân, thế nhưng vẫn bị trối vút một bên, bị buộc phải nghe ba người không hề kiêng nể gì mà bàn luận về chuyện tình nam nam vô cùng kinh khủng.

Đối mặt với cuộc oanh tạc mệt mỏi như vậy, Chu Hi chỉ có thể thâm niệm toàn bộ Kinh Phật hân biết trong đầu -! Tuy nhiên cộng lại không hơn được bốn, năm câu, khóc không ra nước mắt mà gột rửa tâm linh đã bị ô nhiễm từ lâu.

Sau đó, chính là Mật Phong khẩn cấp tập hợp mọi người trong hiệu sách Xuân Tiêu, bắt đầu mở đại hội học tập.

Chu Hi hưng hăng trừng mắt về phía vị công tử văn nhã ngồi uống trà cách Mật Phong đang ung dung nhàn nhã, ngồi xếp bằng ngay ngắn mà khua môi múa mép bên cạnh không xa, đối phương cảm nhận được ánh mắt nhiệt tình đến mức hận không thể giết người của hân, hướng về phía hân nở một nụ cười đầy ý cứng chiều.

“Ồ ồ ồ ồ!” Các cô nương đang ngồi xếp bằng phía dưới bị mặt cười đầy lực sát thương đập đến, người nào người nấy hai mắt sáng quắc, nghiêm nhiên hóa thành mắt sói lập lòe liên tục.

“Yên lặng!” Mật Phong đang giảng bài phía trên bất mãn với tiếng ồn này, hưng dữ gõ vài cái lên tường, lúc này mới khiến các cô nương nháy mắt bị sắc dục công tâm phục hồi lại tinh thần, “Bây giờ chúng ta đang trong lúc học tập! Tập trung vào!”

“Vâng, Mật tỷ -!”

A a a-! Học tập cái ma quỷ gì chứ? Cái thứ học tập hoàn toàn coi nhẹ luân thường đạo đức này mau xuống địa ngục đi!

Chu Hi thăm ai thán trong lòng, có điều huyết đạo toàn thân bị phong bế, còn bị giao quyền(*) trói lại thành cái bánh trưng, muốn chạy trốn hay lớn tiếng phát biểu ý kiến phản đối đều không làm được!

(*) Trong truyền thuyết cổ đại của TQ, ở ngoài biển Nam Hải có một chủng tộc gọi là “giao nhân” (hay còn gọi là mỹ nhân ngư). Giao nhân dệt ra một loại tơ lụa mỏng, gọi là giao quyền [], quyền nghĩa là lụa là.

Vậy mà bốn tên thị vệ tùy thân còn ngại không ghê tởm chết được hấn, vẫn trang điểm lòe loẹt, giả thành nữ tử, vây hấn vào chính giữa, mà bốn tên nam nhi hấn ngũ đại tam thô đó, ấy thế mà còn lôi kéo được sự ủng hộ và quan tâm của đám nữ tử xung quanh, lúc trước khi khai hội, chen trước lẫn sau giúp đỡ chỉ dẫn trọng điểm lúc trang điểm, làm một trận tranh cãi rất là ầm ĩ.

Thời buổi này, rốt cuộc là mọi người bị điên, hay là mình hấn bị điên?

Chu Hi vốn bị giày vò đã buồn bực vô cùng, nghĩ tới đây còn buồn bực thêm.

“Vì vậy, cái cần quan tâm đến đều là sách vở trong khuê phòng của các cô nương, cho nên cần phải tăng thêm miêu tả về phương diện tình cảm, về phương diện tình yêu, càng cần có vài miêu tả ưu mỹ vượt trội hơn nữa! Ở điểm này, Dâm Xà không am hiểu lắm, hấn trước nay chỉ giỏi về nhục dục trắng trợn, cho nên lúc này mới cần các cô nương tới hỗ trợ. Đây là bản thảo mẫu đầu tiên viết cho Dạ Miêu và Hàn Kỳ, nhưng vẫn cần gọt giũa lại hai ba lần nữa, chúng ta sẽ trưng cầu ý chung, tranh thủ làm ra bản hay nhất.”

“Vâng –”

“Giờ đến phương diện tranh minh họa bên trong, là phần quan trọng nhất! Người ta vì sao phải mua sách của chúng ta? Một là viết hay, đây là lý do đương nhiên nhất, còn một nguyên nhân khác chính là minh họa đẹp, có thể dẫn tới kích động hưng hực, khiến người đọc sách có được hiệu quả thâm lâm kỳ cảnh, cho nên thân là họa sĩ chính Tiểu Trư, người phải căng da ra cho ta.”

Biển X người đi chứ căng da! Vẽ tranh hai thằng nam nhân lăn giường, ta sẽ mù mắt!

Có điều dù hấn không lên tiếng, Mật Phong ở trên bực vẫn có thể cảm giác được oán niệm của hấn, không giận phản cười nói: “Nói Mật tỷ ăn hiếp người cũng được, chỉ là sự tồn tại của người quả thực là không cách nào thay thế. Huống chi người cũng không phải là hoàn toàn không được, chỉ cần rèn luyện đôi chút là được rồi –”

Rèn luyện? Rèn luyện cái gì?

Vừa nghe thấy hai cái từ này, lưng Chu Hi liền dựng lông tơ, một luồng hàn ý mạnh mẽ từ trên người Mật Phong phía trên bực kia cuộn cuộn xông tới, khiến hấn không còn năng lực chống cự.

Mật Phong đưa tay vén sợi tóc buông rũ lên, nở một nụ cười lười biếng khiêu khích, “Về việc này, ta quyết định trước đại hội dâm tặc, đặc biệt tổ chức một cuộc thi đấu lựa chọn phong nguyệt cao thủ, người đoạt

được hạng nhất, sẽ đoạt được quyền lợi điều giáo Tiểu Trư hiểu thế nào là khoái cảm tình dục cấm kỵ. Đương nhiên, chỉ giới hạn giống đực tham gia!”

A a a— Mật Phong, cái nữ nhân này rốt cuộc đang nói năng ngu xuẩn gì a a a!

Giữa cơn khiếp sợ cùng cực, Chu Hi há to mồm, nhưng cả một câu cũng không rống ra được.

“Ồ ồ ồ? Thi đấu lựa chọn?”

“Điều giáo Tiểu Trư?”

“Hay là nói, đêm đầu tiên Tiểu Trư đối mặt với nam nhân...”

“Đáng ghét, không cho nữ tham gia! Cái này không phải là kỳ thị nữ nhân sao?”

“Há há há, khuôn mặt của Tiểu vương gia chính là ta loại hình ta thích, tư thái cũng là loại hình ta thích, ngoại trừ giới tính là nam nhân không được thỏa đáng lắm ra, thì những thứ khác đều rất tốt... Ừm ừm, không sao, thân phận của Tiểu vương gia, đã đủ làm người ta hưng phấn rồi!”

Một bầy giống đực không biết từ chỗ nào chui ra, lúc này nghe Mật Phong nói vậy, tên nào tên nấy ôm cằm, hướng về phía Chu Hi cười dâm.

“Mạnh huynh, cao thủ Phong Nguyệt hệ trong môn chúng ta rất nhiều, chuyện đoạt được hạng nhất, thật sự là có chút khó khăn... Có điều, chỉ cần Mạnh huynh và tiểu đệ liên thủ, đoạt được hạng nhất, chỉ còn là chuyện vặt trong túi, sao có thể không đoạt tới tay?”

“Ha ha ha, vậy đợi đến lúc đoạt tới tay, có phải muốn cùng Tiểu vương gia song phi (3P) hay không?”

“Mạnh huynh thật đúng là giỏi hiểu ý người -! Vưu vật bậc này, đương nhiên nên sớm nhận được khoái cảm tối cao -”

“Ý tưởng rất hay, thêm tiểu đệ một phần thì thế nào? Song phi tất nhiên kém tam nhân hành (4P) rồi, hơn nữa tiểu đệ còn có thể cung cấp đạo cụ mới nhất nha -”

“Ồ ồ, thì ra là Hoàng huynh, lại từ Thiên Công hệ làm được thứ tốt sao? Ôi chao đúng là đáng mong đợi!!” Chúng sắc lang thảo luận khí thế ngất trời, các cô nương bên kia cũng không cam lòng yếu thế.

“Hoàng hiền đệ, ta toàn lực ủng hộ ngươi, có điều ấy mà, đến lúc các người chơi... (bíp... quá tục tĩu, bắt buộc tắt âm), để cho tỷ tỷ ta ở một bên xem chiến có được không?”

“Cái này là đương nhiên, ha ha, đến lúc đó...”

“!@#%~&*!!!”

Chu Hi hận không thể ăn thịt chúng, uống máu chúng, lột da chúng!

Ghê tởm! Thế mà dám đem cái ý tưởng đó ném lên đầu bản thể tử, chán sống rồi chứ gì?

Đợi hồi sau thoát khỏi cái nơi này, lão tử không triệu tập quân đội, đem toàn gia đám dân hóa các người ra xét nhà diệt khẩu là không được!

Ghê tởm ghê tởm ghê tởm —

Hắn đang tức giận mắng chửi trong lòng, bỗng nhiên một tiếng “rầm” vang vọng chấn động toàn trường, sàn nhà đá xanh cũng phải rung lên một trận, trần nhà thậm chí còn rơi rào rào xuống một đồng bụi. Mọi người đồng loạt quay đầu, liền nhìn thấy Nhã công tử rút tay trái lại, gõ gõ chén trà, tiếp tục uống trà, còn bức tường bên cạnh y, lại trực tiếp bị đánh ra một lỗ thủng lớn bằng cái bàn bát tiên, vết nứt thậm chí còn lan ra toàn bộ mặt tường.

Hai tờ giấy “công” “thụ” Mật Phong vừa dán lên tường, cũng phiêu đảng phiêu đảng bay xuống, rơi vào đồng khối vụn đầy bụi dưới đất.

Đại đường lớn như vậy nhất thời lặng ngắt như tờ. “Các người vừa rồi, đang thảo luận gì ấy nhỉ?” Nhã công tử nhàn nhã mở miệng, âm thanh nhu hòa trước sau như một.

“Ha ha... Ha ha ha...” Nụ cười của Mật Phong bất biến, đưa tay vén vén tóc rơi bên Thái Dương, “Đột nhiên ra tay, thật là làm ta giật cả mình.”

Chu Huyền! Làm tốt lắm!

Chu Hi theo bản năng cảm tạ vị huynh trưởng nhà mình đã đích thân đứng ra trợ giúp xuất thủ, nhưng đầu óc vừa chuyển lại tiếp tục buồn bực, mặc kệ thế nào, lúc này được Chu Huyền cứu, khiến trong lòng hắn vô cùng không thoải mái.

Chắc, cần người gà mẹ sao, tự ta có thể giải quyết chuyện này... Chu Hi buồn bực nói thầm trong lòng.

“Mật Phong cô nương can đảm kinh người, sao có thể bị chút động tĩnh nho nhỏ như thế giật mình được?”

“A, ta là không ngờ Nhã công tử ôn văn nho nhã, lại có một thân công phu tốt như thế!”

“Hết cách, thân ở trong Trấn Bình vương phủ, ít nhiều cũng phải luyện một chút, tránh cho có vài kẻ xấu leo lên đầu gối, lại không làm cách nào cho được.” Nhã công tử thản nhiên đáp: “Dù sao, quân đội cũng không thể buộc lên người, tùy thân mang theo a.”

Cái này rõ ràng chính là lấy thể lực đè người mà...

Những người đang có mặt tại đây chửi thề trong bụng, nhưng lại không ai dám nói thêm câu nào dẫn tới lửa giận của vị đại công tử Trấn Bình vương phủ này.

Tròng mắt Mật Phong xoay tròn, “Nhã công tử, có câu nhập gia tùy tục, chúng ta tôn trọng quy củ của vương phủ, Nhã công tử có phải cũng nên ủy khuất một chút, dựa theo phương thức của Hạ Cửu Lưu môn để xử lý chuyện này hay không? Dù sao thì Tiểu Trư coi như là người của Hạ Cửu Lưu môn chúng ta... Quốc có quốc pháp gia có gia quy, thân là thể tử Trấn Bình vương phủ, càng phải làm gương cho người khác nhỉ...”

Cái rắm! Lão tử còn chống lại quy củ nữa đó! Đời người không đáng bận tâm nhất là mấy cái quy củ ma quỷ này đó! Chu Huyền, người trực tiếp đánh xuống cũng không sao! Quả nhiên, Nhã công tử lập tức nói: “Nhưng trước đó, Chu Hi còn là thể tử của Trấn Bình vương phủ, quy củ thể thống, cũng nên lấy Trấn Bình vương phủ làm đầu!”

Nói hay lắm! Ồ, có điều trong lòng vẫn cực kỳ không thoải mái...

“Nhã công tử cũng có thể tham gia thi đấu lựa chọn lần này nha!-”

Mật Phong vừa nói xong câu này, mọi người tập thể nhìn thấy động tác cầm chén trà của Chu Huyền rõ ràng khựng lại một chút.

“Nếu thắng, có thể đích thân điều giáo đệ đệ người nha!”

Ê ê ê, loại chuyện hoang đường này, cái tên Chu Huyền trước nay vẫn luôn coi trọng lễ giáo lễ pháp mà đồng ý mới là lạ! Trong lòng Chu Hi hết sức khinh bỉ Mật Phong làm việc vô dụng, Ồ, có điều nữ nhân Mật Phong này độ ngoan cố trước nay đều rất mạnh, nếu còn ở lại nơi này, một ngày nào đó sẽ bị ép buộc...

“Ừm, nhập gia tùy tục là phải, cứ chiều theo những gì Mật Phong cô nương nói mà làm đi...”

...cho nên trước đó, nhất định phải trốn... Hả? Chu Hi lúc này mới mới phản ứng được Nhã công tử ở trên bục đến tột cùng là nói cái gì! Ngẩng phắt đầu nhìn chăm chăm Nhã công tử, cả thị vệ bên cạnh y cũng giống vậy, tròng mắt sắp bị trừng rớt ra ngoài rồi!

“Tốt lắm, thi đấu lựa chọn hai ngày sau tiến hành!”

Mật Phong hăng hái vang dội tuyên bố như vậy, phía dưới nhất thời nhốn nháo thành nỗi cháo! Mọi chuyện thế mà lại phát triển đến nước này, không ngờ cả Nhã công tử kia cũng muốn tham gia thi đấu lựa chọn điều giáo... Nếu để cho Nhã công tử thắng, vậy thì thuận theo tự nhiên, Tiểu Trư không phải là sẽ bị huynh trưởng đại nhân của hắn điều giáo sao?

Ê ê ê! Không được nghĩ bậy! Dừng lại! Không được nghĩ!

Chu Hi há to mồm lại không phát ra được chút âm thanh nào, hắn có thể cảm thấy được những suy nghĩ đòi truy trong đầu đám đám nữ đăng nam quanh mình, đang như con ngựa hoang thoát cương, tung vó giữa không trung tự do bay nhảy, cái bầu không khí buồn nôn này khiến da gà cả người hắn từ trên xuống dưới đều đồng loạt dựng thẳng lên, trong dạ dày cuộn cuộn không ngừng, ham muốn được nôn mửa càng ngày càng mãnh liệt.

Hoàn toàn không điểm xĩa đến suy nghĩ của Chu Hi, các cô nương ngộ tính cao đã bắt đầu hưng phấn, hai mắt soi sáng lờ lờ, lúc thì lú lú Nhã công tử ôn văn nho nhã, lúc thì liếc liếc Tiểu vương gia phản nghịch khó chiều, vì một cặp đẹp đôi này mà mong đợi không ngớt...

Hơn nữa, đây rõ ràng còn là huynh đệ a —

Mặc dù ca ca là nhận nuôi, nhưng vẫn là huynh đệ a —

Khiêu chiến đạo đức, trước nay đều là giấc mộng của đám đám nam đăng nữ, mà trong sách phong nguyệt nam nữ, cũng có không ít sách cấm về thể loại cha con mẹ con, bây giờ đổi thành phong nguyệt nam nam, lại còn là một đôi huynh đệ chơi trò ái muội trong hiện thực nữa, làm cho các nàng phải ý dâm thêm cả chảy dãi, nào có đạo lý không hưng phấn cơ chứ?

Óe óe óe, ca ca đại nhân, xông lên đi a —

“Vậy đi, tại hạ mang xá đệ cáo từ trước.” Hắn nghe thấy cái tên huynh trưởng biến thái kia nói vậy, sau đó bị ôm vào một lồng ngực quen thuộc. Đợi đến lúc hồi thần lại, người đã ngồi trên trường kỷ, mà huynh trưởng biến thái thì ngồi xổm trước mặt hắn, hai tay đang phủ trên vạt áo hắn...

“Ngươi! Ngươi muốn làm gì?” Chu Hi giữa lúc kinh hãi đẩy mạnh Chu Huyền một cái, nương theo lực đẩy xoay người về phía sau, thoáng chốc co lại trong góc trường kỷ, tay trái nắm chặt vạt áo bị mở rộng, hốt hoảng không thôi nhìn Chu Huyền, Chu Huyền bị hắn đẩy một cái ngã ngồi dưới đất, nhìn dáng vẻ hắn khẩn trương như vậy, phì một tiếng bật cười.

“Dừng khẩn trương, ta sẽ không làm gì ngươi.” Thực sự là hiếm khi nhìn thấy tiểu bá vương luôn ngang tàng bá đạo, khó chiều tùy hứng khẩn trương thành như vậy, cái dáng vẻ hoảng sợ đề phòng đó, quả thực có thể dùng bốn chữ “mỏng manh đáng thương” để hình dung, khá là khiến người ta có loại ảo giác thân là ác bá đang ức hiếp đóa hoa trắng làm người khác đau lòng.

“Ngươi ngươi ngươi... Có thách ngươi cũng không dám làm gì với ta! Hừ!” Chu Hi cũng giật mình cảm thấy

tư thế của mình lúc này chẳng khác nào mấy tiểu cô nương bị ác bá “bá vương ngành thượng cung”, sắc mặt tái mét, ngón tay thuận tiện vuốt phẳng vạt áo, thả xuống bên người, có điều ánh mắt đề phòng vẫn nhìn huynh trưởng nhà mình chằm chằm không tha.

“Người dù sao cũng là đệ đệ ta, ta thương yêu người còn không đủ, sao lại ức hiếp người chứ.” Chu Huyền đứng lên, phủ phủ bụi bẩn dính trên người, ngay một khắc sau ngồi nghiêng bên mép trường kỷ.

“Hừ! Có một tên biến thái như người làm huynh trưởng, ta mới thật sự là xui xẻo tám trăm kiếp...” Chu Hi vô thức nghiêng người, muốn cách xa Chu Huyền một chút, nhưng sau lại nghĩ, mình cần gì phải sợ y cơ chứ, thế là lại dịch ra trước một chút, dưng may quá mắt trùng Chu Huyền, cả giận nói: “Người vậy mà lại cùng một giuộc với mục côn trùng kia. Không sợ làm mất mặt Trần Bình vương phủ sao!”

Nếu nói là mất mặt, chỉ sợ mặt mũi của Trần Bình vương phủ đã bị người làm mất sạch bách từ lâu rồi ha? Chu Huyền thầm trả lời một câu trong lòng, nhưng chỉ sợ lại kích động đến đệ đệ tình trạng lúc này đã vô cùng thâm, đáp: “Haiz, về việc này, ta thấy người hình như cũng thích, lại thấy Mật Phong cô nương quyết tâm muốn để cho một nam nhân cùng người... Khụ khụ, ta đương nhiên không thể để cho người bị nam nhân khác lợi dụng, dù sao thì chúng ta là huynh đệ... Cho nên, đây cũng là không còn cách nào khác.”

Chu Hi nghe đến đây, liền có một ngọn lửa vô danh bùng lên, lúc này đâu còn bận tâm đến khúc mắc lúc trước, túm lấy cổ áo Chu Huyền, cả giận nói: “Cái, cái gì là lợi dụng! Nói thế nào thì... Không đúng, thích cái gì? Đùa hả? Cái loại nữ nhân chết cũng muốn tiền, chỉ cần có lợi, việc gì cũng làm được như Mật Phong! Ghê tởm, người không nhìn thấy lão tử là bị uy hiếp sao? Cùng nam nhân âu yếm? Đùa hả? Cả cơn từ đêm hôm trước cũng phải ới ra!”

Chu Huyền kinh ngạc nói: “Cái gì? Người không phải tự nguyện? Ta còn tưởng là người thích chứ...”

“Phi phi phi! Thích cái chó đẻ gì!” Chu Hi vừa nghe vậy, nhất thời tức sùi bọt mép, “Người thì tốt rồi, không muốn nhanh chóng thoát khỏi cái vòng thị phi này thì thôi, còn chen một chân vào! Cái này chưa hết, làm gì còn muốn liên lụy đến ta?”

“Tiểu Chu!” Chu Huyền nắm lấy bàn tay đang túm vạt áo y.

“Làm, làm gì đó?” Chu Hi bị đôi mắt đen bóng ngập nước của y dọa cho giật mình. “Người nghĩ cho ca ca như thế, ca ca thực sự quá cảm động...”

“Cái rắm! Ai nghĩ cho người?” Chu Hi nhất thời bị y ghê tởm rút hết một lớp da gà, lập tức đẩy mạnh ngực y ra, bản thân thì trượt xuống khỏi trường kỷ, “Ta lười quản người, bản thể từ đây sẽ rời khỏi cái nơi quỷ quái này, người nếu muốn ở lại chơi, thì cứ việc ở lại đi!” Xem xem lão yêu bà Mật Phong có ép khô cốt tủy người không!

“Tiểu Chu...”

“Ta cảnh cáo người, đừng để cho đám thị vệ kia của người tới gần ta, bằng không cẩn thận ta trở mặt vô

tình!” Lại dám động đến thể tử vương phủ hần, quả nhiên là ngại sống quá lâu mà! Đợi quay về sẽ cho đám vương bát (rùa, ba ba) cao tử (dê con) không biết trời cao đất dày này hảo hảo ném thử lửa giận của Tiểu vương gia hần một chút!

“Tiểu Chu, đợi...”

“Đợi cái rắm á chứ đợi!? Cái nơi quỷ quái này, lão tử một khắc cũng không muốn ở thêm... Ô oa a!” Chu Hi sải bước đi tới cửa, đẩy cửa, trước mặt một thanh Lang Nha chùy bay tới, Chu Hi trượt chân, cả người rầm một tiếng ngã nhào trên mặt đất, Lang Nha chùy gào thét lướt qua đỉnh đầu hần, Chu Hi có thể nhìn thấy vài cọng tóc của mình bay bay trên không trung...

“Mẹ kiếp, Mật Phong người đồ...” Còn chưa mắng xong, chợt nghe thấy một loạt những tiếng vút vút, từ dưới lòng đất truyền lên, Chu Hi trong lúc cuống quýt làm một thể bật tôm, xoay người đứng lên, liền nhìn thấy một đám châm lông trâu mảnh từ ngưỡng cửa bắn về phía hần, nếu không phải hần tránh được đúng lúc, đã sớm trúng chiêu rồi!

“Độc phụ, ta...” Còn chẳng đợi hần kịp đem lời này chửi xong, chợt nghe thấy tiếng gió xé phía sau đầu, mai phục liên tục không ngừng khiến hần trở tay không kịp, võ công của Chu Hi chỉ có thể nói là thuộc loại thường thường mà thôi, có thể tránh thoát được hai đợt công kích luân phiên đã xem như là kỳ tích, đợt thứ ba thì nói sao cũng sẽ tránh không nổi. Chỉ nghe thấy một tiếng “bình” lớn, Chu Hi cảm thấy sau đầu vừa nặng vừa đau, trước mắt nhất thời đen kịt.

“Tiểu Chu!” Huynh trưởng ở đằng sau khấn trương chạy tới túm lấy ống tay áo hần, lúc này mới đem Chu Hi đang ngã về phía trước kéo về, thuận thế đưa tay ôm lấy người.

“Tiểu Chu, Tiểu Chu, tỉnh tỉnh.” Chu Huyền nhẹ nhàng vỗ má Chu Hi, một kích kia cực kỳ dã man, Tiểu vương gia giờ vẫn còn choáng váng, hai mắt mờ mịt vô thần.

“Haiz, Mật Phong cô nương vì đề phòng người đi mất, đặc biệt thiết lập cơ quan... Ta còn chưa nói hết, người đã vội vàng chạy ra ngoài... Haiz...”

“Người cái đồ @#%!” Chu Hi mồm miệng mơ hồ mắng.

Má vì tức giận mà trướng đỏ, kết hợp với dáng vẻ đau đớn ánh mắt căm thù nghiêng răng nghiêng lợi, lại có một loại cảm giác đáng yêu kỳ diệu không ngờ, Chu Huyền ôm hần ngưng mắt nhìn một lát, cuối cùng vẫn không nhịn được cúi đầu, hôn lên má hần hai cái.

“Tiểu Chu, thật đáng yêu –” “Chụt chụt” hai tiếng.

“Đồ @#%^&!?” Chu Hi cả tâm muốn chết cũng có!

“Tiểu Chu, sao người cứ, cứ đáng yêu như vậy chứ?” Ca ca tiếp tục cúi đầu xuống, hôn trán và hai má hần,

Chu Hi vất vả lắm mới khôi phục lại chút sức lực vội vàng giơ tay đẩy khuôn mặt vắn nhả tú lệ kia ra một khoảng cách nhất định, đồng thời quát: “Đừng hôn! Người có buồn nôn hay không hả!”

Chu Huyền bị đẩy ra vội nói: “Sao vậy? Hồi bé không phải luôn thế này sao?”

“Hồi bé là hồi bé, bây giờ là bây giờ! Hai cái đại nam nhân ôm ôm ấp ấp hôn đến hôn đi còn ra thể thống gì!? Người không biết xấu hổ nhưng ta biết!”

“Nhưng, nhưng mà Tiểu Chu vẫn đáng yêu như hồi bé a -! Ca ca hôn người cũng chỉ là thể hiện ca ca thương người thôi mà...”

“Người người người — có chút thường thức được không? Ta không thèm người thương! N-Người còn sắp tới! Ta cảnh cáo người, cách xa bản thể tử ra! Oa a a a — cút xa ra cho lão tử!”

Chu Hi liều mạng đẩy huynh trưởng mình ra, nói gì cũng không khiến đối phương lùi bước, hai phe đang trong lúc giằng co, bỗng nghe thấy một giọng nữ quen thuộc cười nói: “Tình cảm của hai người các người thật tốt, ân ân ái ái như vậy, quả thực là làm người khác ghen tỵ.”

“Xuống địa ngục đi chứ ân ân ái ái! Con mắt nào của người thấy ta với tên khốn này ân ái hả?”

Chu Hi theo phản xạ chửi lớn, huynh trưởng đang ôm chặt hắn lại rất rộng rãi thoải mái đánh cái chào, “Mật Phong cô nương, lúc này tới chơi, có gì cần sao?”

“Haiz, cũng không có gì, chỉ là muốn nói cho Tiểu Trư, đừng hòng chạy trốn, ta đã thiết lập không ít cơ quan quanh đây, nếu trúng chiêu thì phiền toái...”

“Cái chuyện này phải nói sớm chút chứ!” Chu Hi rất muốn gào thét, đáng tiếc hiện tại bị thương nặng, chỉ cần rống lớn, sau đầu lại đau đến co giật. Chu Huyền vội vàng trấn an tiểu đệ đang bùng nổ, dịu dàng vuốt ve cục u sưng to sau đầu hắn, trong đôi mắt lộ ra thương yêu không hề che giấu.

Mật Phong cười “Ha ha ha” vài tiếng, đáp: “Bây giờ nói không phải cũng vậy? Dù ta có nói sớm, người sẽ không muốn chạy sao? Bây giờ người đã dùng thân thể hảo hảo thể nghiệm một chút uy lực của đồng cơ quan này rồi, lúc hành động cũng sẽ trở nên cẩn thận nhỉ?”

“Người cái đồ @\$%^”

“Có điều ta thấy, chỉ dùng mấy cái cơ quan này là vẫn không có tác dụng lắm...” Mật Phong đánh giá Chu Hi tạm thời không thời không thể nhúc nhích, cùng với huynh trưởng đang ôm hắn từ trên xuống dưới.

“Người, người muốn thế nào?” Chu Hi bị nàng nhìn mà dựng tóc gáy.

“Ha!” Mật Phong cười một tiếng, đột nhiên nhấc cánh tay lên, một loạt Hoàng Phong châm trực tiếp đánh về phía mặt Chu Hi!

“A!” Chu Hi thật lòng rất muốn chạy, nhưng thân thể mềm nhũn tứ chi vô lực, cả động một cái cũng có thể đổ một thân mồ hôi, phản ứng chậm hơn mấy nhịp, ngay sau đó mắt mở trừng trừng nhìn Hoàng Phong châm đâm về phía mặt hắn!

Ngay giữa lúc chỉ mảnh treo chuông, trước mặt hắn bỗng nhiên xòe ra một phiến quạt giấy, rồi nghe thấy tiếng “phập phập phập” liên thanh, đám châm lông trâu mảnh toàn bộ đã bị ngăn lại.

Khác với loại quạt mạ vàng khung ngọc hắn thường dùng, trên mặt phiến quạt khung tre xòe ra phía trước chỉ có một bức thư pháp phóng khoáng tự nhiên, lúc này những ngón tay cầm cán quạt khẽ run một cái, đám châm lông trâu mảnh liền rã rắc hóa thành bột mịn, rơi xuống đất. “Mật Phong cô nương, mọi chuyện nên có giới hạn mới tốt.”

Giọng nói ầm ập tao nhã bất biến, nhưng tâm tình trong mắt không còn thấy vẻ nội liễm ngày xưa, con ngươi hắc bạch phân minh lại hiện rõ sự sắc nhọn nhìn chằm chằm mỹ nhân trước mặt, thần sắc lạnh băng này khiến Chu Hi đang bị ôm cảm thấy lạnh sống lưng.

Dáng vẻ này, khiến hắn nhớ lại vài hồi ức ít ỏi trong những việc đã qua ở vương phủ...

Cho dù rất là không muốn thừa nhận, thế nhưng lúc cái tên huynh trưởng đáng ghét lộ ra dáng vẻ này, cũng làm cho lòng hắn không nhận được thấy ầm ập...

Ngón tay vốn đang đùn đẩy không kèm được cuộn lại, nắm lấy mái tóc dài rũ xuống trước ngực Chu Huyền, Chu Huyền ngược lại không chú ý tới điều này, bàn tay đang che chở sau lưng hắn khẽ dùng sức, ôm hắn chặt hơn chút nữa.

“Ha ha, ta chỉ muốn xao nhãng lực chú ý của các người mà thôi –” Mật Phong khẽ xoa thái dương, trong mắt cất chứa tinh quang, kiểu ánh mắt này khiến Chu Hi nhớ lại dáng vẻ khủng bố vùng roi đốc thúc hắn làm việc của nữ nhân này, làm cho thân thể của hắn nhận không được run lên, phản ứng này cũng khiến cho huynh trưởng đang ôm hắn càng ôm chặt hơn nữa.

“Người muốn làm gì?” Chu Huyền thản nhiên hỏi, Mật Phong cười hi hi hai tiếng, trực tiếp ngồi xổm xuống, đối diện với tầm mắt y.

“Không muốn làm gì cả, chỉ là...” Giọng nói đến đây thì dừng, Mật Phong duỗi tay một phát thật mạnh, mười ngón tay thon dài, đâm về phía mặt Chu Huyền! Chu Huyền thần sắc bất động, phiến quạt trong tay xòe rộng bạt ngang, nội lực khắp nơi, phiến giấy mỏng manh lại không hề thua kém thiết khí, chỉ nghe thấy hai tiếng “keng keng” giòn giã, âm thanh phát ra như kim thiết giao nhau.

“A! Cũng ra trò đấy!” Mật Phong thi triển ra trảo công khéo léo, móng tay dài dài không ngừng đâm về phía chỗ hiểm ở cổ Chu Huyền, Chu Huyền cầm cán quạt Liên Tiêu Đái Đả (*), hóa giải thế tấn công ác

liệt đủ để phá ngực mỗ bụng của nàng!

(*) Một khái niệm trong Vịnh Xuân quyền, nghĩa là trong lúc phòng thủ đồng thời tiến hành tấn công.

Mật Phong mắt thấy chỉ bằng công phu chỉ chưởng (ngón tay + bàn tay) thì không chiếm được lợi thế, liền tấn công về phía hạ bàn Chu Huyền.

Chu Huyền ôm Chu Hi nhẹ nhàng lùi ra sau, tránh được một chân, thế nhưng ngay sau đó, chân tiếp theo đá về phía mắt y!

Mật Phong nửa thân trên bất động, chỉ có thắt lưng xoay tròn vặn vẹo, đôi chân dài bên trong chiếc váy lưu tiên (váy có xếp li) tung lên rồi rút về, tư thế uyển chuyển như vũ điệu, xinh đẹp hết mức có thể.

Bộ Quần lý thối(*) này dù tuyệt vời, nhìn vào làm say lòng người, nhưng trình độ ác liệt cũng lợi hại hơn xa vũ kỹ tầm thường nhiều, hơn nữa có váy dài che giấu, động tác chân tung ra càng khiến người khác càng khó nắm bắt hơn.

(*) Dịch nghĩa ra là chân trong váy, là một bộ võ công của phái Nga Mi.

Chu Huyền ôm theo một người ở tại chỗ tránh né ngăn đỡ thế tấn công mãnh liệt như mưa rền gió cuốn, mặc dù bình tĩnh, nhưng cũng không thoát ra được.

Chu Hi được y ôm chặt trong lòng dù nôn nóng, nhưng công phu của hắn thua xa hai người đang động thủ, muốn nhúng tay cũng không cách nào nhúng được, chỉ có thể giương mắt sốt ruột nhìn!

Cũng may trận đánh nhau trong phòng này không kéo dài bao lâu, Chu Huyền nắm chuẩn cơ hội, xếp phiến quạt lại, dùng cán quạt đánh về phía mắt cá của chân phải mà Mật Phong đang dùng để đá lên cổ mình, đem chân phải của nàng mạnh mẽ áp lên cạnh bàn bát tiên! “A, hảo công phu! Thực không ngờ võ công của Nhã công tử cũng xuất chúng như vậy.” Mật Phong cười liên tục, không hề để ý bản thân đã bị khống chế.

“Khen lắm rồi, Mật Phong cô nương cân nhắc không kém bậc mày râu, bộ Quần lý thối này khắc sâu tinh túy của Tú Nhan Hồng năm xưa, khiến người khác mở rộng tầm mắt.” Chu Huyền nhàn nhạt đáp lại, thần sắc bất động.

“Đừng khẩn trương như vậy, Tiểu Trư là cây rặng tiền của ta, đương nhiên ta sẽ không để cho hắn bị tổn thương gì. Chỉ là nhiệm vụ lần này cực kỳ khẩn cấp, ta không thể thả cho người chạy được.”

Nhã công tử cười cười, đáp: “Trốn được nhất thời, không trốn được một đời, ta tin rằng Tiểu Chu cũng minh bạch đạo lý này, Mật Phong cô nương không khỏi cẩn thận quá mức rồi.”

“Nữ nhân mà, trước nay đều đa nghi!! Cho nên không còn cách nào khác, hôm nay ta phải dẫn Tiểu Trư đi -” Mật Phong cười quyến rũ, “Nhã công tử cũng là một trong những người tham gia thi đấu điều giáo, đương nhiên không hy vọng chuyện tới trước mắt, phần thưởng lại trốn mất dạng chứ?”

Chu Huyền chỉ trầm mặc một chốc, đáp: “Cô nương có thể để xá đệ lại cho tại hạ trông coi không?”

“A, để cho các người tìm cách cùng nhau chạy trốn sao?”

Chu Huyền lần thứ hai trầm mặc không nói.

“VẬY ĐI, ĐA TẠ NHÃ CÔNG TỬ THÀNH TOÀN.” Cảm giác được lực trên cán quạt yếu bớt, Mật Phong cười hì hì thu chân về, phất phất bụi bẩn trên y phục, “VẬY TA DẪN TIỂU TRƯ ĐI, ĐỢI ĐẾN THI ĐẤU LỰA CHỌN HAI NGÀY SAU LẠI GẶP SAU.”

“Ê ề ề! Chu Huyền, không phải chứ!?” Chu Hi không nhịn được kêu thành tiếng, hần lúc này dù đã khôi phục được chút sức lực, nhưng vẫn không trốn được. “Tiểu Chu, người yên tâm, hai ngày sau huynh trưởng sẽ tới đón người, đảm bảo không để cho nam nhân khác đụng đến một sợi lông của người.” Ánh mắt Chu Huyền kiên định, mềm giọng an ủi đệ đệ sắp bùng nổ.

“CÓ LỘN KHÔNG VẬY? ĐÓN CÁI GÌ MÀ ĐÓN? NGƯỜI THẬT SỰ MUỐN THEO MẬT PHONG CÙNG LÀM LOẠN SAO? THAY VÌ THAM GIA CÁI ĐẠI HỘI CHÓ MÁ GÌ ĐÓ, CÒN KHÔNG BẰNG... KÊ -” Tiếng mắng như tát nước đến chỗ này thì ngừng lại, Chu Hi nhìn thấy trong mắt Chu Huyền lấp lánh liên miên, mà Mật Phong thì nhìn hần cười dữ tợn, bỗng nhiên giật mình thức tỉnh.

“TIỂU CHU, NGƯỜI MUỐN NÓI GÌ?” Chu Huyền dịu dàng hỏi, giọng nói bình tĩnh nhưng khó kềm được vẻ kích động trong đó.

“KHÔNG! CÁI GÌ CŨNG KHÔNG!” Chết tiệt, thiếu chút nữa đã cầu cứu Chu Huyền rồi, nguy hiểm thật...

Chu Hi nhớ lại ý định ban đầu lúc mình gia nhập vào Hạ Cửu Lưu môn, đương nhiên không phải để rèn luyện họa kỹ gì đó, mà là muốn triệt để sa đoạ, bôi nhọ Trấn Bình vương phủ, khiến lão cha nhà mình phải hối hận, khiến tên khốn Chu Huyền chết tiệt phải sầu não!

Bởi vậy lúc hần bị Mật Phong dẫn vào Hạ Cửu Lưu môn Phong Nguyệt hệ, chỉ chờ đợi hai tiếng rồi liền tùy nước trôi theo dòng, họa sư không được nhập lưu, họa sư chuyên vẽ xuân cung đồ càng không được nhập lưu...

Nhưng mà hiện tại, hần vừa rồi xém nữa đã cầu cứu Chu Huyền!

Đùa cái gì hả?

Chu Huyền, đây là mục đích của ngươi sao? Hợp tác với Mật Phong bức ta đến bước đường này, vì để cho ta chủ động rời khỏi Hạ Cửu Lưu môn trở lại Trấn Bình vương phủ sao? Ngươi không khỏi quá coi thường ta rồi đi? Nghĩ đến đây, Chu Hi quay đầu sang chỗ khác, nhìn cũng thèm nhìn huynh trưởng nhà mình, đáp: “Mật tử, chúng ta đi thôi.”

Phong nhất thời mặt mũi tươi rói, rất cao hứng xách thắt lưng của hắn lên, giống hệt như điều hâu quắp gà con, quắp người lên.

“Mật Phong ngươi!” Chu Hi xém nữa bị nghẹn lại một hơi, nữ nhân chết tiệt! Chỉ biết ném mặt mũi hắn, lẽ nào không biết đổi cách khác dẫn hắn đi hay sao?

“Í? Khó chịu hả? Vậy muốn ta công ngươi, hay bế ngang ngươi?”

Trong đầu Chu Hi tức thì hiện ra mấy hình ảnh khủng bố, đánh một cái rùng mình.

“...Vậy là được rồi...”

“Nhã công tử, cáo từ — Hai ngày sau phải cố gắng lên nha —” Mật Phong một tay mang theo đệ đệ của ai đó, còn có thể lưu loát vén áo thì lễ.

Nhã công tử đối diện nhàn nhạt đáp: “Mời.”

“Ha ha —” Mật Phong vui vẻ mang theo Chu Hi đi ra ngoài.

Chu Hi không hề quay đầu lại nhìn về mặt Nhã công tử, chỉ là cảm giác được ánh mắt của người kia vẫn nằm trên người mình, không biết có phải ảo giác hay không, cái loại cô đơn mang theo ưu thương nhàn nhạt đó, khiến trong lòng hắn hơi chua xót.

Chua xót cái rắm! Chu Hi cảm thấy sâu trong đáy lòng có chút nhộn nhạo không thể phát hiện, tức thì bắt đầu phi nhử chính mình.

Bây giờ không thể trông cậy vào Chu Huyền, chỉ có thể tìm cách tự đào tẩu! Đợi tìm được nơi trốn tốt, tránh đi đầu gió, đến lúc đó quay lại sau cũng được... Về phần xuân cung đồ, cái vấn đề đau đầu này...

Hắn chưa từng cùng vị Cửu Vĩ sư thúc quyền cao chức trọng, tính cách âm tình bất định kia giao tiếp chính diện, chỉ có thể dựa vào vài truyền thuyết lưu truyền trong Hạ Cửu Lưu môn... khụ khụ, có lẽ nên dùng “tin vịt” thì hợp hơn, để phán đoán tính tình của vị sư thúc này, bất luận là nhìn từ phương diện nào, đều là một cái khó chơi nhất đẳng. Nhưng mà hắn không muốn ở lại đây tiếp tục bị Mật Phong bóc lột bức hại, về loại xuân cung đồ này sẽ khiến hắn bị rút ngắn tuổi thọ mất...

Haiz, quên đi! Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, tránh được cửa nào hay cửa nấy vậy!

Bây giờ nên nghĩ xem, trong vòng hai ngày phải làm sao mới có thể thuận lợi thoát khỏi hiệu sách Xuân Tiêu mới phải!

4. Chương 4: Triền Ti Chú Pháp (lời Nguyễn Triền Ti)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

CHuyển ngữ: Mộc Đầu

Một trong tám cây rụng tiền lớn nhất của hiệu sách Xuân Tiêu trong Hạ Cửu Lưu môn chạy trốn, có vẻ như là nằm mơ giữa ban ngày. Mỗi một vị môn đồ trong Hạ Cửu Lưu môn — bất kể là chính thức, hay là ký danh, công phu nhất định phải luyện một là khinh công mặc kệ trong hoàn cảnh tồi tệ thế nào đều có thể chạy trốn ngon ơ, hai khác là thuật thoát khốn mặc kệ trong hoàn cảnh tồi tệ thế nào đều có thể chạy trốn ngon ơ.

Thuật thoát khốn cho dù là thiên lao của Hoàng thượng cũng có thể ra vào tự nhiên, phối hợp với khinh công nhanh như chớp giật, khó trách đệ nhất cao đồ của Diệu Thủ hệ, Dạ Miêu, có thể tung hoành giang hồ tám năm, đem đông đảo thần bộ hiệp khách đùa giỡn trong lòng bàn tay, tới vô ảnh đi vô tung, trộm từ cự phú dân gian trộm đến đại nội hoàng cung, thậm chí cả công phẩm đệ bang cũng mất mát một bao giữa đường, thủ đoạn như vậy, quả thực làm cho người ta tâm can run rẩy.

Trước không nói một đại đạo nghịch thiên như Dạ Miêu, cho dù là những đệ tử hệ khác cũng có một thân hảo khinh công, nói thí dụ như đệ tử trên danh nghĩa của Phong Nguyệt hệ, Đỗ Lân, những công phu khác không chịu nổi một kích, mèo ba chân cũng có thể một cước đá ngã hẳn, thế nhưng công phu đào mệnh thoát thân, thì ngay cả “Kiếm Vũ” tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ cũng phải chịu chết, hết lần này đến lần khác bó tay.

Ặc, tạm thời không đề cập tới chuyện Đỗ Lân động tâm, thêm nhò dãi mỹ sắc của “Kiếm Vũ” đến nỗi đoạn thời gian trước chạy trốn thất bại, trên thực tế cái tên này nếu có thể đặt tâm tư vào đại nghiệp chạy trốn một tí tí, “Kiếm Vũ” làm sao có thể lần nào cũng có thể chặn người lại được?

Xem đi xem đi, lần này còn không phải tên kia chán ngán tình cảnh tân hôn, cho nên mới thuận lợi lên chạy ra ngoài, ngay dưới mí mắt “Kiếm Vũ” lên chuẩn về hiệu sách Xuân Tiêu, thậm chí còn bố trí đủ loại dấu hiệu giả dẫn dắt đối phương đi sai hướng không. Ặc, lạc đề xa quá rồi... Chủ yếu là nói, ngay cả gà mờ củi mục như Đỗ Lân còn có thể đem kiếm khách nhất lưu trên giang hồ ra xoay như chong chóng, vậy thì khinh công và thuật thoát khốn của Hạ Cửu Lưu... gọi tắt “Thuật chạy trốn” tuyệt đối được xếp ở cấp bậc mà không ai trên giang hồ có thể nhìn tới được.

Cũng bởi vậy, nơi có thể khiến cho người ta vào được ra không được nhất thế gian, không nghi ngờ gì chính là Hạ Cửu Lưu môn... Cho dù chỉ là một phần đà bên dưới, cũng đủ mạnh khiến người khác không thể nào tưởng tượng nổi.

Cho nên, Chu Hi đến bây giờ vẫn còn bó tay hết cách, không phải do bản lĩnh hắn quá nát, mà là chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó, không trách được hắn a.

“Hô hô... Chết tiệt!” Chu Hi lần thứ một trăm lẻ một trở cổ tay, muốn gỡ xích sắt ra khỏi cổ tay, nhưng cái thứ quỷ quái này giống như mọc ra từ cổ tay hắn vậy, giật thế nào cũng không giật ra được.

Còn về cái ổ khóa trên xích sắt thì khỏi nói đi, đó là Thất khiếu liên tâm tỏa do nhân tài của Hạ Cửu Lưu môn Thiên Công hệ đặc chế, chỉ riêng chìa khóa dùng để mở khóa đã có bảy cái, toàn bộ đều được làm từ huyền thiết, trừ khi chặt đứt tay, bằng không đừng mơ chạy thoát.

Cái này chưa tính, trên cổ chân, trên lưng còn hai sợi xích sắt nữa, đem hắn buộc chặt như cái bánh chưng, ấy thế mà Mật Phong vẫn chưa yên tâm, trực tiếp hạ cho hắn Nhuyễn cân tán, khiến thân thể hắn vừa mới vừa tê, cả chút sức lực trở cổ tay còn phải cố bình sinh lôi ra.

Ngày đó sau khi Mật Phong dẫn hắn từ chỗ Chu Huyền đi, liền ném hắn vào một cái mật thất trong môn, dùng xích trói toàn thân, không thể động đậy. Thậm chí để phòng ngừa có vài tên dân tộc rục rịch muốn giành trước “phần thưởng” hắn đây, còn bố trí đầy cơ quan trong thông đạo vào mật thất, nếu có người xông vào, biến thành con nhím thì cũng không trách ai được. Mật Phong thậm chí còn tuyên bố, nếu ai phát hiện ra hắn bỏ trốn, không cần mở thi đấu điều giáo gì nữa, trực tiếp ném hắn cho người kia xử lý, lời này tức thì dẫn tới hàng loạt mắt sói, trong lòng Chu Hi càng muốn chửi hoàng phong vĩ thượng châm, tới độc phụ nhân tâm (đuôi ong có kim, độc nhất tâm đàn bà)! Nữ nhân này quả thật là yêu nghiệt đến mức nhân thần cộng phẫn!

Hừ! Giỡn mặt hả? Bảo hắn ở chỗ này mặc người xâu xé sao? Bọn Mật Phong thật to gan, hoàng thân quốc thích cũng dám đối đãi như vậy, quay về trước tiên phải dẫn quân đội đến bắt nữ nhân kia lại, cũng cho nàng hảo hảo ném thử mùi vị nhục nhã này mới được!

Nhưng mà, rốt cuộc phải chạy trốn thế nào đây a a !

Trong lòng Chu Hi lo lắng, cổ tay càng dùng sức gãy dựa, nhưng vẫn tổn công vô ích, hắn phiền muộn ngửa mặt lên trời đổ người xuống giường, nhắm mắt lại, trong lòng lại xuất hiện thần sắc hơi cười khổ của Chu Huyền.

...Hừ! Đều tại tên đó, đều tại y tới, mới kéo theo một đồng xui xẻo cho mình!

Sự thật là cả bản thân Chu Hi cũng cảm thấy là mình đang giận chó đánh mèo đối phương, nhưng cứ hề gặp phải loại chuyện chết tiệt này, hắn lại không nhịn được nhớ tới lịch sử đầy huyết lệ trước kia.

Không được coi trọng, không được yêu chiều, lần nào cũng bị tên huynh trưởng xuất sắc ép một đầu, sống trong những ngày u ám như vậy tới hiện tại, tính cách Chu Hi chỉ có chút nghịch ngợm khó chiều, không phát triển đến mức độ tâm lý vận vẹo quả thực là kỳ tích...

Nghĩ nghĩ, Chu Hi nhắm mắt, vừa rồi nỗ lực chạy trốn không có kết quả, thành ra thể lực vốn chẳng ra sao tiếp tục tiêu hao, không qua bao lâu đã rơi vào mộng

Cảnh sắc Trấn Bình vương phủ vẫn như cũ chiếm lấy phần lớn ký ức dần dần hiện ra, xanh biếc đỏ tươi vàng rực hồng phấn, từ trong trăm hoa một thiếu niên nho nhỏ hướng về phía hắn dịu dàng mỉm cười, thân hình người kia chậm rãi biến đổi, cao lên rất nhanh, lúc tới bên cạnh hắn, đã biến thành dáng vẻ quen thuộc hiện tại.

Đúng rồi, rất lâu trước đây, đã từng có một đoạn thời gian, hắn đối với người kia quả thật là...

“Tiểu Chu.” Dung nhan tú mỹ hướng về phía hắn nở một nụ cười dịu dàng lại mang theo khổ sở, một tay sờ má hắn, chậm rãi vuốt ve, hắn có thể cảm thấy được động tác nhỏ nhất trên từng ngón tay.

“Ê, bỏ tay ra!” Hắn một phát đẩy mặt huynh trưởng ra, lại bị đối phương trở tay nắm được.

“Í?”

“Tiểu Chu...” Thanh niên tú mỹ cúi người xuống phía hắn, gương mặt động lòng người cũng càng lúc càng gần...

“Lúc này, ngón tay dịu dàng của huynh trưởng trói buộc lấy tay Tiểu Chu, nói gì cũng không chịu buông ra, khuôn mặt đang phủ xuống cũng đã gần đến mức không thể gần hơn, Tiểu Chu chỉ cảm thấy một xúc cảm mềm mại trên môi, đó là một nụ hôn dịu nhẹ thoáng thả, giống như hoa rơi, khiến người ta có một cảm giác cô đơn đầy thương cảm...”

“Ừm...” Hắn cảm nhận được cảm giác ngọt ngào mê hoặc trên môi, giật mình mở bừng mắt, sau đó trước mắt liền tối sầm. “Huynh trưởng che mắt Tiểu Chu lại, không muốn cho hắn nhìn thấy vẻ mặt si mê của mình, nụ hôn dè dặt của y từng chút một trở nên nhiệt liệt, cướp đoạt nước bọt trong miệng đệ đệ yêu thương nhất...”

“Ưm ưm ưm...” Hần thống khổ vùng vẫy, cảm thấy lưỡi tê dại, cả thở dường như cũng không thở được.

“Huynh trưởng không kiềm chế được tình yêu đang cuộn trào mãnh liệt trong lòng, thứ tình cảm hung bạo tàn nhẫn này xé nát lý trí y, y không khống chế được ôm siết lấy bào đệ (em trai ruột), đè hẳn vào giữa lá rụng tán loạn, trên chiếc bàn đá mà bọn họ vừa chơi cờ, ngón tay y xâm nhập vào trong y phục bào đệ, vuốt ve mảng da thịt non mềm, những ngón tay dò xét của y, tìm được đầu vú không biết là vì trời lạnh hay vì kích tình mà dựng đứng, nhẹ nhàng nắn bóp, khơi gợi tình dục của bào đệ dưới thân...”

“A ha... Ưm...” Hần thở gấp, cảm nhận được cảm giác tê ngứa khó nói thành lời truyền đến từ ngực, làm cho hông hẳn cũng bắt đầu bủn rủn.

“... Một tay kéo cổ tay bào đệ lên cao, đặt lên trên đỉnh đầu, tay còn lại dọc theo hông vuốt ve xuống dưới, đi thẳng tới nơi kín đáo nhất...”

“Ha a... A... Đợi, đợi chút!” Chu Hi mở bừng mắt, thoáng chốc từ trên giường xoay người ngồi dậy!

“Chắc, chán bỏ xừ, mới vậy đã tỉnh!” Một giọng nữ bắt mắt chắc chắn bên cạnh hẳn, Chu Hi vừa quay đầu, liền nhìn thấy Mật Phong xinh đẹp động lòng người đang nằm sấp bên cạnh, tay trái cầm mấy tờ giấy, làm gì nhìn là biết.

“Người, người lại dám dùng ‘Thiên âm hoặc’ với ta!” Một ngọn lửa xông thẳng lên não, Chu Hi bùng nổ tại chỗ. Cái gọi là “Thiên âm hoặc”, nghĩa như tên, là một loại công phu lợi dụng tà thuật khống chế ý chí người khác, mục Mật Phong chết tiệt lại dám dùng loại tà công này độc đâm thư ngay bên tai hẳn, còn là bản nam nam dám dâng nữa chứ, khiến hẳn gặp phải giấc mộng đáng sợ này... Ghê tởm! Chết tiệt!

Bản thân Mật Phong lại chẳng thêm để ý đến ánh mắt phẫn nộ của hẳn, búng búng bản thảo trên tay, tiếc nuối nói: “Bối vậy có thể thấy được, ‘Thiên âm hoặc’ vẫn rất có hiệu quả với người nha! Cái này chính là do các cô nương dưới tay ta ngẫu hứng viết ra, đáng tiếc, còn thiếu chút nữa là tới thời cơ quan trọng, người lại cố tình tỉnh! Chắc ”

&#... %#@”

“Được rồi, người cũng nghỉ ngơi lâu rồi, nên dắt ra ngoài đi dạo thôi ”

“Cái gì mà dắt đi dạo?! Cái thứ nữ nhân người lại dám xem bản thể tử là cún con sao... Không đúng! Làm sao người lại sáng khoái thả ta ra ngoài như vậy?”

“Haiz, ta xem như đã nhìn ra rồi, Tiểu vương gia người không học vấn không nghề nghiệp, thuật chạy trốn năm đó căn bản là không qua cửa, ta còn đặc biệt nhường một nước, muốn cho người chạy thoát, kết quả thì sao? Uống công tốn mất hai ngày một đêm, người còn chạy chưa ra, chắc...”

“Cái này mà tính là nhường một nước?!” Chu Hi giận tím mặt, nâng tay, xiềng xích cùng khóa sắt trên cổ tay đập vào nhau phát ra âm thanh trong trẻo, “Cái Thất khiếu liên tâm tỏa chết tiệt này!” Động thất lưng, “Cái xích huyền thiết còn to hơn cánh tay chết tiệt này!” Nhắc chân, “Cái chân chết tiệt này khiến ta cả đi cũng không đi được! Càng khỏi nói cơ quan bên ngoài, cái này tính là nhường một nước gì hả?”

“Haiz, nhìn cái tiền đồ cún con này của người kìa, chắc Nếu đổi là Dạ Miêu ở đây, cho dù có khó hơn cái này gấp mười lần, hẳn cũng có thể trốn thoát ngon ơ...”

“Cái rắm, Dạ Miêu tốt xấu gì cũng là đạo tặc đệ nhất thiên hạ, ta chỉ là một người vẽ xuân cung đồ, cần phải giầy vò ta như vậy sao?”

“Được rồi được rồi, đừng nói cái chuyện mất hứng này nữa!” Mật Phong xua tay, đem cái chủ đề càng nói càng tức này vứt qua một bên, “Chúng ta chuyển chỗ thôi, đúng lúc cuộc thi tuyển chọn điều giáo cũng đã đến phần kết thúc, người cũng nên đi xem người phụ trách điều giáo người là ai.”

Tốt lắm! Hần nhất định phải khiến cái gã kia hối hận vì đã sinh ra trên đời này! Hơn nữa còn phải cho cha mẹ gã hối hận vì đã sinh ra một cái tai họa như thế!

Tiểu vương gia âm thầm nắm tay, trong lòng đem những hình pháp tàn ác vô nhân đạo từ cổ lưu truyền đến nay chải chuốt lại từ đầu, sau đó lấy ra mười loại tàn nhẫn nhất, dự định đợi sau khi chạy thoát, đặc biệt trời người mang đi, rồi gọi Ngự y tới giúp giữ mạng, đem mười loại phương pháp đó ra thử nghiệm lần

lượt từng cái một, nhất định phải khiến tên vương bát đản gan to hơn trời, dám can đảm đánh ý tưởng lên hần muốn sống không được muốn chết không xong!

Về phần Nhã công tử Chu Huyền...

Chu Hi nhớ lại người nọ thề son thề sắt với hần rằng, hai ngày sau sẽ đến đón hần...

Không có đâu ha?

Mặc dù rất muốn bắt chước con rùa rúc đầu vào mai không nghe không hỏi, nhưng hần cứ luôn có một loại dự cảm bất hảo dị thường... “Mật Phong.”

“Hả?”

“Chu Huyền y...” Chu Hi nói đến đây, có cảm giác nếu hỏi tiếp tuyệt đối sẽ không có chuyện gì tốt, dứt khoát ngậm miệng, kết quả lại phun ra ba chữ này, liền thấy Mật Phong hai tay đan vào nhau, đôi mắt tinh quang lấp lánh, phía sau một rừng hoa tươi màu sắc sắc sỡ vù vù nở rộ, hai má đỏ ửng, đáng vẻ phát tình mắt ngậm sắc xuân, Chu Hi nhìn mà mồ hôi lạnh từ trán chảy ròng ròng xuống...

Không, không phải chứ?

Cái biểu cảm này, hần có thể nói là không thể quen thuộc hơn nữa, nếu có một ngày nhìn thấy Chu gia Nhã công tử bị người xung quanh bàn tán, hần sẽ có đáng vẻ này, có hàm ý là nước chảy về đông, tắt thủy hồi hận thì đã muộn...

Chu Huyền, không có đâu ha?

“Người không biết chứ, đại ca nhà ngươi ấy mà...”

“Câm miệng câm miệng không được nói ta không muốn nghe!” Vươn tay bịt miệng Mật Phong, Chu Hi ngoảnh đầu nhắm mắt, không muốn nghe cũng không muốn nhìn.

“Được rồi, ta biết ngươi là muốn nhìn thấy tận mắt, đi thôi đi thôi ” Mật Phong hân hoan vẫy tay, từ phía sau nàng đột nhiên nhảy ra bảy tám nữ tử kiều mị, ba chân bốn cẳng xông về phía Tiểu vương gia.

“Ê! Đợi chút cho ta, xiềng xích trên người ngươi còn chưa gỡ ra cho ta a!”

“Gỡ xiềng xích cái gì? Cứ để vậy đi qua là được, tránh cho ngươi nửa đường chạy mất Các tỷ muội, nâng hần lên!”

“Hi hi, được ”

“Ê! Dừng tay, ta đường đường là thế tử đó nha! Bị nữ nhân nâng lên còn ra cái thể thống gì nữa?! Mé, dừng tay a! Ngươi, ngươi đang sờ ở đâu đó? Đừng sờ đùi ta! Bà nội nó ai sờ mông ta!” Hần mặc dù thích nữ nhân, cũng thích đùa giỡn nữ nhân, nhưng không có hứng thú bị nữ nhân đùa giỡn!

Tiểu vương gia giãy dụa không có kết quả, bị một đám mây ngải trực tiếp nâng ra khỏi mặt đất, chỉ tiếc đáng vẻ đó không có nửa phần hương diễm, ngược lại còn mất hết mặt mũi.

“Ghe tởm! Các ngươi dám can đảm đối đãi với bản thế tử như thế, bản thế tử nhất định phải diệt trừ tộc các ngươi!”

“Phiền quá đi, lần nào cũng chỉ nói những lời này, chẳng sáng tạo gì hết, phiền muốn chết... Ê, bịt miệng hần lại đi!”

“Vâng !”

“Ưm ưm ưm...”

“Được rồi đây, cứ vậy mà nâng đến tiền viện đi, bây giờ chắc là đã có kết quả thi đấu rồi!!”

“Ye Nhã công tử !”

Giết, giết hết các ngươi! Dám đối đãi với bản thế tử như vậy! Ghe tởm, ta không muốn bị mất mặt kiểu này ngay trước mắt mọi người, nhất là cái tên Chu Huyền chết tiệt kia! Nếu bị nhìn thấy, còn không bị cười nhạo mới lạ đó! Bản thế tử không muốn cả đời ở trước mặt người kia không ngóc đầu lên được! Các ngươi

là đồ bát phụ (đàn bà đánh đá) giúp tặc, buông bản thể tử ra a a a Nhưng mà, đám bát phụ này nhắc tới Nhã công tử sao lại có dáng vẻ hồng tâm phơi phới thế nhỉ? Tình hình này giống hệt dáng vẻ Mật Phong vừa rồi, thậm chí cái cảm xúc phấn hồng tung tung hoa tung lông vũ khắp nơi này khiến Chu Hi rung mình hết lần này đến lần khác...

Cái tên Chu Huyền kia, đến tột cùng là... Không có đâu ha?

Trong lòng Chu Hi thấp thỏm, giãy dụa cũng bớt đi nhiều, các cô nương nói tới Nhã công tử lời cuốn trong thi đấu, đương nhiên là lòng như lửa đốt, lập tức vận khởi khinh công, nâng Chu Hi tiểu thể tử giống như con nhộng, dưới sự lãnh đạo của Mật Phong cô nương, qua năm cửa, chém sáu tướng, tránh qua trùng trùng cơ quan, bay vút ra khỏi mật thất.

Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, sau đó dần dần sáng lên, ánh trăng như thác, ngẩng đầu nhìn, trăng tròn to như cái đĩa, sáng choang choang khiến lòng người hốt hoảng.

Chu Hi cảm thấy mắt có chút rát, tim bỗng nhiên nhảy vọt hai cái, chợt nghe thấy Mật Phong mắng một tiếng: “Làm càn!”

Sau đó chính là một tiếng “keng” trong trẻo vang lên, Chu Hi không rõ ra sao, mở to mắt, liền nhìn thấy trong tay áo Mật Phong dường như thấp thoáng có hàn quang.

“Mật tỷ!” Các cô nương đang nâng Chu Hi buông tay, Chu Hi ai da một tiếng, cuối cùng thì hai chân cũng chạm đất, dù vẫn không thể động đậy, nhưng chung quy so với bị các cô nương nâng lên tốt hơn rất nhiều!

“Đừng tới đây, bảo vệ tốt Tiểu Trư!” Mật Phong quát mắng, thân hình xoay tròn, chỉ nghe một trận tiếng vang “leng keng leng keng” giòn giã liên tục không ngừng vang lên, bên người nàng đột nhiên nở ra một mảnh ngân hoa, hợp với tư thái yếu diệu động tâm của nàng, trông rất đẹp mắt.

“Vâng, Mật tỷ!” Các cô nương ở Phong Nguyệt hệ đồng thanh đáp, chưởng tay cuộn lại, đã có thêm các loại vũ khí như phân thủy nga mị thứ, ngân chủy (chủy: muống, thìa), hồ điệp đao vân vân, vây Chu Hi vào chính giữa, trận thể kín kẽ chờ đợi, đề phòng đối phương tập kích.

Phân thủy nga mị thứ

“Hừ!” Lạnh giọng mắng, Mật Phong rút hai thanh uyên ương đao trong tay áo dài ra huy vũ giữa thất lưng, múa ra một trận ngân quang, thể tấn công sắc bén ép thân hình đối phương từ trong bóng tối ra ngoài!

Chỉ thấy người kia toàn thân đen thui như băng hiệu (hình như ngày xưa băng hiệu đều màu đen?), trong tay cầm một loại vũ khí kỳ môn có hình dáng hệt như trăng tròn, đấu với Mật Phong ngang sức ngang tài!

“Tuyệt Sát!” Các cô nương xung quanh kêu thành tiếng, Chu Hi nhất thời sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

Không, không phải chứ?

Hắn hồi trước chẳng qua chỉ giúp Dâm Xà chạy trốn một lần, lại mang lão công Dâm Xà về hiệu sách Xuân Tiêu thôi mà, không đến mức lúc này phải đuổi giết tới cửa đoạt mạng chứ?

Đang nghĩ vậy, dưới ánh trăng bỗng nhiên lại nhảy ra mười mấy tên hắc y sát thủ, hướng thẳng về phía hắn mà lao đến!

“Ô oa!” Phản ứng đầu tiên của Chu Hi là rút quạt ra ngăn lại, nhưng xiềng xích trên người hắn lúc này phải đến bảy tám mươi cân, tự do cử động còn khó, đừng nói chi tới động thủ đánh người.

“Bây trận!”

May mà các cô nương vây xung quanh hắn không những rất có tài trên phương diện phong nguyệt, ở phương diện đánh đấm cũng không bỏ bê, vì muốn dùng vũ lực áp bức mỹ nam tử mình coi trọng, hoặc sau khi xong chuyện cùng người ta chém giết lẫn nhau, phái nữ Phong Nguyệt hệ trước nay vũ lực đều rất kinh người, lúc này lại còn thêm trận thể cỡ nhỏ đã luyện được hết sức thuần thục nhờ nhiều lần đánh hội đồng người khác, ngăn chặn công kích của những hắc y sát thủ khác vẫn là dư dả!

Trong thoáng chốc, kiếm khí tung hoành, ánh đao như tuyết, tiên ảnh trùng điệp, sát khí tứ phía, khiến cho Chu Hi vô cùng muốn cuộn tròn trên đất ôm đầu bảo vệ mạng nhỏ, nhưng ở mặt khác, tự tôn của nam tử hán đại trượng phu lại không cho phép hấn trốn phía sau nữ nhân.

“Mau tháo xích trên người ta ra, ta cũng tới giúp...” Vất vả đem cục vải trong miệng nhỏ ra, câu đầu tiên hấn nói là câu này.

“Giúp cái đầu người! Đừng quấy rầy lão nương bắt mối!” Một đám cô nương quay đầu lại trừng mắt, lục quang trong mắt khiến nửa câu sau của Chu Hi bị chặn lại ngang họng phải nuốt về.

“Ha ha ha, ta đã sớm muốn bắt một sát thủ Tuyệt Sát về ném thử rồi. Lần này thế mà tự mò tới đây, quả đúng là địa ngục không cửa người lại xông vào, vậy đừng trách cô nãi nãi ta thủ đoạn độc ác!”

“Đúng a đúng a, dù sao thì mấy tên này đều là địch nhân, không nhất thiết phải thương xót làm gì, lần này *beep*, *beep* và *beep* mới vợ vết được từ Thiên Công hệ về đều có thể dùng tới rồi.”

“Sư muội, người lại đoạt được thứ gì tốt từ chỗ các sư đệ Thiên Công hệ à?”

“Không có a, sao ta lại cướp đồ của các sư đệ được chứ? Ta thương yêu bọn nó còn không kịp kìa... Chẳng qua mới nói một câu ‘tôi nay ta sẽ hảo hảo yêu thương người’, đứa bé kia đã vút đồ chạy lấy người... Thật là thất lễ.”

“Ha ha ha, có thể đáng giá người nói như vậy... đứa bé kia bộ dạng thế nào?”

“Mặt trẻ con nha, siêu đáng yêu luôn!!”

“Mặt trẻ con hử, sư tỷ ta thích dạng thành thực uy mãnh hơn... Có điều cũng tốt, ta vẫn chưa từng chơi mặt trẻ con bao giờ, lần sau ta cùng với người đi chặn đường nó!!”

“Tốt tốt, có điều trước tiên dùng mấy tên hắc y sát thủ này luyện tay, đến lúc đó lại %%%#@...”

Nghe đến đây, không riêng gì Chu Hi ở bên cạnh trán đầm mồ hôi, cả đám hắc y nhân đang động thủ kia cũng phải sốt rét một trận... Tức thì chiêu thức công kích đám mãnh nữ này càng thêm mãnh liệt, khá là có loại thảm thiết cá chết lưới rách.

Chu Hi mắt nhìn tình hình đao kiếm tung hoành khủng bố trước mặt, mặc dù trong lòng đang ghen một cục oán giận phiền muộn rất lớn, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi không dưới đất, dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên mặt đất, đợi hai phe phía trước kết thúc chiến đấu.

Đang giữa lúc đánh nhau đến bồng bồng khí thế, bỗng nghe thấy từ xa truyền đến một tiếng “Tiểu Chu”, âm thanh cấp thiết, một bóng hình màu vàng tốc độ như sao băng phi qua, hai hắc y sát thủ còn đang lắc lư ở đằng trước nhất thời bị đánh văng qua một bên, ngay cả đám sư tỷ muội đứng mãnh phía trước cũng bị xô sang bên cạnh!

“Tiểu Chu, Tiểu Chu! Đệ có bị sao không?” Người tới dùng một lực lớn đến mức gần như ghìm chết người mà ôm hấn, mái tóc dài rũ xuống khiến mũi Chu Hi ngửa ngửa, hấn mở mắt ra liền có thể nhìn thấy ngọc lưu ly trên phát quan hoa lệ của đối phương day lay động, dưới ánh trăng phản chiếu ra hào quang mê ly. Hương trà thoang thoảng khiến người khác rất có cảm giác an toàn, cảm giác hoảng sợ và khao khát một vòng ôm khiến Chu Hi thiếu chút nữa đã ôm ngược lại y, nhưng trong giây phút chỉ mảnh treo chuông, trong đầu chợt lóe lên cảnh tượng xuất hiện trong giấc mơ trước đó, tức thì toàn thân liền đánh một cái rùng mình, ác thanh ác khí mắng to thành tiếng: “Bỏ, bỏ ra! Giữa nơi đông người còn ra thể thống gì!”

“Tiểu Chu, đệ không sao chứ? Ca ca lo lắng gần chết...” Nhà công tử nghe lời buông vòng ôm ra, hơi lui ra sau một khoảng, lại vươn tay vuốt ve má hấn, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng, “Sao thế? Sao mặt lại đỏ như vậy?”

“Không, không sao hết!” Chu Hi nghiêng đầu đi tránh khỏi ngón tay của đối phương, cho dù Chu Huyền không nói, hấn cũng biết tai mình đang nóng lên, chỉ sợ mặt đã đỏ như mông khỉ rồi ấy chứ, vội vàng chuyển chủ đề: “Người, người nếu đã tới, còn không mau tháo xiềng xích trên người ta ra...”

Chu Huyền gật đầu, giành cho hấn một nụ cười vừa dịu dàng lại đầy ý trấn an, đáp: “Trước không vội, đợi ca ca đuổi đám người này đi rồi, lại đưa đệ về.”

“Ê ê, ta bảo là người giúp ta tháo...”

Nhã công tử trực tiếp quay đầu đi, dáng vẻ ca ca tốt ban đầu ngay giây tiếp theo lập tức thay đổi.

“Các người thật to gan, thế tử của Trấn Bình vương phủ là người các người có thể đụng tới ư? Khai ra người sai khiến phía sau các người là ai, tại hạ còn có thể cho các người toàn thân!”

Lời nói êm dịu không hề thay đổi chút nào, nhưng mái tóc dài không gió mà bay cùng vạt áo tung bay phần phật, cộng thêm mọi người xung quanh theo bản năng rùng mình, Chu Hi có thể đoán được sắc mặt Chu Huyền lúc này đến tột cùng là đáng sợ đến mức nào. Ừm, loại uy áp vô hình muốn mạng người này thật quen thuộc... Chu Hi nhịn không được nuốt xuống một ngụm nước bọt trong miệng. Hắn nhớ lại sự kiện thần kỳ trước đây có vài tên sau khi muốn ăn hiếp hắn liền mất tích một cách quái lạ...

“Nói đi, tại hạ sẽ đối đãi với các người thật tốt...”

Giọng nói dịu dàng giống như đang thật mật nỉ non với tình nhân, Chu Hi nhìn trên cánh tay trái đang ngăn trước mặt mình của huynh trưởng, một nửa phiến quạt lộ ra ngoài ống tay áo rộng thùng thình, hơi mở rộng, bày ra bức thư pháp trên mặt quạt mà hắn đã nhìn đến cả trăm lần.

Chu Huyền đi từng bước về phía trước, hắc y nhân dường như cũng nhận ra sát ý đoạt mạng đang phát tán trên người y mạnh hơn xa đám sư tỷ muội Phong Nguyệt hệ gấp mấy trăm lần, ngay sau đó hô dài, tứ tán hướng ra ngoài mà chạy trốn!

“Hừ!” Bóng dáng đứng phía trước mơ hồ đi, lúc nhìn lại thì đã biến mất, qua không lâu sau, bỗng nghe thấy bốn bề trước sau truyền đến mấy tiếng kêu thảm thiết ngăn ngửi, sau đó lại một lần nữa quay về yên tĩnh.

Mọi người đổ mồ hôi tập thể...

Lại qua một lát sau, liền nhìn thấy bóng dáng tao nhã kia thông thả từ sâu trong bóng tối đi tới, đợi đến lúc đi đến trước mặt mọi người, mới hơi cau mày nói: “Thật ngại quá, không nương tay kịp...”

“Đẹp trai quá đi!!” Tinh quang trong mắt bọn tỷ muội nhấp nháy liên tục.

Những lời Chu Hi sắp chửi ra miệng ngay lúc nhìn thấy tình cảnh này, đành phải nuốt ngược trở vào.

Dưới tình huống này, rước lấy sự tức giận của mọi người là hồng bet... Mặt Phong đồng dạng khiến địch thủ chạy thoát xoa mái tóc đen có chút tán loạn trên thái dương một chút, dịu dàng cười nói: “Sao Nhã công tử lại chạy đến vào lúc này? Kết quả thi đấu sao rồi?” Đến lúc này, xa xa mới truyền đến một trận huyền não ầm ĩ.

“Nhã công tử, Nhã công tử !” Cô nương cầm đầu chạy đến gần, khom người chào y, dùng đôi mắt đang bốc lên thần sắc hoa si yêu mến nhìn y, “Trưởng lão nói muốn người đi lĩnh phần thưởng ”

“Phần thưởng?” Chu Huyền hơi ngạc nhiên, “Tiểu Chu không phải sao?” Nói rồi khom người, bệ ngang đệ đệ lên, động tác này lập tức khiến cho các cô nương đồng loạt hít khí ngay tại chỗ.

“Cái tên đàn độn này, bỏ lão tử xuống!” Chu Hi hoàn toàn không chống lại được, chỉ có thể đỏ mặt lớn tiếng kêu gào, kêu xong mới có phản ứng, “Không đúng! Người, người người... người thắng rồi?”

“Ừm, hiệu sách Xuân Tiêu quả nhiên là ngọa hổ tàng long...”

“Ha ha ha, nếu nhắc tới ngọa hổ tàng long, Nhã công tử mới là chân nhân bất lộ tướng nha!” Mặt Phong che miệng cười nói: “Từ trước đến nay ta chưa từng thấy ai chỉ tốn hai ngày là đã có thể hiểu rõ tàng thư trong Phong Nguyệt hệ, cũng chưa từng thấy ai chỉ nhìn qua một lần là đã có thể đem các loại dụng cụ chơi linh hoạt như vậy, càng không ngờ lại có người chỉ bằng ánh mắt mùi hương là đã có thể khiến người khác không phân nam nữ xuân tâm rục rịch, bất kể là tri thức, thủ pháp hay mị thuật, quả thực là... Bốp bốp bốp...”

Mặt Phong ca ngợi thêm một câu, ánh mắt ngưỡng mộ sùng bái của các nữ đệ tử xung quanh lại hơn một phần, đến cuối cùng, toàn thân Chu Huyền dường như đều được bao phủ trong biển bong bóng màu hồng. Ghê tởm... Chu Huyền ghê tởm! Chu Hi bị ôm vào lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi! Lại thế nữa! Tại sao lại thế nữa!?

Cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, làm ăn buôn bán cũng giỏi giang hơn người khác, vất vả lắm mới tìm được một thứ mà tên này không có hứng thú, kết quả bây giờ lại thắng về mọi tràng pháo tay của mọi người, Chu Huyền này, tại sao cứ luôn phải dồn hấn vào trong góc chứ?

Nhìn thấy những lời tán thưởng vốn nên thuộc về mình lại một lần nữa bỏ hấn đi xa, bất luận hấn làm gì đều không thắng được cái đại ca này, Chu Hi tức thì tâm trời phần nộ, đả sinh ác độc, đẩy mạnh ngực đối phương, kết quả xích sắt trên cổ tay hung hăng đánh về phía ngực Chu Huyền!

“A!” Chu Huyền kêu khê một tiếng, tay ôm hấn hơi buông lỏng, Chu Hi tiếp tục không ngừng xô một cái nữa, Chu Huyền lỏng tay, Chu Hi thuận thế từ trong lòng y lặn xuống đất.

“Tiểu Trư ngươi...” Nữ tử xung quanh không ngờ hấn lại có thể đối xử với huynh trưởng nhà mình như vậy, Chu Hi hừ lạnh một tiếng, xích sắt vốn chỉ quấn lên người để hấn khó đi lại dưới cơn phát giận đã lỏng lẻo không ít, hấn vận khởi khinh công hướng về phía sương phòng của mình vọt qua.

“Tiểu Chu... Tiểu Chu...” Tiếng gọi từ phía sau truyền tới, hấn không thềm để ý, kết quả thoáng cái liền ăn phải trái đắng!

“Tiểu tử chết tiệt, ngươi là phần thưởng còn dám chạy trốn hả?!” Tiếng rống to của Mật Phong chấn động đến nỗi thân thể Chu Hi run rẩy, bên tai truyền đến tiếng gió gào thét, khóa sắt trên cổ chân bỗng nhiên căng ra, hấn vừa không cẩn thận, thân thể liền ngã về phía trước!

“Cẩn thận!” Một tay ôm lấy hông hấn, Chu Huyền kéo hấn trở lại trong lòng, lúc này mới tránh khỏi kết quả hấn ngã thành thế chó đớp bùn.

“Có chuyện gì, xin hãy vào phòng rồi nói...”

“Được, đúng lúc ta cũng muốn nói rõ ràng ngọn nguồn chân tướng những chuyện vớ vẩn này với ngươi...” Mật Phong khí khái hào hùng đáp: “Đi thôi.”

“Cô nương, mời.”

Một chén trà sau, trong phòng Chu Hi.

“Những người tối nay, là hướng về phía Tiểu Chu mà tới? Nhưng mà có ai lại muốn gây bất lợi cho Tiểu Chu chứ?”

“Ha, chỉ là vài con côn trùng không đáng để vào mắt, có điều có Nhã công tử, mấy tên đó hoàn toàn không thành vấn đề.”

Chu Huyền ngồi ngay ngắn ở trên chiếc ghế khắc hoa, đôi mắt hẹp dài híp lại, nhìn chằm chằm nữ tử xinh đẹp đang thoải mái uống trà ăn điểm tâm trước mặt.

Chỉ là hễ có chuyện liên lụy đến Chu Hi, Nhã công tử này liền không khỏi quá bạo lực rồi đi, nghe đệ tử nhìn thấy được màn phần nộ chém giết hắc y sát thủ trong chớp mắt miêu tả, chỉ một cái vung quạt, hắc y sát thủ liền trực tiếp biến thành thịt vụn... Ừm, việc này làm cho mọi người không thể không nhớ lại chuyện lúc nói muốn mở đại hội tuyển chọn điều giáo lúc trước, Nhã công tử một quyền đánh bức tường thủng thành một lỗ to như cái bàn.

Chu Huyền trầm mặc một chút, hỏi: “Chính là đám sát thủ gần đây ầm ĩ đến mức sôi sục?”

“Nhã công tử, từ đâu có được tin tức?” Lần này đến phiên Mật Phong kinh ngạc.

Phải biết rằng y phục cải trang của sát thủ chính là thống nhất toàn giang hồ a, cả đám đều là thuần một màu đen thui thui lụi, chỉ từ y phục mà có thể đoán được lai lịch đối phương, Nhã công tử này không khỏi vô cùng thần thông quảng đại!

Chu Huyền lắc đầu, “Gần đây trên giang hồ ầm ĩ lớn nhất chính là hắc y sát thủ ám sát người trong ‘Kiếm thuật Thập tuyệt’, tranh đoạt những mảnh ghép bản đồ kho báu mà ‘Thảo Thượng Phi’ để lại năm xưa... Nghe nói Hạ Cửu Lưu môn có chút dính líu đến chuyện này... Cho nên suy đoán như vậy thôi.”

“Ha, thật không ngờ tai mắt của vương phủ lại rất linh thông...”

“Ngươi không cần đề phòng như vậy, tin tức này ta không lấy từ chỗ quan phủ.”

“Ồ? Vậy thì từ đâu?”

“ Đông nam bí văn lục, giang hồ thập lý phô .”

Câu này vừa nói ra, Chu Hi liền cảm thấy hàn khí từ trên người nữ ác quỷ phía đối diện kia phát tán, nhìn không được run rẩy.

“Tiểu Chu, sao vậy? Vẫn không thoải mái sao?” Chu Huyền lập tức quan tâm hỏi han, Chu Hi tức thì đem lực chú ý tập trung hết lên mặt y, nói gì cũng không muốn quay đầu qua nhìn cái nữ quỷ tóc dài không gió mà bay, toàn thân quần đầy sát khí khủng bố bên kia.

“Nói nhảm, người thử bị trói gô lại xem?! Ghê tởm, ta đã ra cái dạng này, người còn không buông tha ta! Ghê tởm, ghê tởm cực độ!” Chu Hi tức giận, không nhịn nổi nữa chửi ầm lên, khóa xích bằng sắt trên người theo động tác giận dữ kích động của hắn va chạm leng keng, quả thực... có chút đáng thương.

“Nhìn ta đi, ta khó chịu, người còn ôm ta???”

Chu Huyền ôm thắt lưng Chu Hi bị trói chặt cứng, cẩn thận mang hắn lên giường, “Hảo hảo nghỉ ngơi, chỉ cần có huynh trưởng ở đây, tất cả đều không cần quan tâm.”

Lời nói mềm nhẹ khiến lòng người ấm áp, Chu Hi dù rất muốn phỉ nhổ “Rõ ràng là người cùng Mật Phong ăn nhip với nhau, hai người liên hợp đưa hắn vào hố lửa thôi”, thế nhưng lời đến khóe miệng lại không ra ngoài được.

“Ê, mau tháo khóa trên người ta ra a!”

“Ừm, thật có lỗi, cái này thì...” Chu Huyền cười khỏ, vươn tay xoa mặt hắn, tiếp tục ăn đậu hủ.

“Ê ê, người nói thì nói, đừng sờ mặt ta! Buồn nôn muốn chết!” Chu Hi cố hết sức tránh né, nhưng thế nào cũng không thoát được sự phiền nhiễu của ai đó.

Trái ngược với Mật Phong bên kia phát tán sát khí càng ngày càng nồng đậm, khiến cho cả sương phòng trập trập âm phong, thì huynh đệ hai người bên này lại ấm áp như xuân, hai bên tạo thành đối lập rõ nét.

“Khụ khụ...” Mật Phong vất vả kiềm chế sát khí, thầm nghĩ dù sao cũng đang ở trong Hạ Cửu Lưu môn, lát nữa lại hảo hảo trừng trị cái con muỗi ngu xuẩn kia, sau này đỡ phải chỉ vừa bị uy hiếp mà ngay cả cái không nên nói cũng nói ra, lại đem lực chú ý chuyển về chuyện trước mắt.

“Mặc dù đều là hắc y sát thủ, nhưng lần này muốn đối phó Tiểu Trư, lại không phải vì mảnh ghép bản đồ kho báu.”

Chu Huyền gật đầu, thu lại tay, thuận thế ngồi bên mép giường, đáp: “Trong vương phủ không có mảnh ghép, Tiểu Chu không đến mức chọc phải tai vạ này... Vậy thì là vì cái gì?”

Chu Hi cố gắng nhớ lại những việc bậy bạ mình đã làm trước kia...

“Tiểu Chu đệ có ấn tượng gì không?” Huynh trưởng bên kia dịu dàng hỏi.

“Ừm...” Hình như đã làm rất nhiều việc bậy bạ, ngược lại không biết làm sao lại chọc tới kẻ thù, “Nhiều lắm, không nghĩ ra, có điều dù nói thế nào, cũng không thể vẽ xuân cung đồ lại chọc tới được kẻ thù đi!”

Chu Huyền còn chưa kịp trả lời, Mật Phong bên kia lại kinh ngạc nói: “Tiểu Trư người đúng là tinh tường nha! Không sai, chính là hiệu sách mấy nhà khác liên hợp lại thuê hắc y sát thủ, muốn thủ tiêu người, ngăn cản chúng ta xưng bá toàn bộ giới dâm thư!”

Lạch cạch rầm!

Chu Hi trực tiếp từ trên giường lăn xuống đất!

“Tiểu Chu! Sao lại bất cẩn như vậy?” Huynh trưởng sắc mặt lo lắng ôm hắn từ dưới đất lên, lại đặt lên giường.

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ!” Có lộn không? Vậy mà cũng được? Chu Hi không cách nào tin nổi nhìn Mật Phong vẻ mặt nghiêm trọng trước mặt.

Phong thần sắc ngưng trọng gật đầu, lập tức cắn răng nghiêng lợi nói: “Mấy nhà này quả nhiên là ăn gan hùm mật gấu, cả người của lão nương cũng dám đụng vào, thật đúng là không biết chữ ‘chết’ viết thế nào! Còn dám thuê sát thủ tới đối phó với cây rưng tiền của lão nương, sau này xem ta băm bọn chúng thành thịt vụn như thế nào, toàn diện vây giết bọn chúng ra khỏi giới dân thư một cách triệt để... Hơ, a! Ha ha... ha ha...”

Mang sắc mặt dữ tợn bắn xong một tràng dài, lúc này mới nhớ ra huynh trưởng của cây rưng tiền còn đang ở đây, Mật Phong cuống quýt cười hai tiếng che giấu.

“Trễ rồi, đã bị nhìn thấy rõ rõ ràng ràng...” Chu Hi ở một bên lạnh lạnh mở miệng, rước lấy một cái trừng mắt của mỹ nữ. Chu Huyền ngược lại rất tốt tính cười cười, nói: “Tiểu Chu là đệ đệ ta, an toàn của hắn tại hạ đương nhiên sẽ phụ trách tới cùng.”

“Ê, ngươi nói thì nói, đừng sờ lung tung!” Chu Hi né tránh cái tay lại đang bắt tri bắt giác sờ mặt hắn!

“Nhã công tử hiểu ý người như vậy đương nhiên là tốt nhất... Chỉ là cái con heo này không lý giải được tình cảnh của bản thân a, hơi chút không cẩn thận liền chạy mất...” Mật Phong liếc xéo Chu Hi một cái, tức thì bị đối phương trừng lại!

“Ra vậy... Thế không biết tại hạ có thể mang Tiểu Chu về Trấn Bình vương phủ được...”

“Không được!”

Chu Hi và Mật Phong đồng thanh phủ quyết đề nghị này, Chu Huyền cười khỏ, giữa mi mắt có chút cô đơn.

Chu Hi thấy dáng vẻ này của y, trong lòng run lên, lập tức khinh bỉ chính mình.

Run cái rầm á chữ run! Tiểu tử này khi dễ mình còn chưa đủ thảm hay sao? Hiện tại lại có thể vì một biểu cảm mà dao động, cái này không khỏi hơi bị làm quá a! Chu Hi bên này đang thầm lên án kịch liệt ý chí của mình không kiên định như trong tưởng tượng, Mật Phong bên kia đã bắt đầu đề nghị: “Để tránh cho Tiểu Trư dưới tình huống chúng ta không biết chạy trốn xảy ra chuyện, cũng không cần phải rời khỏi hiệu sách Xuân Tiêu, chúng ta hoàn toàn có thể...”

“Hử?”

“Hê hê! !” Mật Phong cười đến mức mắt cong cong, Chu Hi theo bản năng cảm thấy sau lưng phát rét một trận, thế nhưng hắn bây giờ giống như một cái bánh chưng hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể tro mắt nhìn ống tay áo Mật Phong giương lên, giống như độc xà quấn lấy cánh tay hắn!

“Ngươi...” Phiến quạt trong tay Chu Huyền xoay một cái, nhưng cũng bị một bên thủy tù khác quấn lên.

Chỉ nghe thấy một tiếng “lạch cạch” vang lên, hai người Chu Huyền cùng Chu Hi cảm thấy cổ tay lạnh lạnh nặng nặng, thủy tù lui đi, liền thấy trên cổ tay một trái một phải của hai người đều có thêm một cái còng tay bằng huyền thiết!

“Đây là...” Chu Huyền vô cùng kinh ngạc nhìn cái còng trên cổ tay trái mình, một sợi xích dài nhỏ nối liền với cái còng khóa trên cổ tay phải đệ đệ nhà mình.

“Mật Phong chết tiết! Ngươi lại dám dùng Triền Ti tỏa...” Chu Hi giận đến mức giậm chân, hai mắt phun lửa, thật sự hận không thể đem nữ ác quỷ ghê tởm kia ra thiên đao vạn quả, để tiết mỗi hận trong lòng!

“Triền Ti tỏa...” Chu Huyền lẩm bẩm đọc cái tên quả thực có thể nói là “như sấm bên tai”, cho dù là y, cũng không khỏi có chút xấu hổ, “Chính là thứ Triền Ti nương tử giữ lấy phu quân nàng năm xưa...”

“Ha ha ha, không sai, chính là ‘Triền Ti tỏa’ trong truyền thuyết đó! Nhã công tử, ngươi có nên cảm tạ ta hay không a?”

Mật Phong cười đến mức run rẩy cả người, cực kỳ đắc ý.

“Mật Phong chết tiết, ngươi lại dám... dám...” Chu Hi “dám” nửa ngày cũng không “dám” ra một cái kết quả! Mật Phong chết tiết đáng ghê tởm, toàn bộ cái “Triền Ti tỏa” này đều được luyện chế từ huyền thiết, nước lửa bất xâm đao kiếm khó thương, thật sự là lợi khí giam giữ người tốt nhất, nhưng “Triền Ti tỏa” nổi tiếng nhất lại không ở chỗ này.

Trong truyền thuyết, chỉ cần hai người bị “Triền Ti tỏa” còng lại, đến cuối cùng thường sẽ biến thành phu thê vô cùng ân ái, từ khi “Triền Ti tỏa” xuất hiện trăm năm trước, cho tới hiện nay, chỉ cần hai người bị còng qua, mặc kệ trước kia có huyết hải thâm cừ lớn cỡ nào, đến cuối cùng khẳng định đều sẽ có một kết cục phi thường mỹ mãn.

Cũng bởi vậy, “Triền Ti tỏa” trong chốn giang hồ là thứ mà thiếu niên thiếu nữ ôm giấc mộng lãng mạn đổ xô muốn có, nó đã sớm mất tung tích từ vài chục năm trước, không ngờ lại xuất hiện trong tay Mật Phong, giờ khắc này, còn là lần đầu tiên dùng trên người hai huynh đệ bọn hắn, cái này không phải càn quấy thì là cái gì?

“Ta lén nói cho người biết!” Mật Phong đến gần tai hắn, thần bí hề hề thấp giọng nói: “Tất cả những truyền thuyết liên quan đến ‘Triền Ti tỏa’ đều là thật...”

“Không thể nào!?” Chu Hi đánh một cái rùng mình, còn Chu Huyền bên cạnh lại đáp: “Ồ, đều là thật? Vậy chuyện ba mươi lăm năm trước giữa ‘Huyết Luyện Ma Quân’ cùng ‘Kình Thiên Thương’ xem nhau là tử địch, không chết không thôi...”

“Phải. Ôi, một đôi năm đó hận không thể chém chết đối phương, một người giết cả nhà người này, một người diệt toàn môn người kia, kết quả năm đó suýt nữa ôm nhau đồng quy vu tận, sau lại bị người khác tính kế đeo lên ‘Triền Ti tỏa’, hai người đến lúc này liền tình đầu ý hợp, sinh tử không rời.”

Chu Hi nghe đến đây, toàn thân từ trên xuống dưới run lấy bầy. “‘Huyết Luyện Ma Quân’ với kình thiên gì đó, đều là nam nhân?” Giọng nói run run rẩy rẩy hoàn toàn biểu hiện bất an trong lòng Chu Hi.

“Đó là đương nhiên!”

“Triền Ti tỏa” này kéo theo không phải là chúc phúc, mà là nguyên rủa đi?! Tuyệt đối là vậy!

Chu Hi nghĩ tới kết quả cuối cùng hai người bị “Triền Ti tỏa” còng lại, trong đầu không khỏi tưởng tượng tình cảnh hắn cùng với huynh trưởng đại nhân một chút, nhất thời sắc mặt trắng bệch, cả người không ngừng run rẩy.

Vốn không có cái thứ này, Chu Huyền đã thân mật với hắn vô cùng tận, chỉ cần nắm được cơ hội là hết sờ lại ôm, cứng chiều vạn phần, khiến cho toàn thân hắn rụng hết cả da gà da vịt, bây giờ có cái thứ này... Chu Huyền y...

Chu Hi run run rẩy rẩy chậm rãi quay đầu, chỉ nhìn thấy khuôn mặt văn nhã tú lệ của huynh trưởng nhà mình nổi lên ráng chiều, đuôi mày khéo mắt xuân sắc hơi hổi, sau lưng thoáng thấy trăm hoa đua nở, hắn nhìn mà rợn tóc gáy, đánh một cái rùng mình rồi vội vàng quay đầu đi, nói sao cũng không dám nhìn nữa!

Lão, lão ca người bình tĩnh một chút, cho dù không có quan hệ máu mủ, nhưng hai chúng ta dù gì cũng là huynh đệ trên danh nghĩa a a a Chu Hi trong lòng vô thanh kêu rên, hắn cả dững khi để kêu ra cũng đánh mất.

“À à đúng rồi, quên nói, sau khi bị còng lại bằng cái khóa này, sẽ khiến cho tình dục riêng bên được bùng phát, phải nghìn vạn lần cẩn thận nha.”

“Ê! Có lộn không? Ta và y đều là nam... Người có ý gì?”

“Ha ha ha, chính là ý đó đó, quên nói nữa, đây là do mấy lão già trong Tàng kinh các từ đồng tạp nham... a, nhầm, là từ trong đồng bảo vật đào lên, để làm phần thưởng cho người chiến thắng cuộc thi điều giáo, cho nên thứ này liền thuộc sở hữu của Nhã công tử, hảo hảo sử dụng nha.”

“Ê, nếu đã thuộc về Chu Huyền, vậy chìa khóa đâu? Mau nhả chìa khóa ra đây!” Chu Hi cuống quýt kêu to thành tiếng.

Mật Phong ở một bên liếc trái ngó phải, ra vẻ hết sức hài lòng chớp mắt mấy cái, xem như không nghe thấy tiếng Chu Hi rít gào, cười một cái, nói: “Được rồi, mọi việc đã nói rõ ràng, chuyện nên làm cũng làm xong, giao lại tất cả cho Nhã công tử ta cũng yên tâm, giờ thì cáo từ.” Nói xong, nàng liền hướng về phía hai huynh đệ cúi người chào một cái, rồi liền rời đi.

“Người đợi đã, giỡn kiểu gì thế hả? Mau tháo cái khóa chết tiệt này ra cho ta!”

Mật Phong cười khanh khách nói: “Được thôi ”

“Hả?” Không ngờ nữ nhân này trả lời sảng khoái như vậy.

“Chỉ cần người thực hiện xong nhiệm vụ Cửu Vĩ sư thúc giao phó, vậy thì mọi chuyện dễ thương lượng rồi ”

“Người...”

“Còn những nhiệm vụ tuyên truyền khác, cũng phải cố gắng a ”

“Người...?”

“Khó mà sinh ra được cái mã tốt như vậy, còn là hai mỹ nam tử tụ vào một chỗ, quan hệ lại đặc biệt, không hảo hảo lợi dụng một phen, cả ta cũng phải tự thấy có lỗi với bản thân nữa là Được rồi, ta đi đây, hảo hảo cùng ca ca người bồi dưỡng tình cảm nha ”

“Mật Phong chết tiết người... A!” Chu Hi vừa định vươn tay ra chụp lấy nữ nhân đáng chết kia, liền cảm thấy nửa đoạn thân thể tê rần, rần một tiếng một lần nữa ngã xuống giường.

“Ha ha, ha ha ha !” Mật Phong điệu bộ ngúng nguẩy đi ra khỏi sương phòng, Chu Hi quay đầu hướng về phía Chu Huyền vẫn như cũ đứng bên giường một chút động tác cũng không có, giận dữ hét: “Người đang làm gì đó? Mau bắt nữ nhân kia về, bảo nàng giao chìa khóa ra... A!”

Rống được một nửa, giọng nói ngưng bật.

Không biết từ lúc nào, ánh mắt có chút mờ mịt ngây ngô chuyển đến trên người hắn, bốn mắt nhìn nhau, Chu Hi chỉ nhìn thấy trong đôi con ngươi trong trẻo của đối phương giăng kín hơi nước, đem những tình cảm trùng điệp bất cứ lúc nào cũng có khả năng trào ra đan xen vào trong thủy quang dập dờn, phân biệt không rõ.

Một công tử văn nhã vốn chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà vĩnh viễn không cách nào đến gần được, dường như vào giờ khắc này đã từ trong bức tranh vẫn luôn giam cầm bước ra, mang theo thứ tình cảm khiến hắn mê man, bước một bước tới gần hắn.

Chu Hi giật thót đánh một cái rùng mình!

Không, không thể nào?

5. Chương 5: Thủy Thâm Hỏa Nhiệt (nước Sôi Lửa Bỏng)

Chuyển ngữ: Mộc Dầu

Phập xịt, phập xịt... Tiếng nước dâm tục dị thường quanh quẩn trong sương phòng chật hẹp. Hồng thủy cuộn trào, tiếng nũng nịu nâng cao, tiếng thở dốc nặng nề, cùng với tiếng kéo kẹt vụn vật từ chiếc giường đáng thương bị đóng đưa tạo thành, không thứ nào là không kích thích thính giác người khác.

Mặc sức cảm thụ xúc cảm nhần nhụi từ da thịt người dưới thân, thân thể nữ tính mềm mại đầy đặn, khiến cả thể xác và linh hồn chịu nhiều thương tổn mấy ngày liên tiếp của hắn được chữa trị.

“A a... Công tử, chậm một chút... Chậm một chút... Ta... Ta sắp không chịu nổi... A ưm???”

Giai nhân tuyệt sắc thuận theo lực đẩy của hắn uốn éo vòng eo, đôi gò bồng đảo tuyệt đẹp đong đưa trước mắt, khiến tâm tình hắn càng thêm sung sướng, động tác cũng không kiềm chế được trở nên dịu dàng, nhưng lại dùng tư thế táo bạo hơn.

“Công tử... Tư thế này... Thật là mắc cỡ... Ya! A a...”

“Mộng Điệp mỹ nhân nhi ngoan, có phải cảm thấy thoải mái hơn không? Người ngoài miệng chống đẩy, nhưng thân thể này lại thành thật cực kỳ ”

“A ya... Công tử... Người, người thật là xấu... Người ta không chịu...”

Nhìn thấy trên ngọc thể trắng nõn trong suốt của mỹ nhân nhi rịn ra một ít mồ hôi, lại càng lộ ra mị lực kinh người, Chu Hi cảm động đến mức nước mắt sắp tuôn trào.

Hu hu... Vẫn là nữ nhân tốt, biết săn sóc người, tiếng kêu lại nhu mỹ, vừa biết làm nũng vừa đáng yêu, hoàn toàn có thể thỏa mãn tình cảm tốt đẹp thương hương tiếc ngọc của nam nhân... Ừm, đương nhiên đám hân nữ do Mật Phong cầm đầu kia hoàn toàn không nằm trong phạm vi cân nhắc, cái bọn đó cùng nam nhân... nhất là nam nhân cực kỳ háo sắc tục tĩu, hoàn toàn chính là cùng một giuộc, a! Không phải, là còn man rợ hơn một cấp độ, ngay cả nam dân tộc sắc lang bỉ ổi trước trình độ man rợ của các nàng còn phải cam bái hạ phong, cúi đầu xưng thần!

Chắc chắc, tại sao lại nghĩ đến chuyện không vui rồi, bây giờ hưởng thụ mới là thứ nhất a!

Chu Hi dị thường hữu ái nâng mỹ nhân nhi lên phía trên mình, mỹ nhân nhi xấu hổ đỏ mặt, vẫn thận trọng vuốt ve lòng ngực hắn, hé đôi môi anh đào, liếm hôn da thịt hắn.

“A... Ừm... Đúng, chính là như vậy...”

Cảm giác dính nhớp nóng hổi chạy dọc ngực hắn, cảm nhận được chiếc lưỡi hôi hôi liếm lên nơi hơi nhô lên, khoái cảm truyền tới từ nơi đó khiến hắn phải hừ khê một tiếng, cảm thấy luồng nhiệt đang tán loạn trong cơ thể hắn càng kịch liệt hơn một chút. Hắn nhìn không được vươn tay, nắm lấy mái tóc dày mềm mại như tơ lụa của mỹ nhân, nắn bóp, hưởng thụ hạnh phúc từ động tác liếm dọc xuống dưới của mỹ nhân.

“A ưm... Đúng, chính là chỗ đó... A!”

Bộ phận thẳng cứng hưng phấn bồng bồng bị ngâm lấy, khoang miệng nóng bỏng làm cho thân thể hắn

run rẩy một trận, cổ ngửa ra sau, rõ ràng cảm giác được nơi cứng rắn nhất cũng là yếu ớt nhất trên người nam nhân đang bị đầu lưỡi xoay tròn chọc ghẹo, kích thích vô cùng mãnh liệt khiến rên rỉ thành tiếng, khích lệ động tác người dưới thân.

“A ưm... Ya... Đúng, sâu chút nữa... Ngâm vào trong hòng... Đúng, rất tốt, làm rất tốt...” Hồng hấn nhin không được rướn lên, đóng đưa, làm sâu thêm đưa đẩy, truy tìm một điểm khoái cảm.

“A...” Theo sau một cái mút sâu, tay trái mỹ nhân nhi mò tới, nắn bóp song hoàn bên dưới nam vật, đồng thời kích thích tình dục của hấn, hấn không kiềm chế được nữa rên rỉ thành tiếng, giữ lấy gáy mỹ nhân nhi, thân thể hung hăng đâm về phía trước!

“A...” Trong đầu hấn nhất thời trống rỗng, thân thể như từ trên đám mây cao rơi thẳng xuống, khoái cảm trong nháy mắt đó, dường như rút cạn tinh lực toàn thân hấn, khiến hấn trong nháy mắt mất hồn.

“Khụ khụ...” Mỹ nhân nhi khê ho khan, trong lòng hấn hơi có chút hổ thẹn, “Xin lỗi, người...”

“Không sao, chỉ cần đệ vui vẻ là tốt rồi.” Mỹ nhân cười nhẹ, vươn cái tay đang chống ở trước thân hấn đi vuốt má hấn, mềm giọng nói: “Tiểu Chu...”

Đó là một đôi mắt hẹp dài cong cong mang ý cười, hai gò má đỏ hồng mang theo một dạng mị sắc bình thường tuyệt đối không bao giờ thấy, bờ môi mỏng cong lên thành một vòng cung, trên cái đường cong mềm mại đó có ánh bạch trọc, từ khoe miệng chảy xuống cằm, rồi chảy thẳng xuống cổ.

Xương quai xanh nhô lên mang đến một loại gợi cảm khác thường, khiêu khích thú tính tiềm ẩn trong lòng ngực nam nhân.

Còn bộ ngực bằng phẳng...

Ợi chút!

Bộ ngực bằng phẳng!

Chu Hi bị chấn động mãnh liệt, đôi mắt mất hồn vì cao trào một lần nữa giương lên, lúc này mới nhìn rõ người đang nằm bên trên đến tột cùng là ai! Đây đúng là một mỹ nhân nhi không hơn không kém, chẳng qua là một nam mỹ nhân nhi thứ thiệt. Hơn nữa còn là nam mỹ nhân nhi hấn quen đến không thể quen hơn!

“A a a a, tại sao người lại ở trong này?!” Chu Hi rống lớn, hoàn toàn không cách nào tin nổi nhìn khuôn mặt tú mỹ đột nhiên xuất hiện trước mặt mình!

“Óa á á!”

Chu Hi bật người ngồi dậy, trong dạ dày không nhịn được co rút, vừa nghiêng đầu, thuận tay chop lấy cái chậu đồng đặt cạnh giường tới, ọe ọe điên cuồng nôn một trận!

Oa hu hu, buồn nôn muốn chết!

Mơ... Là mơ sao?

Nguy hiểm thật, may mắn là mơ...

A, không đúng! Cho dù là mơ cũng không khỏi quá khoa trương rồi! Nào có khả năng mơ thấy mỹ nữ đang lẫn lộn với mình đột nhiên biến thành nam nhân, hơn nữa còn là cái ngữ mình ghét nhất chứ!

Chết tiệt, giấc mơ quỷ quái này đến tột cùng là gì!

Ấy thế mà mơ thấy mỹ nhân cùng lên giường biến thành Chu Huyền, đùa kiểu gì thế? Cho dù hắn đã mất một quãng thời gian rất lâu chưa đụng tới nữ nhân thế nào đi nữa, cũng sẽ không đem mỹ nhân nhi mái biến thành trống, đặc biệt còn là cái tên ma quỷ Chu Huyền đáng ghét kia!

Ghê tởm, ghê tởm! Mật Phong chết tiệt, lúc nào cũng bắt hắn xem những thứ đó, mới khiến hắn xáo trộn đến nỗi cả buổi tối cũng không được yên bình! Hay là... cái này có phải là di chứng lần trước bị nàng dùng “Thiên âm hoặc” trêu đùa không? Mới khiến hắn gặp phải loại ác mộng này?

Ghê tởm, ghê tởm cực độ!

Trong miệng vừa đắng lại rát, có thể nôn đều đã sớm nôn ra hết rồi, bây giờ chỉ còn lại mật là còn có thể nôn ra nữa thôi.

Chu Hi ôm cổ họng, nôn khan hai tiếng, thân thể vì nôn mửa mà vô lực.

“Đệ vẫn ổn chứ?” Một chiếc khăn lụa mềm mại từ bên cạnh đưa đến, nhẹ nhàng lau vết tích còn sót lại bên khóe miệng hắn.

“Mật Phong chết tiệt, ác mộng chết tiệt...” Chu Hi thì thào chửi hai câu, lúc này mới có phản ứng! Quay phắt đầu lại, liền nhìn thấy một công tử văn nhã đang mỉm cười sau lưng hắn, “Hả?”

Sáng sớm nhìn thấy cái tên Nhã công tử chết tiệt này, chính là một điếm báo phi thường xấu, ấy thế mà người này còn mặc một bộ đơn y trắng bóc, tóc dài rối tung, đôi mắt hẹp dài hơi díp lại, nhìn thế nào cũng là một bộ dáng mới tỉnh ngủ!

“Người người người người người sao lại ở đây?” Huyết sắc trên mặt soàn soạt rút đi sạch sẽ, Chu Hi liền

nhớ tới cơn ác mộng kia, xoay đầu qua lại nôn khan một trận!

“Tiểu Chu, cẩn thận một chút, không thoải mái chỗ nào, cứ nói với ca ca...”

Cảm giác da thịt qua một lớp đơn y mỏng manh gay go cực độ, Chu Huyền vươn tay nhẹ nhàng vỗ lưng hần, Chu Hi nhất thời cảm thấy tim mình ngừng đập, hô hấp cũng đình trệ!

“Tiểu Chu?” Chu Huyền ghé mặt đến, dung nhan tú mỹ tràn đầy nghi hoặc, cùng khuôn mặt khỏe miệng ngậm bạch trọc đầy sắc tình trong mơ trùng lặp, cũng khiến cho sắc mặt Chu Hi trắng bệch, thoáng chốc hồi hồn!

“Đừng tới đây! Người đừng tới gần ta! Người người người ! Tại sao lại ở trên giường ta?” Chu Hi lăn vào góc giường, nhưng lại không ngờ thân thể vừa động một cái, liền nghe thấy cổ tay kêu lên leng keng, cúi đầu nhìn, xích sắt trên huyền thiết tỏa trên cổ tay phải căng chặt, nhắc nhở hần lúc này đến tột cùng là tình cảnh gì.

“Hết cách rồi, độ dài sợi xích này có hạn, không cách nào rời khỏi sương phòng được.” Nhả công tử mặt mày bất đắc dĩ.

“Người không có cách nào rời khỏi gian sương phòng này thì thôi, làm sao, làm sao...” Chu Hi cố nhịn không nhìn tới đệm giường đáng sợ dưới thân, sợ nhìn thấy chăn nệm quần áo linh tinh gì đó vẩn vít lấy nhau, cái này tuyệt đối sẽ khiến cái cảm giác buồn nôn vốn đã rục rịch không ngớt của hần càng thêm mãnh liệt.

“À... Ta biết Tiểu Chu không nguyện ý cùng ca ca ngủ trên một cái giường...”

“Ê ê ê! Người nói gì đó?” Mặc dù là lời nói thật, nhưng sao nghe vào lại thấy kỳ quặc như vậy?

“Ta vốn ngủ dưới đất, nhưng mà nửa đêm Tiểu Chu bỗng nhiên bắt đầu nói mớ... Huynh trưởng thấy đệ giống như gặp ác mộng, cho nên mới lên giường ngủ cùng đệ...”

“Cái cách nói của người làm sao thế? Nghe vào cứ thấy kỳ quặc là thế nào hả?!” Nói mớ? Không nói mớ mới là lạ! Bất luận là nam nhân bình thường cả thể xác lẫn tinh thần đều khỏe mạnh nào mơ thấy loại tình cảnh ghê tởm đó mà không giãy dụa mới là lạ! A, hần còn tưởng là mình sẽ bị ghê tởm chết rồi chứ!

Chu Hi từ trên giường bò dậy, cố gắng hết sức không nhìn tới tình hình phía sau Chu Huyền, tụt tới bên bàn rót một chén trà lạnh, chậm chậm uống. Xiềng xích giữa hai người bọn họ căng chặt, cũng làm cho hành động không được tiện, việc này khiến tâm tình chu lúc sáng dậy vốn đã rất tồi tệ càng hồng bết hơn.

Chậc! Không nghĩ cách là không được, bằng không chẳng sớm thì muộn cũng sẽ bị ghê tởm mà chết...

Nhưng mà chìa khóa mở “Triển Ti tỏa” lại ở trong tay nữ nhân Mật Phong kia, trình độ khó đối phó của

nữ nhân kia giống cái khóa sắt khi gió này vậy, thủy hỏa bất xâm dầu muối bất tiến... À, cũng không đúng, chỉ cần có lợi ích tương xứng, thỏa mãn lòng tham của cái con gà đường kia, vậy liền có cơ hội xoay chuyển đường sống.

Nhưng mà...

Chu Hi vừa nghĩ tới những điều kiện nữ nhân kia đề xuất thì liền sờn tóc gáy.

Cái chuyện này đã không còn dùng hai chữ “khủng bố” là có thể hình dung được nữa!

Mới chỉ trong một đoạn thời gian hàng đêm gặp ác mộng thôi đã khiến hắc muỗn sống không được muỗn chết không xong rồi, nếu khoa trương thêm một chút, thật sự không biết hắc có thể chịu đựng đến ngày khôi phục tự do không... Hu...

“Haiz, đệ mơ thấy gì? Cứ rên rĩ mãi...”

“Phụt!” Ngụm nước trà Chu Hi vừa lúc ngậm vào trong miệng nhất thời bị phun ra một trời hoa vũ!

“Sao vậy?” Chu Huyền lo lắng đi tới bên cạnh hắc, nhẹ nhàng vỗ lưng hắc.

“Khụ khụ khụ...” Sớm muộn gì cũng sẽ bị người hù chết! Ghê tởm! Mặc dù trong lòng mắng chửi như vậy, nhưng vừa nhớ tới tình cảnh trong mơ, ánh mắt Chu Hi vẫn không nhịn được đảo trái đảo phải, nhưng nhất định không nhìn vào mặt Chu Huyền.

“Sao lại không cẩn thận vậy?” Chu Huyền thở dài, cũng chỉ có thể nhận mệnh cầm khăn lụa lau mặt cho hắc.

“Còn không phải là người làm hại?” Đoạt lấy khăn lụa, đồng thời cách huynh trưởng chết tiệt xa một chút.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên xuất phát.” Chu Huyền cương chiều cười cười, cầm lấy cấm bào, đưa đưa về phía trước, ý bảo Chu Hi vươn tay.

“Ê! Người có lộn không? Ta không cần người hầu hạ! Đừng hòng sờ lung tung!” Chu Hi vẻ mặt đề phòng nhìn chằm chằm huynh trưởng đang cầm y phục đi tới.

“Haiz, sao đệ lại nói vậy? Trước đây không phải là huynh trưởng giúp đệ mặc y phục sao? Lúc đó Tiểu Chu thật đáng yêu, tay chân nhỏ nhắn bụ bẫm, khuôn mặt tròn trịa, ôi...”

Toàn thân Chu Hi từ trên xuống dưới nổi da gà, chỉ nhìn cái biểu cảm ngất ngây đầy mặt Chu Huyền, hắc liền hận không thể tông cửa xông ra ngoài!

Làm sao thế? Tại sao một thời gian dài không gặp, luyện đệ tình kết của cái tên này ngày càng nghiêm trọng rồi? Hồi nhỏ hẳn không thoát được khỏi ma chướng của tên này, bị tùy ý ức hiếp đùa giỡn nhiều năm, vất vả lắm trưởng thành chạy ra được sinh thiên, kết quả lại vẫn cùng cái tên này quần chung một chỗ...

Ông trời, ta rốt cuộc sao nhà ngươi hay là tru cửu tộc ngươi? Cần phải chơi ta vậy sao?

“Tiểu Chu, nào!” Chu Huyền híp hai mắt, cười đến mức dịu dàng vô hại.

“Ngươi ngươi ngươi! Đừng tới đây! Ta cảnh cáo ngươi đừng tới đây!” Chu Hi ngồi không ổn, trực tiếp từ trên ghế đẩu lặn xuống đất, xiềng xích leng keng rung động, một cái ngã này cũng kéo luôn Chu Huyền xuống. “A!!” Chu Huyền đề mạnh lên người Chu Hi, thiếu chút nữa đè Chu Hi đứt khí ngay tại chỗ!

Cố ý! Thằng cha này tuyệt đối là cố ý!

Trong mắt Chu Hi lộ tuôn ra doanh tròng, trong lòng bị phẫn không gì sánh được!

Tuy vẫn luôn qua lại với thương gia trong vương phủ, bên người lại mang theo một đồng thị vệ, người có ý đồ bất chính còn chưa đợi được đến gần y đã bị thủ tiêu, nhưng dựa vào thiên phú bị thiên nộ nhân oán của tên này mà nói, võ công của y tuyệt đối là không kém!

Bất kể là cầm kỳ thư họa, hay là sách luận kinh thương, tên này trước nay đều là lão luyện có thừa, bất kể học cái gì cũng là vừa nhìn liền thông, vừa học liền tinh, còn Chu Hi mặc kệ bỏ ra bao nhiêu nỗ lực, đều không sánh bằng cái tên này!

Về phần võ học dùng để bảo mệnh dựng thân, Chu Huyền đương nhiên sẽ không luyện tập sơ sài, việc này từ tình cảnh giao thủ với Mật Phong ngày đó là có thể nhìn ra. Còn có tình cảnh giết hắc y sát thủ trong chớp mắt lúc trước, cũng chứng minh tên Nhã công tử chết tiệt này tuyệt đối, tuyệt đối là cố ý!

Ghe tởm, ghê tởm a a a!

“Ai da, xin lỗi, ta không để ý.” Chu Huyền chống người lên, vẻ mặt áy náy nhìn tiểu đệ buồn bực đến mức nội thương dưới đất, lời giải thích vốn đã chuẩn bị xong thoáng cái biến mất sạch, chỉ lo nhìn ác bá Tiểu vương gia tính nét ngang ngược vì tức giận mà đỏ mặt, cùng đáng vẻ bị phẫn hãm lệ đáng yêu.

Ôi chào, không được rồi, không nhịn được nữa... Chu Huyền nghe thấy sợi dây lý trí trong đầu mình phát ra một tiếng vang thanh thúy, triệt để đứt lìa!

“Ê ngươi... muốn làm gì? Đừng tới đây! Ta cảnh cáo ngươi đừng tới đây a a a !” Chu Hi nhìn thấy đối phương mang theo ánh mắt đầy sương mù cúi xuống, bắt đầu kêu gào inh ỏi!

“Tiểu Chu, thật đáng yêu, sao đệ lại cứ đáng yêu như vậy như vậy chứ!” Thân làm ca ca mặc kệ hấn giãy

dựa chống cự thế nào, trực tiếp đè xuống, hôn má hắn “chụt chụt” hai cái.

“Người đứng lên cho ta... A, dừng! Dừng tay!” Chu Hi kháng cự, tay muốn đẩy cái thân xác đang đè trên người ra, nhưng dưới thế công hôn má mãnh liệt của huynh trưởng tâm sớm đã co giật.

Thân thể quần quít, hơi thở nóng bỏng, xúc cảm đôi môi rơi xuống má nhẵn nhụi như tơ, nhiệt độ cơ thể của người khác cứ thế không hề che đậy trực tiếp bao phủ lên cơ thể, khiến cho Chu Hi vừa xấu hổ lại vừa buồn bực.

Thân mật như vậy, cho dù là huynh đệ cũng không tránh khỏi có hơi quá mức, huống hồ bọn họ còn là loại huynh đệ không hề có liên hệ máu mủ...

Tuy nói cùng nhau lớn lên không sai, nhưng cũng không khỏi...

Hương trà nhiễm trên thân người kia lúc này cũng trở nên nồng đậm, dù là hương vị thanh nhã, nhưng lại mang theo hơi thở nóng bỏng khó nói thành lời, khiến đầu óc hắn hỗn loạn, thân thể dường như cũng theo nhiệt độ thiêu đốt của đối phương mà bốc cháy cuộn cuộn.

Không được, có chuyện gì đó không ổn sắp phát sinh...

Hơn nữa cái cảm giác quen thuộc này... hình như mới vừa trải qua không lâu...

Đáng tiếc trong đầu Chu Hi lúc này đã là một mớ hỗn độn, phản ứng cũng chậm mất nửa nhịp.

“Tiểu Chu...” Giọng điệu thân mật nồng nịu vốn mang theo vui vẻ, còn có chút khó phát hiện bắt đầu có biến chuyển, giọng nói hơi khàn hơn bình thường gọi biệt danh của hắn, đôi môi hạ xuống mặt vô tình hữu ý đụng chạm về phía bên cạnh, cái lưỡi hơi lộ ra khẽ liếm về phía tai hắn...

“...” Cơ thể Chu Hi run lên.

“Hi...” Giọng nói êm ái khàn khàn gọi tên hắn, cách gọi khác hẳn với bình thường, như một chậu nước lạnh trực tiếp đổ xuống đầu Chu Hi.

“Người...” Chu Hi phản ứng lại, hơi nghiêng đầu đi, môi hôn đối phương liền rơi xuống tóc mai.

Làm, làm cái gì vậy hả?

Cái bầu không khí này đến tột cùng là cái gì hả?

“Người người người! Người vừa mới làm gì đó?” Mọi việc quá chấn động, khiến cho Chu Hi lấp ba lấp bắp, ngay cả một phần khí thể thường ngày cũng không đạt được!

“Hửm?” Chu Huyền vẫn chưa có phản ứng.

Trong lòng Chu Hi là một mớ hỗn loạn, vừa nâng cổ tay lên, liền nghe thấy tiếng vang leng keng, cúi đầu nhìn, ngoài nhìn thấy “Triền Ti tỏa” trên tay, còn có tay trái đối phương đang đặt trên vật áo mình, da thịt trắng ngần cực kỳ chói mắt.

Ghê, ghê tởm! Cái “Triền Ti tỏa” chó má này! Thứ này rõ ràng chính là nguyên rửa...

Oe

“Ê ê ê! Chu Huyền, nhìn cho rõ đối tượng đi, đừng phát tình lung tung a!” Không dễ dàng gì khôi phục được một chút sức lực, Chu Hi trực tiếp chặn ngang ngực Chu Huyền đẩy lên! Lại không ngờ Chu Huyền chẳng những không thềm để ý tới sự từ chối của hắn, ngược lại còn dùng nhiều sức hơn nữa nắm lấy cổ tay hắn, hung bạo đem nửa thân trên vốn muốn ngưỡng lên của hắn một lần nữa đè xuống đất!

Một tiếng “bình” lớn vang lên, Chu Hi cảm thấy cái gáy được tiếp xúc thân mật chính xác với sàn nhà đá xanh, lập tức đau đến mức đầu óc choáng váng, nước mắt trực tiếp tuôn ra!

“A... Người... Ừm!” Muốn chửi ầm lên, nào ngờ việc bất thường này còn chưa kết thúc, hắn vừa mới hé miệng, cái tên đang nằm phía trên lập tức cúi đầu xuống, môi trực tiếp áp lên môi hắn!

“A...” Tròng mắt của Chu Hi sắp trừng ra ngoài luôn rồi!

Có lộn không vậy? Tên này... Tên này đến tột cùng là đang làm cái gì hả? Không phải chứ? Bọn họ thực sự là huynh đệ a... Cho dù không có liên hệ máu mủ, thế nhưng, thế nhưng dù gì cũng lớn lên cùng nhau... Không đúng, bây giờ sao lại bắt đầu nghĩ cái thứ này! Cần phải đẩy thằng cha này ra mới đúng! Làm gì vậy chứ?

Đồng linh ta linh tinh trong đầu Chu Hi loạn thành một mớ, hắn cũng không biết bản thân đang nghĩ cái gì nữa, nhưng cho dù có loạn thế nào đi nữa, thân thể vẫn là tự động bắt đầu giãy dụa, muốn thoát khỏi trói buộc của đối phương.

Đáng tiếc, hắn phản kháng càng gay gắt, thể công của đối phương càng hung mãnh.

Chu Huyền một tay trực tiếp kéo cổ tay hắn lên cao, một tay nắm cầm hắn, thừa dịp trong nháy mắt đôi môi mở ra, chiếc lưỡi linh hoạt dò xét đi vào trong, một trận cuồng phong bá đạo quét qua.

“A a... Ừm... Ừm ừm ừm...” Chu Hi cảm thấy có một luồng nhiệt lưu tràn ra từ trong miệng, bị đầu lưỡi ra

sức mót vào mà bắt đầu tê dại, mà xác thịt đã quen với chuyện phong nguyệt dưới thể công cường đã bá đạo hiếm thấy này cũng bắt đầu có phản ứng... Hoặc giả nên nói là một giấc mộng xuân dục cầu bất mãn hiếm thấy, mặc dù bị dọa cho giật thót khiến mềm đi không ít, nhưng lúc này trải qua khiêu khích lại bắt đầu ngóc lên.

Kỹ thuật hôn mới cao siêu làm sao... Cho dù là hoa khôi Bạch Tịch nương tử nổi tiếng với biệt danh “Lưỡi đinh hương” cũng không có kỹ thuật hôn cao siêu như vậy...

Cảm thấy nhiệt độ thân thể đối phương bắt đầu cao lên, trong hương trà bắt đầu trộn lẫn một mùi hương cơ thể kỳ diệu, cái này có lẽ là mùi hương khi giống đực mê hoặc ý trung nhân lúc phát tình, cũng khiến dục vọng trong cơ thể hấn rục rịch.

“A ưm...”

Chu Hi cảm thấy môi đối phương nâng lên, hai đôi môi tách ra, phát ra một tiếng vang nhỏ, sau đó bờ môi kia bắt đầu dời xuống phía dưới, hấn cảm giác được hàm răng cắn lên cảm hấn, đau đớn nhẹ nhàng càng thêm kích thích cảm giác của hấn...

Sau đó, trên hầu kết rung động lên xuống cũng truyền tới một cảm giác giống vậy, cùng lúc đó, một bàn tay thò vào trong vạt áo hấn, hai ngón tay nắn bóp thứ nhô lên trên ngực phải của hấn, hết lần này đến lần khác vuốt ve nhấn ép, khiến cho viên nho nhỏ kia sưng tấy cứng rắn.

“A ưm...” Tình hình này tương tự với giấc mơ, cũng khiến người ta say mê như vậy...

Từ từ, mộng cảnh khiến Chu Hi bị thể công làm cho có chút ngây ngất tức thì tỉnh táo lại, mà giờ khắc này, Chu Huyền đang nằm trên người hấn đã bắt đầu lột quần hấn xuống!

“Nhà người dừng lại ngay cho ông!” Mắt thấy sắp bị nam nhân xâm phạm, nào là ngây ngất nào là hưng phấn đều vút qua một bên ngay lập tức, Chu Hi cường chế cảm giác buồn nôn sắp phun trào ra ngoài, rút kinh nghiệm từ lần trước, trực tiếp dùng tay có mang “Triển Ti tỏa” giáng xuống!

Một tiếng “bốp” thật lớn vang lên, chỉ nghe thôi đã cảm thấy đau rồi!

“A...” Chu Huyền khê hừ một tiếng, suýt nữa bị cú này hạ gục, có điều cũng bởi vậy mà thả lỏng áp chế với Chu Hi.

Chu Hi hết chịu nổi, chống người lên, nghiêng thân cong thắt lưng, ôm hòng nôn khan một trận!

Bà nội nó! Bà nội nó! Ghê tởm ghê tởm! Chu Huyền chết tiệt! Một ngày nào đó, hấn nhất định sẽ cho tên này ăn trái đắng gấp mười lần!

“Đệ...” Đôi mắt mịt mù nhìn hẩn chăm chăm, do quá hẹp dài, nhìn có vẻ giống như chưa tỉnh ngủ vậy... Thật lâu sau, Chu Huyền mới có phản ứng, “Ừm... A... Vừa rồi có chuyện gì vậy?”

“Người hỏi ta, ta hỏi ai!? Ghê tởm, người mau lặn ra cho ta!” Chu Hi sau một trận nôn mửa sức lực lại một lần nữa khô kiệt, tức thì ngã trở về mặt đất, mắt thấy huynh trưởng lại đề tới, nhất thời nổi cơn tam bành, liều mạng đẩy lồng ngực huynh trưởng nhà mình.

“Ôi...” Trái ngược với nóng nảy của hẩn, động tác của Chu Huyền lại từ tốn thông dong, vẫn duy trì tư thế áp đảo của y mà bắt đầu ngẫm nghĩ, “Vừa rồi đầu óc choáng váng, ta đã làm gì vậy?”

“Người...” Chu Hi vừa phun ra một chữ, lập tức thiếu chút nữa cắn đứt luôn lưỡi của mình! Ghê tởm, hẩn phải nói thế nào chứ? Nói người đột nhiên động dục, sau đó thế này thế kia với ta sao?

Cho dù có xé rách miệng hẩn, hẩn cũng tuyệt đối không nói ra đâu!

Đương khi hai bên đang giằng co, bỗng nghe thấy một giọng nói phá phong cảnh vang lên...

“Ôi chào, xem ra ta tới rất đúng lúc nhỉ? Hai huynh đệ các người mới sáng ra đã cận thân (cận thân: họ hàng gần) gian dữu với nhau rồi a ”

Giọng nữ cười trên nỗi đau của người khác từ cửa truyền tới, Chu Hi không biết sinh ra sức lực từ chỗ nào, đẩy cầm Chu Huyền một phát, quay đầu về phía Mật Phong không biết nên nói là đúng lúc, hay là vẫn luôn chờ ở đó xem kịch rống to: “Gian dữu cái đầu! Buồn nôn muốn chết, cút xa ra cho ông!”

“Mật Phong cô nương, buổi sáng tốt lành.” Chu Huyền vẫn duy trì tư thế áp đảo Chu Hi, mỉm cười chào hỏi Mật Phong.

“Nhã công tử, buổi sáng tốt lành ” Mật Phong cười đáp lại, thuận tiện đến gần hai nam tử tuần mỹ đang quần lấy nhau, “Ta nói này Tiểu Trư, người đạo này thô tục lắm đấy nhé, hoàn toàn không có đáng về quý công tử tao nhã ngày trước nữa đâu đấy.”

“Còn không phải do hai người các người làm hại! Ghê tởm, mau đứng lên khỏi người ta!”

Chu Huyền thoải mái từ trên người hẩn bò dậy, chỉnh lý lại y phục có hơi xốc xếch, đưa tay vén tóc ra sau gáy, cười nói: “Mật Phong cô nương, hôm nay tới sớm hơn bình thường, có chuyện gì không?”

“À à, là thế này, tiểu thuyết mà các cô nương phụ trách đã xong rồi, cho nên Tiểu Trư cũng nên động bút làm việc thôi, nếu không sẽ không bắt kịp đại hội đàm tặc thiên hạ mười ngày sau mất.”

“Không phải chứ? Nhanh vậy sao?” Cách ngày khai mạc đại hội lần trước quá lắm là mới ba ngày, đâu thể làm xong nhanh như vậy chứ?

“Các cô nương nhiệt huyết dâng trào, tất cả mọi người thâu đêm suốt sáng ra sức gấp rút làm xong đây ”

Nói vậy! Nhất định là người đứng đằng sau gương roi đánh quần quật, không khấn trương làm xong liền bị nhốt vào phòng tối, không cho ăn cơm, còn phải chịu trừng phạt thể xác!

Chu Huyền thì lại khê nhướn chân mày, “Ra thế, vậy làm phiền Mật Phong cô nương đưa bản thảo tới đây đi.”

“Í? Đương nhiên là không phải, là người và Tiểu Trư qua bên kia làm mẫu a ! Điều giáo là phải tiến hành ngay trước mặt mọi người, sau đó mọi người sẽ dựa vào cảm giác sửa đổi tiểu thuyết a ” Mật Phong vẻ mặt ngạc nhiên.

“Làm mẫu” là cái chó má gì!? Còn không phải là nhân cơ hội muốn xem xuân cung sống của Chu Huyền và hần! Đùa cái gì chứ!

“Đừng có đùa! Ta tuyệt đối, tuyệt đối không đồng ý!” Chu Hi ở một bên rít gào, Mật Phong trực tiếp hất tay lên, một cây Hoàng Phong châm bắn ra, đâm tới mặt hần.

“A” Nữ nhân đáng ghét, nói không lại liền động thủ! Chu Hi muốn tránh, thế nhưng một phiến quạt bỗng nhiên hiện ra trước mặt hần, chỉ nghe thấy một tiếng “đing” thanh thúy, Hoàng Phong châm đã hóa thành mảnh vụn, rơi vào cát bụi.

“A, nếu nhớ không lầm, nhân vật chính của tiểu thuyết lần này cũng không phải là ta và Tiểu Chu nhỉ?” Chu Huyền nhất châm kiến huyết trực tiếp đâm vào giữa chỗ hiểm.

“Khụ khụ khụ... Đừng so đo như vậy chứ !” Mật Phong chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội, hai tay chấp lại trước ngực khấn cầu: “Ta xin nhờ người đấy, Nhã công tử, giúp ta chuyện này đi !” Mỹ nhân nhi trước nay luôn cường thế hiếm khi bày ra điệu bộ đau khổ đáng thương như vậy, cả Chu Hi biết rõ bản tính ác quỷ của nàng cũng có chút tim đập dồn dập, nhưng không biết sao Chu Huyền đối mặt với một mỹ nhân như thế lại vẫn thờ ơ như cũ.

“Hết cách, mặc dù tại hạ rất muốn giúp cô nương, nhưng nếu xá đệ đã không muốn, vẫn xin cô nương bỏ qua.”

Chu Huyền, nói hay lắm! Có điều người kéo ta ra làm lá chắn là có ý gì?

Quả nhiên, ngay khắc sau, ánh mắt sắc như cương đao của Mật Phong lập tức chém tới.

“Tiểu Trư, thân là Hạ Cửu Lưu môn đồ, tự nhiên vì môn phái cúc cung tận tụy thà chết không sờn...”

“Mắc cười! Đừng cho là ta không biết các người đang có cái ý tưởng ma quỷ gì! Hồi trước lúc nhìn coi Dâm

Xà cùng phu quân hần, các người chẳng phải là bắt buộc ta đem toàn bộ quá trình về hết lại sao? Lần này lại dám đánh ý tưởng tới chỗ ta? Mơ tưởng!”

“Người...” Mật Phong còn muốn nói thêm gì nữa, bỗng nghe thấy Nhã công tử ở bên cạnh đáp một câu.

“Vương lão gia không biết mấy ngày qua thân thể thế nào rồi, tại hạ đã lâu chưa đến kính cẩn thăm hỏi, cũng đã đến lúc nên đi một chuyến.”

“Ặc...” Những lời vốn sắp xông ra khỏi miệng, thao thao bất tuyệt đều nuốt về trong bụng, Mật Phong hướng về phía bọn hần nở một nụ cười ngọt ngào, động lòng người không sao tả xiết, “Nếu hai vị đã không muốn, đó cũng là chuyện không còn cách nào, vậy ta liền mang bản thảo tới đây, Tiểu Trư, phải nỗ lực hết sức a!!” Nói xong liền khom người hành lễ, xoay người rời đi.

Chu Hi nhìn chằm chằm bóng dáng nàng đi xa rồi biến mất sau bức tường ở khúc rẽ, tức khắc xoay người, bắt đầu lần theo vách tường đập đập gõ gõ.

“Tiểu Chu, làm gì vậy?” Chu Huyền nhìn hần bận rộn lẫn lên lộn xuống, khó hiểu hỏi thăm.

“Tìm mật đạo!” Chu Hi cả đầu cũng không quay lại, vén màn giường dời tủ đồ, thậm chí còn nằm rạp dưới đất gõ gạch đá xanh, nhìn cái dáng vẻ kia, giống như muốn đào cả ba thước đất lên vậy.

“Mật đạo gì?”

“Đám nữ nhân kia tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu, ở đây nhất định phải có thứ gì đó có thể dùng để nhìn lên!” Chu Hi bắt đầu lặn lộn dưới gầm giường.

“Các nàng... sẽ không khoa trương như vậy chứ?”

“Keng” một tiếng, dây xích giữa hai người căng ra, Chu Hi bị kéo một cái ngã ra sau, suýt chút nữa ngã nhào! Quay đầu lại giận giữ nhìn, “Đừng ngẩn ngơ nữa! Mau tới tìm giúp đi!”

“Ừ.” Chu Huyền đẩy mắt ngậm cười, cũng theo gõ gõ đập đập.

Cảnh tượng hai thanh niên tuấn mỹ địa vị tôn quý chỉ mặc đơn y, đang cùng nhau gõ đập lục lọi, thật đúng là trăm năm khó gặp.

Chu Huyền nhìn Chu Hi cách đó không xa đang hì hà hì hụi, nhìn hành động trẻ con của cái người vẫn luôn đặt trong tim, cùng vẻ mặt đắc ý lúc tìm được cơ quan ngầm, đều khiến y từ đáy lòng cảm thấy đáng yêu.

Đương nhiên, lúc “ấy ấy” vừa rồi, cũng phi thường đáng yêu...

“Ha...”

“Cười cái gì?” Chu Hi đang kéo đồng rương chồng chất ở góc phòng ra giữa chùng, nghe thấy một tiếng cười, cau mày quay đầu nhìn về phía huynh trưởng khi không bật cười, nghĩ tới chỗ không tốt, tâm trạng lúc sáng sớm đã phi thường tồi tệ lại càng tồi tệ hơn, “Ta cho ngươi biết, bây giờ hai chúng ta là kẻ tám lạng người nửa cân, tóc tai bù xù người ngòm lồi thoi... Đương nhiên cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là nếu không tìm được mật đạo, bị người khác công bố chuyện không nên nhìn thấy ra ngoài, vậy thì không chỉ riêng ta xui xẻo, cả ngươi cũng vậy đấy! Ngươi cho là cái bọn mà Mật Phong cầm đầu kia sẽ từ bỏ một đề tài tốt như vậy sao? Tuyệt đối, tuyệt đối sẽ khai thác đến cùng! Đến lúc đó, đợi đến khi âm thư xuất hiện, ngươi muốn khóc cũng không kịp!”

Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh tượng khủng bố một tiểu thuyết lấy đề tài “huynh đệ” kinh khủng đến tận xương tủy, các cô nương mỗi người cầm một bản, Chu Hi liền rất muốn đi giết chết Mật Phong, sau đó tự sát.

“Tiểu Chu, đừng lo lắng, cho dù việc này có thực sự xảy ra, huynh trưởng cũng không để ý đâu.”

Vừa nghe lời này, Chu Hi lập tức nổi trận lôi đình, “Cái rắm! Ai quan tâm ngươi có để ý hay không! Vấn đề người buồn nôn là ta đây này!”

Bài xích cực tuyệt không chút do dự như vậy, khiến cho Chu Huyền hơi mất tinh thần, “Đệ ghét ta đến vậy à?”

“Nhảm nhí! Ta hận không thể mài xương cốt ngươi thành tro, rồi hất đại vào cái xô nào đó cho rồi!”

Nghe thấy câu đó, Chu Huyền rũ chân mày, “Ta không phải cố ý muốn đề đầu đệ...”

“Ngươi ngươi ngươi! Hiện tại ta không phải nói đến cái này! Ngươi im miệng cho ta!” Một cước này đạp ngay vết sẹo của Chu Hi, khiến cho tiểu thể tử trợn trợn lên, “Ta cảnh cáo ngươi! Cho dù ngươi có là cục thịt trong lòng cha, nhưng nếu ngươi dám động tay động chân với ta, bản thể tử kể cả có phải trở mặt với ông già, cũng tuyệt đối muốn mạng của ngươi! Với lại, nếu thật sự biến thành như thế, thì sẽ còn nữ nhân nguyện ý qua lại với ta nữa sao? Thúy Nhi, Tịch Yên, Triều Lộ, Diệu Linh Nhi, Bạch Tịch nương tử này đó của ta, nếu đọc được, vậy thì ta đừng hòng bò lên giường các nàng!”

Hơn nữa, nếu Mật Phong cái nữ nhân chết bầm đó dám ép buộc hắn vẽ xuân cung đồ của âm thư mà hắn là vai chính, vậy thì hắn càng không thể chịu đựng được... A, hình ảnh quá mức khủng bố đó, cả tưởng tượng hắn cũng không tưởng tượng nổi...

“Chúng ta đâu có làm gì khiến các nàng hiểu lầm...” Chu Huyền rất có khí phách của một quân tử ngay thẳng.

“Cái rắm! Còn không phải là ngươi! Chẳng bao giờ để ý đến ý nguyện của người khác mà nhào lên hết ôm lại...” Chữ “hôn” nghẹn cứng trong họng không phun ra được, Chu Hi hồi tưởng lại tình cảnh lúc này, da

gà rớt xuống hàng loạt, ghê tởm muốn ói! Hắn nắm vai, đánh một cái rùng mình.

Nói tới vụ đó, lúc Chu Huyền mới vừa thể này thể kia... khụ khụ... với hắn, chính hắn rõ ràng có chút không thích hợp lắm, lẽ nào, lời nguyên của cái khóa quỹ quái này có tác dụng thật?

Chu Hi vừa nghĩ tới đây, liền rùng mình một cái, giọng nói run rẩy quay đầu hỏi Chu Huyền, “Người... Người vừa rồi thực sự không có ý thức được cái gì sao?”

“Vừa rồi?” Chu Huyền sửng sốt một chút, sau đó nghĩ một chút mới hiểu ra đệ đệ đang nói gì, thì ra là nói tới chuyện không khống chế được vừa rồi a, “Đúng vậy, đầu óc đột nhiên mơ màng đi, kết quả tự nhiên liền...”

Chu Hi lại rùng mình một cái, cứ cảm thấy sau lưng dính cái gì, tỏa ra khí lạnh vù vù. Hắn nhớ tới những lời Mật Phong nói, rằng hai người đeo cái “Triển Ti tỏa” khủng khiếp này... thể này thể nọ... Còn nói chỉ riêng giống “đực” sẽ đại phát thú tính... Phì phì phì!

Muốn phát cũng là hắn phát! Tại sao lại là Chu Huyền thú tính phát tác chứ! Lẽ nào hắn không phải là giống đực.

Chu Hi hung ác trừng Chu Huyền, làm cho đối phương nhìn thấy mà không hiểu mô tê gì.

Không đúng, nếu như là hắn phát, vậy thì càng hồng hét!

Chu Hi chỉ mới tưởng tượng bản thân bị Chu Huyền áp dưới thân thể này thể nọ lại thể lộ thể chai, thì hết như bị ép nuốt một bao ruồi sống, trong dạ dày lại bắt đầu sóng cuộn biển gào.

“Tiểu Chu, đệ vẫn ổn chứ?” Chu Huyền thấy sắc mặt hắn hết đỏ lại xanh, sau đó biến thành đen hoàn toàn, lo lắng đi tới, định vươn tay ra sờ trán hắn.

Chu Hi ngựa ra, tránh về phía sau, mắng y: “Cút ngay! Người cách xa ta ra!”

“Ừm...” Chu Huyền không có dây dưa với hắn ở vấn đề này nhiều, chỉ cười nói: “Vừa rồi ta cười, là vì nhớ tới hồi bé hai chúng ta cũng từng có bộ dạng này, gõ gõ đập đập, lặn lộn khắp nơi trong vương phủ.”

Nói đến đây, Chu Hi cũng nhớ ra, lập tức tức giận nói: “Cái rắm! Đó là ta đang tìm cách nhanh nhất chạy ra khỏi vương phủ... Nói tới cái này, cái vương phủ nào mà không có mật đạo này nọ hả? Tại sao Trấn Bình vương phủ lại không có chứ?”

“Phụ vương thân là đệ nhất võ tướng hiện nay, nếu cả ông cũng cần phải chạy nạn, toàn bộ giang sơn này chắc cũng không giữ được nữa. Cho nên Trấn Bình vương phủ không cần thiết phải đào mật đạo...”

Nhắc tới cha già dữ dội của hắn, Chu Hi lòng có bi ai, “Cũng đúng, mặc dù đã già, nhưng một ông già dữ dần như vậy, người có thể đánh bại ông không phải là chưa sinh ra, thì là bị ông chém chết!”

“Đừng nói phụ vương như vậy, ông nghe được sẽ đau lòng...”

“Xi! Đau lòng há? Ông già kia chỉ biết la hét dùng cái rìu to bản của ông đập dẹp ta!”

Chu Huyền trầm mặc một hồi, động tác tìm kiếm mật đạo cũng dừng lại.

Chu Hi bất mãn nói: “Đừng ngơ ngẩn, mau tìm đi!”

“Tiểu Chu...”

“Đã nói người đừng gọi như vậy mà!”

Dáng người chỉ mặc bạch y trông có chút gầy yếu, Chu Hi không nhìn thấy vẻ mặt của y, lại nhạy cảm phát hiện trên thân người kia tản ra ưu thương nhàn nhạt.

“Sao, sao vậy? Có chuyện thì nói, có rắm mau thả.”

“Đệ không trở về vương phủ... chẳng lẽ là vì ta?”

Còn tưởng là chuyện gì! Chu Hi xem thường, “Nhảm nhí, đương nhiên là vì người!”

“...” Giọng nói lại cô đơn thêm vài phần, “Chẳng lẽ là vì ta không phải anh ruột của đệ...”

Chưa dứt lời, Chu Hi đã nổi đóa tại chỗ, giọng điệu mất kiên nhẫn cắt ngang lời y, nổi giận dùng dùng nói: “Người có phải huynh trưởng ruột của ta hay không thì liên quan gì? Ông không ưa chính là bản thân người! Có thời gian ở cái nơi quỷ quái này ông ọ, không bằng nghĩ cách tìm ra mật đạo... Đúng rồi, còn phải nhanh chóng tháo cái khóa chết tiệt này ra khỏi cổ tay nữa!”

Cái tên bất luận là làm gì đều xuất sắc hơn mình, chỉ cần là con người đều sẽ đổ kị oán hận đi?

Chu Huyền ghê tởm! Đã có ta, xuất hiện thêm người làm gì, lại còn phải dè dặt cười cổ ta.

Cầm kỳ thư họa, thương trường võ công chưa tính, chết tiệt là tại sao ngay cả phương diện “tình sắc” người cũng lợi hại khoa trương như vậy?

Ghê tởm! Rồi sẽ có một ngày mổ đầu người ra, xem xem bên trong rốt cuộc nhét cái gì.

Ghê tởm! Ghê tởm!

Chu Huyền nhìn dáng vẻ càng dùng thêm sức đập bang bang thùng thùng tìm mật đạo cho hả giận của hắn, nghiêng đầu xuống, mái tóc dài trơn bóng mềm mại từ đầu vai đổ xuống, độ cong ưu mỹ khó mà tưởng tượng được hấp dẫn ánh mắt Chu Hi, mà người kia nở ra một nụ cười, lại có mị lực gần như muốn chói mù hai mắt.

“...Ta biết, đệ sẽ nói vậy mà...”

“Cái gì?” Giọng nói thì thầm vô cùng nhỏ, Chu Hi không nghe rõ.

“Ta nói, Tiểu Chu đệ thật là đáng yêu quá đi!” Thân làm ca ca nhào về phía trước, trực tiếp ôm lấy Chu Hi, môi lập tức hạ xuống má hắn.

“Người dừng tay ngay cho ông a a a ” Cái tên này không nghe hiểu tiếng người sao? Vừa rồi đã nói nếu dám can đảm tùy tiện chạm vào hắn thì hắn sẽ trả thù mà, kết quả bây giờ còn nhào tới là sao? Chu Hi lại một lần nữa bùng nổ!

“Ôi, ta chỉ ra ngoài một chuyến thôi, thì ra các người vẫn đang cận thân gian díu với nhau a???”

Giọng nói phá phong cảnh lần thứ hai truyền tới từ ngưỡng cửa, Chu Hi theo bản năng hét: “Gian cái đầu! Người đồ...”

Vừa ngẩng đầu liền thấy Mật Phong đứng ở cửa, không có hảo ý nhìn chằm chằm hai người bọn họ không ngừng, mà các cô nương nhân số đông đảo phía sau nàng lại đang hai mắt phóng tinh quang, dính chặt vào thân thể quần quít lấy nhau của bọn họ, dáng vẻ đó giống như sói đói nhìn thấy miếng thịt cừu mỡ màng vậy...

Kết quả cuối cùng là hai bên đều tự lùi một bước, nhưng mọi hoạt động lại đều tiến hành trong phòng Chu Hi. Chu Huyền và Chu Hi có thể nhân lúc không có ai tiến hành nghiên cứu hoạt động điều giáo trên xuân cung đồ, còn các cô nương thì lại lợi dụng cơ hội ăn no tú sắc của hai huynh đệ, kích thích linh cảm sáng tác, bắt đầu làm việc.

Đồng thời, cũng bồi dưỡng sự đa cảm của Tiểu vương gia, chuẩn bị vẽ bản thảo.

Cho dù mặt mày Tiểu vương gia đều vì tức giận mà tái đi cả, nhưng sau khi mọi người cùng Nhã công tử chào hỏi xong, liền ai vào việc nấy bắt đầu động thủ. Các cô nương trước nay đều là những nhân vật mạnh mẽ tự lập tự cường, mặc dù chủ nhà cực kỳ không muốn gặp các nàng, thậm chí chút ý hiếu khách cũng không có, các cô nương vẫn tự lực cánh sinh chuẩn bị hết mọi vật phẩm cần thiết. Trong chốc lát, sương phòng vốn được xem như rộng rãi nhất thời bị nhét đầy hơn phân nửa.

Sách vở giấy trắng trực cuộn chồng chất như núi, bút mực nghiên thuốc màu đủ loại, y bào năm màu bảy sắc, dụng cụ kỳ quái lộn xà lộn xộn đổ đồng vào một chỗ, trong những bình sứ cao thấp khỏi phải nói đều chứa các loại xuân dược bổ dược, còn có mười bảy, mười tám cô nương xinh tươi mơn mớn, cùng với hơn bảy tám nam nhân thiếu niên hoặc tuấn mỹ hoặc cường tráng hoặc khôi ngô hoặc gầy yếu hoặc đáng yêu, thậm chí cả...

“Bản thảo trực cuộn đạo cụ đơn dược ta đều nhận, nhưng mấy lão bất tử ở Tàng Thư các với Diệu Âm các này sao cũng ở đây?”

Chu Hi lấy bà lấy bảy chỉ mấy lão già khô quắt đang chuẩn bị nằm lên giường hắc, vừa nhớ lại hồi trước bị mấy lão yêu quái này chà đạp thê thảm vô nhân đạo, hắc liên phi thường có một loại kích động muốn đem toàn bộ mấy lão yêu quái này đá hết vào mộ, sau đó nhanh chóng lấp đất lại.

“Lời này thật là khách khí. Để làm được tốt nhất, các trưởng lão Diệu Âm các tô đậm bầu không khí đương nhiên phải có mặt tại hiện trường rồi... Trưởng lão của Tàng Thư các có thể chỉ đạo đám nhóc phụ trách vào vai hai nhân vật chính tại đại hội đàm tặc, phát huy diễn xuất tốt nhất, như thế thì có gì sai?” Mật Phong cô vô cùng vô tội nhún vai.

Quả thực... không tìm được lý do phản bác, Chu Hi chỉ có thể trơ mắt nhìn hai nhóm lão bất tử thuần thực lấy ra đủ loại dụng cụ, chiếm dụng giường hắc, đồng thời cũng chiếm luôn xú xiu chỗ trống còn lại. Cổ tranh, cổ cầm, tỳ bà, nguyệt cầm, bài tiêu, đào cổ, thậm chí còn có vài thứ kỳ kỳ quái quái, ví dụ như ống trúc chứa đầy hạt đậu, gậy gỗ có độ dài khác nhau vân vân.

Về phần mấy ông già của Tàng Thư các, hai người thì leo lên trên giường, bày ra tư thế giao hoan tiêu chuẩn, một người thì ngồi trên trường kỷ kế bên giường, Mật Phong vỗ tay một phát với đám nam tử theo tới, bọn họ rất tôn kính hướng về phía đám lão già Tàng Thư các cúi cung hành lễ, cẩn thận dè dặt cùng nằm trên giường, làm cùng một động tác với mấy lão già trên giường.

Lúc này, các cô nương còn lại ai nấy động tác cấp tốc mở giấy Tuyên ra, giấy trắng mực đen, động bút, bắt đầu làm việc.

“Náo nhiệt quá nhỉ.” Chu Huyền vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại chiến trận này: “Thực không ngờ công tác chuẩn bị để xuất bản một tiểu thuyết ra ngoài, lại được chú trọng như vậy, phô trương thế này, quả thực là...”

Mật Phong cười hi hi nói: “Nếu đã làm, đương nhiên phải làm được tốt nhất chứ ”

Chu Hi cả giận nói: “Người nói thì nói, đem móng vuốt của người để đúng chỗ cho ta! Ôm hông bản thể tử làm gì?”

Ngoại trừ đám lão yêu quái của Diệu Âm các và Tàng Thư các, những người khác dù đang làm công tác chuẩn bị, nhưng ánh mắt lại thẳng tắp luẩn quẩn trên cơ thể hai huynh đệ, ánh mắt kia hưng phấn nóng rực, đủ để thiêu đốt hai huynh đệ tan thành tro bụi.

Chu Huyền ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, ôm hông Chu Hi, giam giữ đệ đệ trên đùi mình.

Cảnh tượng như thế, nhìn thấy quỷ dị thế nào.

“Nhìn cái gì? Chưa từng nhìn thấy mỹ nam tử hả?!” Lửa giận của Chu Hi càng ngút trời, ngoảnh mặt về phía đám người nhìn bọn họ không dời mắt trực chờ xem náo nhiệt mà điên cuồng hét lên. Mọi người không ai phản ứng hẳn, vừa dùng ánh mắt thị gian hai mỹ nam tử cùng lúc, vừa tiến hành đủ loại đủ dạng ý dâm trong đầu.

“Đã nói rồi, mau buông bản thể tử ra! Có nghe hay không?” Chu Hi xoay đầu lại rống về phía huynh trưởng nhà mình.

“Ừm...” Chu Huyền bình thản đáp, nhìn cái còng trên cổ tay mình một cái, vô tội nói: “Nhưng mà ta không quản được tay mình...” Nói rồi, ngón tay còn thuận theo thất lưng Chu Hi trượt về phía trước.

“Đệt!” Chu Hi giận tím mặt, trực tiếp vớ lấy xích sắt đang buộc lên cổ tay phải, quất lên đầu Chu Huyền một phát!

Một tiếng “bốp” lớn vang lên, mọi người chỉ nghe thôi đã thấy đau, Chu Huyền bị đệ đệ đập một phát như vậy, đầu lại chỉ hơi lệch đi một chút, khuôn mặt nghiêng sang một bên vẫn mang theo vẻ gió xuân phơi phơi, có vẻ như không đau đớn gì cả, thậm chí cả da đầu cũng không bị trầy chút nào.

Trên đầu mọi người đều rơi xuống một giọt mồ hôi bự chẳng.

Nhã công tử này không chỉ vũ lực kinh người, cả lực phòng thủ cũng đáng sợ kinh người a...

“Buông ông ra!”

“Ừm...”

Lúc Chu Hi nhảy xuống khỏi đầu gối của huynh trưởng, bàn chân không khỏi run lên một cái, có lẽ là ngồi lâu bị tê, Chu Huyền đưa tay ra định đỡ, lại bị hung dữ trừng lại một cái!

“Ngươi, xê qua một bên! Cách xa ta ba trượng!”

“A...” Thân làm ca ca hơi khó xử, “Độ dài của sợi xích này chỉ có một trượng a???”

“Vậy thì cách một trượng!” Chu Hi quát: “Nói chung đừng tới gần ta!”

“Được.” Chu Huyền cười híp cả mắt.

Mọi người tôn kính nhìn lên ca ca, đồng thời tập thể hung ác trừng Chu Hi ức hiếp mỹ nhân ôn nhu một cái.

“Nhìn cái gì?” Chu Hi càng buồn bực, tự mình đi tìm một chỗ ngồi xỏm.

Chu Huyền nhẹ nhàng búng tay một cái, liền thấy từ ngoài cửa xông vào bốn năm bóng người cường tráng.

Chu Hi tập trung nhìn, trong bụng nhất thời sóng cuộn biển gầm.

Đây chính là mấy tên trong bát đại thị vệ dùng để bảo hộ tùy thân của Chu Huyền đã lâu không xuất hiện, chỉ là mấy tên đại hán vạm vỡ này vẫn còn mặc nữ trang, bột trắng trên mặt phải dày đến ba thước, còn có hai cái má hồng khổng lồ, cái này rõ ràng đối với Tiểu vương gia kén chọn mỹ sắc là cực kỳ hiếp dâm thị giác, thảo nào Chu Hi ngay lập tức ngồi xỏm một bên nôn mửa.

“Cầm sổ sách cửa hàng Vạn Thủy lại đây, thuận tiện còn có... Rì rầm rì rầm... Đi đi.”

“Vâng, công tử.” Thị vệ tới vô ảnh đi vô tung, lập tức biến thành một cơn gió biến mất, không bao lâu sau còn chưa đợi Mật Phong kịp trêu chọc Chu Huyền lúc này vẫn không quên việc buôn bán, đám thị vệ kia đã quét về, tay chân nhanh nhẹn xếp sổ sách thành một tòa núi nhỏ, đủ để bao phủ toàn bộ cái bàn rộng.

Chu Huyền tay trái cầm bút tay phải gõ bàn tính, gõ cách cách mấy cái thử xúc cảm, liền hài lòng gật đầu, rồi dùng thế gió cuốn mây vẫn bắt đầu làm việc. Chúng nhân Phong Nguyệt hệ đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn chồng sổ sách chất thành núi nhanh chóng biến mất bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, ánh mắt nhìn về phía Chu Huyền càng thêm nồng nhiệt khát vọng!

“Làm việc, làm việc! Chúng ta không thể thua được a!” Mật Phong vỗ tay ba phát, bắt đầu tiến vào trạng thái quỷ súc, cả đám người nhất thời như vừa tỉnh dậy từ trong mộng, bắt đầu làm việc.

Trong một chỗ, bên trái là í í a a phong nguyệt vô biên, bên phải là lạch cạch lạch cạch tính toán chi li, đủ loại âm thanh đan xen vang lên, rất là náo nhiệt.

Ngược lại người vốn là chủ nhân căn phòng lại hoàn toàn bị gạt ra ngoài, vẻ mặt buồn bực ngồi chồm hổm dưới đất, một lúc lâu sau mới đứng lên, kéo đại cái ghế ra ngồi.

“Được rồi, đừng giận dữ, uống chén trà cho đỡ hoảng.” Chu Huyền làm như quên cảnh báo đệ đệ, vội vàng rót chén trà đưa qua, thuận tay vuốt vuốt lông xù phía sau Chu Hi, dịu dàng an ủi đệ đệ đã có chút mềm oặt.

“Cút! Đừng đụng vào ta!” Chu Hi thoáng cái nhớ tới cảnh tượng không lâu trước đó, tâm cảnh giác đột

phá điểm cao nhất, từ bên cạnh huynh trưởng bỏ đi, đi tới cực hạn của dây xích mới dừng lại, tự rót cho mình một chén trà uống.

“... Chuẩn bị, bắt đầu...” Giọng nói già nua khàn khàn ra lệnh.

“Vâng!” Giọng nói trẻ trung mạnh mẽ hưởng ứng theo.

“... Trên thực tế ngay khi Dạ Miêu bắt được tay y, Hàn Kỳ không khỏi có chút bối rối, vẻ mặt của con mèo này hiện tại nhìn thế nào cũng không giống bình thường, loại xâm lược mãnh liệt này khiến cho y có chút không biết làm sao. Y cắn môi, nghiêng đầu, không muốn lộ ra chút sợ sệt nào trước mặt Dạ Miêu, nhưng hành động tiếp theo của Dạ Miêu lại khiến y nhận không được kêu thành tiếng.”

“Dạ Miêu bá đạo nắm chặt cổ tay y, khí thế muôn vàn áp lên thân y, hoàn toàn không để ý tới phản kháng yếu ớt của y, trực tiếp kẹp người vào giữa hai chân hắn. ‘Không được, không thể, ta, ta là nam nhân a!’ Hàn Kỳ hoảng sợ kêu lên, nỗ lực vặn vẹo thắt lưng, muốn đẩy Dạ Miêu ra, nhưng Dạ Miêu cười tà mị, lưng uốn một cái, nam vật hùng tráng trong quần bị vướng vật này khiêu khích thẳng tắp đặt ngay tại nơi riêng tư giữa hai chân Hàn Kỳ, kéo tới một tiếng thở dốc hoảng hốt của Hàn nhị công tử, vòng eo cũng mềm nhũn theo.”

“Phụt...” Chu Hi đang uống trà cho hả giận, nghe thấy cái đoạn này lập tức phun ra, “Khụ! Khụ!”

“...’A a... Ái da... Um, chỗ đó, dừng mà... Dừng tay...’ Nếu không phải chính tai nghe được, Dạ Miêu tuyệt đối sẽ không tin rằng âm thanh nhu mì vô song này là từ trong miệng Hàn nhị công tử đuổi theo hắn ba năm phát ra, nghe thấy tiếng kêu quyến rũ này, chỉ cần là một nam nhân đều sẽ nóng lên! Hắn tà tà cười, đưa tay捏 quả thù du trên thân thể mềm mại tuyết trắng, quả nhiên hài lòng nghe thấy đối phương phát ra âm thanh càng thêm nũng nịu...”

“...” Tay cầm chén của Chu Hi nhận không được cứng đờ.

“... Công kích hết như sóng to gió lớn, Dạ Miêu uốn mạnh thắt lưng, không ngừng va chạm tấm thân khiến người phát cuồng bên dưới, Hàn Kỳ kêu la thở dốc rên rỉ, thuận theo va chạm của hắn ngoan ngoãn giang chân, mặc cho khe hẹp thần bí sâu bên trong giữa hai đùi bị ép mở rộng, đón nhận nam vật hùng tráng đâm vào rút ra, mỗi một lần đều chạm đến nơi sâu nhất, mỗi một lần đều rút ra đến tận cùng, sau đó lại mãnh liệt đâm vào.”

“...”

“Tiểu Chu, đệ sao vậy?” Thân làm huynh trưởng thấy đệ đệ cả nửa đoạn cơ thể đều cứng còng, hơi lo lắng, bỏ sổ sách xuống, đến sờ trán hắn.

“... Thân thể mềm mại của Hàn Kỳ run rẩy, hai chân không khỏi giang rộng thêm, đôi môi đỏ mọng của y hé mở, phát ra tiếng thở dốc như khóc như oán, phát ra tiếng kêu vừa đau đớn rồi lại nhiều hơn phần thích thú theo va chạm xâm phạm mãnh liệt của Dạ Miêu... Dạ Miêu đè cặp đùi thon dài của y tới tận vai, bộ

phận dùng để tiếp nhận hấn triệt để được phơi bày, đóa hoa cúc mềm mại theo cùng sự thô bạo của hấn nở rộ, cắn nuốt cự vật tím đen của hấn, mà ngọc hành trước người Hàn Kỳ cũng đã thuận theo giao hợp phản thiên đạo như vậy rỉ ra chút ngọc lộ... Dem ngón sen thuôn dài khoác lên bờ vai rộng của Dạ Miêu, Hàn Kỳ nũng nịu nói: ‘Đừng mà... Hảo nhân... Ta sắp chết rồi... Tha cho ta đi...’, nhưng đón tiếp y sau đó chính là một cơn bão táp còn mãnh liệt hơn, cũng khiến cho tiếng rên rỉ đứt quãng của y càng mê người...”

“Thở dốc yêu kiều”, “vóc dáng yêu kiều”, “rên rỉ yêu kiều”, “hảo nhân”, “sắp chết mất”, “tha cho ta đi”...

Thiên lôi oanh tạc một chuỗi liên tiếp trên cái đầu đã hóa đá của Chu Hi, Chu Hi không chịu nổi nữa òng ọc nôn ra ngoài.

“Ừm, ọe...”

Dường như còn ngại kích thích hấn chưa đủ, lại thấy hai lão già khô quắt trên giường cũng bắt đầu tiến hành động tác làm mẫu tương ứng, cùng lúc đó, đệ tử Phong Nguyệt hệ cùng nằm trên một chiếc giường học theo động tác, hai người cũng toàn thân quẩn lấy nhau như rắn, chỗ chết người nhất là, chẳng biết từ lúc nào, trên mặt hai người bọn họ ấy thể mà đeo mặt nạ da người giống như in, nếu chỉ nhìn vào mặt, tuyệt đối chính là Dạ Miêu và Hàn nhị công tử đang lẫn lộn trên giường.

Không thể nào?

Chu Hi vừa nôn vừa chấn động!

Nữ nhân Mật Phong kia lại còn thuyết phục được đám cường nhân bên nhánh dịch dung của Thiên Công hệ, thể mà còn đặc biệt lôi hai cái mặt nạ da người giá trị xa xỉ như vậy ra biểu diễn...

Lố quá rồi đó!

Hơn nữa, cái tiểu thuyết chết tiệt này đến tột cùng là do ai viết? Buồn nôn đến vậy? Vốn viết dâm thư đã đủ tội ác tày trời, còn viết cái loại dâm thư muốn mạng người này nữa... Dạ Miêu chưa tính, nếu để cho Hàn Kỳ xem được hay nghe được, hiệu sách Xuân Tiêu cứ đợi bị Trọng Môn môn chủ thanh lý một lần đi!

Hấn chưa có quên quãng thời gian trước, cái vụ tên Dâm Xà kia viết Trọng Môn môn chủ đại nhân làm nhân vật chính trong dâm thư, kết quả hiệu sách Xuân Tiêu thiếu chút nữa bị Trọng Môn triệt để vây giết đâu.

“Tiểu Chu, đệ có khỏe không?” Chu Huyền lo lắng đi đến trước mặt hấn, vuốt lưng hấn.

“Cút ngay, ta có thể có... ọe... chuyện gì chứ?” Đùng nhân cơ hội ăn đậu hũ của ông!

“Nhưng mà... đệ nôn kịch liệt như vậy...” Chu Huyền càng thêm lo lắng.

“Ông đã nói ông không có chuyện gì... Chỉ là bị bọn người kia ghê tởm... ọe... Hả?” Chu Hi bỗng nhiên phát hiện trong bãi nôn của mình sinh ra một sợi đỏ. Tại sao vậy?

Đây là cái gì?

Chu Hi kinh ngạc sờ miệng một cái, kết quả sờ ra một tay đỏ tươi.

“Tiểu Chu!” Giọng nói Chu Huyền chột cất cao không ít, trực tiếp ôm vai hắn.

“Tiểu Trư?! Sao ngươi lại học máu?” Mật Phong cũng sợ hết hồn, xông thẳng tới!

“Học máu? Ta đâu có...” Lẽ nào trên tay đều máu của hắn? Không thể nào, thật sự khiến hắn ghê tởm đến mức học máu sao?

Chu Hi không cách nào tin nổi nhìn cả bàn tay đỏ tươi, đột nhiên trước mắt vầng lên, người đã ngã quỵ về phía trước!

“Tiểu Chu! Đệ sao vậy? Đừng dọa huynh trưởng!”

Chu Hi nghe thấy tiếng kêu khẩn trương của Chu Huyền, cảm thấy đôi tay đang ôm chặt hắn của đối phương giống như dùng sức...

Chết tiệt, ta thực sự có thù với người sao? Ấy thế mà dùng sức lực lớn như vậy bóp vai ta, có phải lúc này ta dùng xích sắt đập đầu người, nên người mượn cơ hội trả thù không?

Bà nội nó...

Thực không ngờ, trên đời này thật sự có thứ có thể khiến người ta ghê tởm đến mức học máu, cái này lỗ lớn rồi!

6. Chương 6: Phong Hồi Lộ Chuyển (quanh Co Khúc Khuỷu)

Chuyển ngữ: Mộc Đầu

—

Đầu đau như sắp nổ tung, cái tình trạng này, hết như trong đầu có thiên quân vạn mã đang gào thét phi nước đại vậy, từng thốt ngựa hoang thoát cương sung sướng mà xông phi, đã man đến mức từ trán đến cột

sống hần đều đau như sắp chết đến nơi. Ấy vậy mà lại còn có người nói chuyện ngay bên tai hần, dùng đoàn như sét đánh, chấn động đến mức hần muốn rống lớn, sai người đem cái tên đáng chết này ra tru diệt cứu tộc!

Hình như còn có người ôm hần lật tới lật lui, sờ soạng lung tung, trong lòng hần càng phần nộ phát điên, Mật Phong chết tiệt, lẽ nào nhân lúc hần không thể nhúc nhích làm gì với cơ thể hần sao?

Đôi khi hần lại loáng thoáng nghĩ thấy hương trà nhàn nhạt, cảm thấy mình được ai đó ôm vào lòng, dịu dàng đến mức khiến sống mũi người ta cay cay.

Lúc đầu óc mơ hồ, những đoạn ký ức ngắn thường hay hiện ra, hần dường như nhìn thấy hồi nhỏ lúc sinh bệnh, cái huynh trưởng khiến người khác chán ghét kia luôn sẽ nửa đêm chạy tới, ôm hần ngủ, nhẹ nhàng vuốt lưng hần, giống như làm vậy là có thể giảm bớt cơn đau của hần.

Mặc dù, có vẻ mỗi lần làm như vậy, đều khiến bệnh của hần nghiêm trọng hơn... Cũng khiến hần mỗi khi nhớ lại, đều sẽ cho rằng đây là một trọng những thủ đoạn ức hiếp hần của huynh trưởng, rồi lại hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Có điều, sau khi lớn lên, nhiều việc hồi nhỏ không hiểu cũng đã hiểu ra, tuy ngoài miệng không nói, nhưng một khi sinh bệnh vẫn khao khát nhiệt độ cơ thể người khác, điều này, khiến cho Trần Bình vương thế tử vừa chán ghét, lại vừa không tự chủ mà ỷ lại.

Qua một lúc, đau đầu lại khá hơn, nghe thấy giọng nói xung quanh, cũng không ghét cay ghét đắng đến mức muốn đem người lôi ra ngoài chém nữa. Cứ thế, hần cứ lúc ngủ lúc tỉnh mà qua một đoạn thời gian, có điều thời gian mê man khá dài, có đôi khi cho dù ý thức tỉnh táo, nhưng hai mắt vẫn không mở ra được, tuy nhiên bên ngoài có chuyện gì, hần đều biết rõ ràng, không giống như mấy ngày trước hai mắt tối đen, cái gì cũng không biết. Một ngày nọ, hần nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“...Trước đó hần luôn nôn mửa, mấy ngày qua cháo ăn vào cũng nôn ra không ít, đây rốt cuộc là có chuyện gì?” Giọng nói dịu dàng mang theo chút lo lắng nôn nóng, đúng là huynh trưởng đã lâu không gặp nhà hần, Nhã công tử.

“Như thế rất bình thường, phi thường bình thường.” Một giọng nói khác không hề có ngữ điệu, khá là hững hờ vô lực vang lên, sao nghe quen tai thế nhỉ.

A, là Bạch Trĩ... Hần há miệng về rồi à?

“Bình thường? Vậy...” Giọng nói của ca ca rất lo lắng.

“Có thai mà, không phải đều như vậy sao?” Giọng nói của Bạch Trĩ rất lạnh nhạt.

“Phụt”, có người phun đồ, sau đó chính là tiếng cười điên dại hoành tráng của Mật Phong.

Bạch Trĩ! Ông phải xử nhà ngươi! Chu Hi hận đến nghiêng răng nghiêng lợi!

“Bạch lang trung ngươi...” Ca ca nói bốn chữ rồi không nói tiếp được nữa, chắc là bị cái truyện cười chẳng buồn cười chút nào này làm lạnh người. Quả nhiên, loại người như Bạch Trĩ, là con người thì đều không chịu nổi.

“Thấy không khí nặng nề quá, nói giỡn chút thôi mà.” Người nào đó chẳng hề có chút tự giác nào, nói tiếp: “Độc trên người Tiểu Trư về cơ bản đều đã giải gần hết rồi, còn lại chỉ cần tĩnh dưỡng cho tốt thôi, Nhã công tử không cần lo lắng. Về phần Tiểu Trư nôn mửa ấy hả... Ừm, không có gì đáng ngại, dù sao thì nôn mửa cũng thành thói quen, vừa hay thanh lọc dạ dày, cũng đâu tệ ha ”

“...” Ca ca chính là im lặng một trận.

“Hi hi hi Nói đúng lắm, dù sao thì một ngày nào đó cũng phải quen thôi ” Giọng nữ hoa lệ của Mật Phong truyền tới, tràn đầy thích thú, chắc là đang sinh ra cái ý tưởng gì đó. Quả nhiên, ngay khắc sau nữ nhân kia liền nói: “Về phương diện thói quen ấy mà, ta cũng sẽ cố hết sức giúp đỡ, mấy thứ này đều là tiểu thuyết thu thập từ trong môn tới, đợi Tiểu Trư tỉnh lại, đưa cho hắn đọc là được, ha ha!!! Không cần quá biết ơn ta.”

Ta không biết ơn ngươi, ta chỉ muốn xử đẹp ngươi!

Chu Hi trong lòng thầm nghĩ có nên tiếp tục giả chết một đoạn thời gian nữa không, ca ca bên cạnh đáp một tiếng, Mật Phong lại hỏi: “Về chuyện Tiểu Trư trúng độc, Nhã công tử có ý kiến gì không?”

“Có thể hạ độc dưới mắt mọi người, hơn nữa có mặt ở đó nhiều người như vậy lại không một ai phát hiện ra, phần bản lĩnh này không thể không phòng.”

“Quả thực là vậy.”

“Một nguyên nhân khác, chính là trong những người có mặt lúc đó, có người của ‘Tuyệt Sát’ lẫn vào...”

Mọi người trầm mặc một hồi, chợt nghe thấy Mật Phong cười lạnh nói: “Nhã công tử cứ việc yên tâm, nếu là hiệu sách Xuân Tiêu của ta có nội gián, ta tuyệt đối sẽ không nhân nhượng.” Phát sinh chuyện như vậy, không nghi ngờ gì chính là đang hung ác tấ lên mặt Trấn Bình vương phủ và hiệu sách Xuân Tiêu Hạ Cửu Lưu môn một bạt tai.

Nhã công tử im lặng một lúc, sau đó nói: “Người ta cũng đã ức hiếp lên đầu tại hạ, có qua mà không có lại là thất lễ, đương nhiên phải chuẩn bị thật tốt, để tặng cho bọn họ một món quà đáp lễ thật lớn, thế mới là cách Trấn Bình vương phủ chúng ta được nuôi dạy.”

Lời này bình thản khiêm tốn, giọng nói dù lạnh nhạt nhưng lại hiện ra sự chân thành vô song, chỉ có điều người nghe có cảm tưởng gì, thì lại không phải là điều Chu Hi có khả năng tưởng tượng.

Trùng mắt tất báo, bao che cực độ, luyến đệ tình kết... Có lẽ những từ này đều được gắn trên đầu Nhã công tử.

Về phần người đệ đệ vẫn luôn được che chở, yêu thương có thể nổ tung đầu lão ca hán hay không, thì không phải là vấn đề mà những người bàng quan có thể bận tâm.

Mật Phong cười hi hi nói: “Nhã công tử có thể nghĩ như vậy đúng là không thể tốt hơn, nào có đạo lý bị người khác leo lên đầu mà không phản kháng chứ?”

Cái rắm! Còn không phải muốn mượn thế lực của Trấn Bình vương phủ giúp người diệt trừ kẻ địch? Nữ nhân chết bầm này, gõ bàn tính gõ đến chần động rầm rầm, đúng là nửa miếng lỗ cũng không chịu ăn! Chu Hi oán thầm không ngớt.

“Chỉ là kẻ sai khiến phía sau ‘Tuyệt Sát’ không biết là ai mà lại muốn đối địch với quý hiệu sách nhỉ? Hay là toàn bộ hiệu sách Lương Gia từng nói trước đây đều có tham dự?”

“Ặc...” Mật Phong nghẹn mất một âm, tiếp đó mới cười nói: “Cái này hử, Tiểu Trư dù gì cũng là đệ tử Hạ Cửu Lưu môn chúng ta, ai dám động vào đệ tử nhà chúng ta, tuyệt đối phải cho bọn chúng ném mùi gieo gió gặt bão, còn về kẻ đầu sỏ muốn sát nhân đằng sau ‘Tuyệt Sát’, chúng ta sẽ tự làm sáng tỏ... Nhã công tử xin cứ yên tâm.”

“Ta đương nhiên là tin tưởng uy tín của quý môn.” Nhã công tử mỉm cười đáp, lão đệ nhà y lại thầm lẩm bẩm một tiếng, Không hổ danh là thương nhân, đúng là gian trá, thật sự nửa miếng lỗ cũng không cho ăn.

Nhưng mà, được nhìn thấy Mật Phong luôn ức hiếp mình bị đo ván, Chu Hi vẫn thật sự sung sướng đầy cõi lòng, sướng khoái vô cùng.

Đương nhiên, nếu có thể khiến Chu Huyền cũng phải đo ván, thì càng tuyệt vời hơn.

Tốt nhất là hai người Mật Phong và Chu Huyền hăm hại ngáng chân lẫn nhau, hán thì ngồi một bên xem chiến, đặng còn ngư ông đắc lợi mới là hay.

“À, độc trên người xá đệ mặc dù đã được Bạch lang trung diệu thủ giải trừ không ít, nhưng sợ rằng thân thể vẫn còn suy yếu, phụ vương mà biết tình trạng của Tiểu Chu, e là cũng lo lắng lắm... Mật Phong cô nương, còn xin châm chước đôi chút, để tại hạ đưa xá đệ quay về Trấn Bình vương phủ tĩnh dưỡng một thời gian.”

Chu Hi vừa rồi còn đang cười trên nỗi đau của người khác tức thì trong lòng đánh cái thót.

Không phải chứ? Bảo hán trở lại Trấn Bình vương phủ? Đùa gì vậy? Không được! Kiên quyết không được!

Mật Phong, mau phản kháng a! Tuyệt đối không thể để tên Nhã công tử chết tiệt kia đưa hấn về!

“Này, này thì... Nhã công tử, không phải là ta không chịu thả người, nhưng mệnh lệnh của sư thúc...” Mật Phong cũng gấp.

Đúng! Chính là như vậy, cự tuyệt y! Có đánh chết ông cũng sẽ không quay về vương phủ a a a !

“Tại hạ cũng không muốn làm khó Mật Phong cô nương, thế nhưng...” Nhã công tử giọng điệu do dự, có chút khó xử, “Nếu để cho phụ vương biết chuyện Tiểu Chu trúng độc, nhưng lại không chịu quay về vương phủ... Chỉ sợ phụ vương sẽ trực tiếp tới thăm, vậy thì...”

Mật Phong: “...”

Chu Hi: ...

Hết như trần trường toàn thân ở trong băng thiên tuyết địa, cảm giác hoàn toàn tương đồng a.

Trần Bình vương không vừa mắt hiệu sách Xuân Tiêu rất lâu rồi, đã muốn tìm cơ hội phá hủy cái âm động này một lần cho xong từ lâu, chỉ là khổ nỗi con trai ruột nhà mình lúc nào cũng thiên vị cái nơi quý quái này, không cách nào xuống tay được, bây giờ vừa hay, có danh nghĩa Tiểu vương gia trúng độc, có thể giống trống khua chiêng muốn làm gì thì làm rồi!

Mật Phong do dự cả buổi, rốt cục ác tâm đáp: “Nếu đã vậy, Hạ Cửu Lưu môn cũng không phải là nơi không thông tình đạt lý, chỉ cần có thể vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt này, rồi Tiểu Trư sẽ theo Nhã công tử trở lại Trần Bình vương phủ một chuyến thế nào?”

Ê ê ê! Có lộn không? Cứ hy sinh hấn như vậy hả!

Liền nghe thấy Nhã công tử đáp: “Cái này là đương nhiên, đa tạ Mật Phong cô nương thành toàn.”

“Đâu có đâu có, nào bằng được Nhã công tử thủ đoạn cao minh...” Câu này là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, rõ ràng phải ăn quả lỗ mà không cách nào phản kháng, chỉ có thể nuốt cả răng và máu vào trong bụng.

Xem ra hai người kia đã cấu kết với nhau, đạt thành hiệp nghị rồi, chỉ khổ cho Chu Hi hấn... Đùa cái gì vậy? Hấn vất vả lắm mới trốn ra được khỏi cái ma quật khủng bố kia, nào có đạo lý trở về chịu khổ nữa? Chỉ cần nhớ tới cái bộ dáng khủng bố ở trần trùng trực, lộ ra một thân cơ thịt nhẵn nhéo, qươ hai cái rìu to bản, hướng về phía hấn cười điên dại của ông già nhà hấn, chẳng thà trực tiếp trúng độc chết quách đi cho xong!

Không được, không thể trông cậy vào Mật Phong, chỉ có thể tự cứu thôi!

“...Trước đó tại hạ sẽ nghĩ cách ổn định phụ vương, còn về chuyện cần làm trong đại hội...”

“... Không...” Chu Hi dồn hết sức bình sinh, mới từ trong kẽ răng rỉ ra được một âm thanh vo ve như tiếng muối.

“... Đa tạ Nhã công tử quan tâm, trước mắt bên hiệu sách đã chuẩn bị gần xong hết rồi, chỉ là còn chút nhiệm...”

“... Đây...” Chu Hi không ngừng cố gắng, thế nhưng chữ tiếp theo, lập tức liền chìm vào trong tiếng thảo luận đang dần sôi nổi lên ở bên kia.

“...Thế à, vậy tại hạ có thể... Bô lô ba la...”

“...Nếu đã vậy, chúng ta có thể... Bô lô ba la...”

“...Bô lô ba la...”

“...Bô lô ba la ba la...”

Một tiếng “răng rắc” vang lên giòn giã, Chu Hi rõ ràng nghe thấy tiếng gân xanh trên trán mình nổ tung, tức thì không thể nhịn được nữa hét lớn: “Ông không về vương phủ! Đứa nào dám cả gan nhét ông vào trong vương phủ, ông giết cửu tộc nhà đứa đó ngay!”

Tiếng rống lớn đầy giận dữ cắt ngang cuộc thảo luận càng lúc càng sôi nổi tập trung thậm chí còn cả quên mình của một nam một nữ, hai người quay đầu lại, liền thấy bệnh nhân từ lúc trúng độc đến nay vẫn chưa từng tỉnh lại đang thở hồng hộc, đáng vẻ dữ tợn hận không thể đem toàn bộ người trên đời này đều giết sạch.

“Tiểu Trư, người tỉnh...” Mật Phong còn chưa nói hết lời, đã bị giọng nói của ca ca cắt đứt!

“Tiểu Chu, đệ tỉnh rồi?!”

Kèm theo giọng nói kinh hỉ còn có động tác càng thể hiện được sự vui sướng, Nhã công tử dùng động tác mà mắt thường gần như nhìn không rõ thoáng chốc xông tới bên giường, giang tay đem bệnh nhân ôm chặt vào trong lòng, “Đệ tỉnh lại rồi, tốt quá rồi, tốt quá rồi! Tiểu Chu, đệ không biết ta đã lo lắng biết bao đâu, dù Bạch lang trung đã giải độc cho đệ, đệ vẫn không chịu tỉnh lại, ta thật sự rất sợ đệ cứ vậy mà ngủ luôn...”

Mũi Chu Hi suýt chút nữa bị y làm cho vẹo luôn, vốn định vớ lấy ấm trà bên cạnh đập cái tên rõ ràng rất khôn khéo, thế mà vừa gặp hấn là liền biến thành ca ca ngốc này một cái, nhưng hiện giờ cả ngón tay hấn cũng không nhúc nhích được, chỉ có thể vô lực mặc cho đối phương ôm thật chặt.

Xiềng xích va vào nhau phát ra âm thanh lạnh lạnh chấn động màng nhĩ...

A, thảo nào thấy tay phải nặng như vậy, thì ra là cái “Triền Ti tỏa” chết tiệt kia vẫn còn... Ghê tởm! Thân bị trúng độc, Mật Phong chết tiệt còn không bỏ qua cơ hội hành hạ hần, thêm Nhã công tử chết tiệt thậm chí còn không thèm nghĩ cách tháo cái khóa này ra, đúng là đồ bỏ đi!

Với cả... Động tác cắn hạt dưa của Bạch lang trung đang ở một bên đóng vai cây cỏ, bị mọi người làm lơ tập thể dừng lại một chút, hỏi: “Cận thân gian dũ?”

Mật Phong lắc đầu, cực kỳ bà tám(*) lại còn có chút vui trên nỗi đau của người khác giải thích: “Không phải ruột thịt.”

(*) Lý do mình chú thích từ này không có gì đặc biệt, chỉ muốn khoe là tiếng lóng của nước ta đã tràn sang tận TQ. Từ “bà tám” này mình tra trên baidu thì nó giải thích đây là một từ lòng tiếng Việt nha, nguyên văn là “bát bà” đảng hoàng.

“Gian, gian cái đầu...”

Giọng nói mỏng manh thiếu hơi của Chu Hi khó khăn phiêu dạt ra khỏi miệng, ca ca lập tức lo lắng nói: “Tiểu Chu? Đệ sao rồi? Có phải còn chỗ nào không thoải mái không? Cứ nói với huynh trưởng...”

“Ta nói này...” Mật Phong hồ hững ở bên cạnh chỉ ra điểm mấu chốt, “Nhã công tử sức lực của người quá lớn, Tiểu Trư sắp bị người ghì chết rồi.”

“A...” Nhã công tử chậm chạp phát hiện ra buông tay, Chu Hi mềm nhũn té ngã ra sau, nháy mắt lại hôn mê đi, trong lòng dùng hết toàn bộ những câu mắng chửi học được ra thăm hỏi tất cả họ hàng thân thích gần xa của Nhã công tử, sau đó mới chậm lệt ỳ thức được, mình cũng là một thành phần trong “thân thích của Nhã công tử”...

Đợi đến khi tỉnh lại lần nữa, hần nghe thấy tiếng nước róc rách, mở mắt ra, trong tầm mắt chập chờn không dứt xuất hiện một bức màn trắng tinh...

Cái gì đây?

Đầu óc bị hỗn độn bao trùm phản ứng khá chậm chạp, muốn cử động cơ thể, nhưng vẫn mềm nhũn, không thể động đậy dù chỉ một chút. Cái màn trắng tinh tinh ấy tiến gần đến bên này, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, sau đó một đôi tay khuếch đại trong tầm mắt, xúc cảm da thịt trước ngực phục hồi. Hử?

Ngón tay ấm áp vuốt ve lồng ngực hần, cái cảm giác ma sát đụng chạm da thịt này khiến Chu Hi thoải mái gần như rên thành tiếng, giác quan vào lúc này dần dần khôi phục, hần cảm thấy cần cổ và ngực hơi lạnh, nhưng phần bên dưới lại rất nóng, bấy giờ mới chậm chạp biết được, thì ra hần đang ngâm mình trong nước nóng...

Ấy? Đợi chút! Ngâm mình trong nước nóng?

“Tiểu Chu, Tiểu Chu, tỉnh rồi à?” Ngón tay nhẹ nhàng chạm lên má hần, hơi nước bốc lên nghi ngút khiến tầm nhìn có chút mơ hồ, nhưng vẫn không khó nhận ra được dung nhan người đối diện, mày như trắng tuyết, cặp mắt hơi hẹp dài đắm nước, trên dung nhan vẫn nhả tú lệ mang theo nét cười như gió xuân, lúc này còn sắp đến gần như vậy, chỉ khiến nhịp tim Chu Hi đột nhiên đập nhanh hơn, thoáng cái bị dọa tỉnh!

“Sao... sao người...” Giọng nói vẫn khàn khàn, vẻ mặt cực kỳ hoảng hốt khiến Chu Huyền không khỏi mỉm cười, y cười vuốt ve hai má gấn trong gang tấc của Chu Hi, cười nói: “Tắm giúp đệ a, đệ đổ mồ hôi khắp người, đương nhiên phải tắm cho sạch sẽ.”

Chu Hi lúc này mới phát hiện, hần và Chu Huyền té ra là đang ngâm mình trong một thùng tắm vô cùng lớn, hai người đều trần truồng toàn thân, cái màn trắng tinh mà hần nhìn thấy, chính là lồng ngực Nhã công tử.

A a a Chu Hi trợn mắt ghen hòng, trong lòng vô thanh khóc than, trời ơi đất ơi mọi chuyện sao lại biến thành thế này? Hần nhìn Chu Huyền đối diện cả một đầu tóc dài đen tuyền ướt sũng được cuộn qua một bên vai, lộ ra cần cổ thon dài nhuộm màu hồng nhạt, sóng nước bập bênh, hai điểm non nà trước ngực có thể loáng thoáng thấy được, điều chết người nhất nhất chính là cặp chân dài xếp bằng dưới thân, đang đặt dưới chân hần, ngón chân thậm chí còn có thể chà lên mông hần.

A a a... Tiếng kêu thảm thiết trong lòng Chu Hi càng thêm thê lương.

“Tắm một cái thôi, người có cần phải cởi y phục xuống đây cùng tắm chung không? Người, người là tắm giúp ta hay đang tự tắm hả?!”

Chu Huyền nghiêng đầu, hơi khó hiểu đáp: “Mỗi lần tắm giúp đệ đều làm cho cả người ta ướt sũng, xong rồi còn phải thay y phục, hơn nữa lát nữa ta cũng muốn tắm, cho nên nghĩ một hồi liền tắm chung luôn.”

Cái lý do này... chính trực đến mức khiến Chu Hi cả một câu phản bác cũng không nói nên lời.

“Chết tiệt, hiệu sách Xuân Tiêu đã nghèo đến tình trạng này rồi sao? Lại có thể keo kiệt đến mức dùng cái loại thùng tắm rách nát này... Bể tắm cũng không có sao?” Đám người kia tuyệt đối là cố ý! Tuyệt đối như vậy!

“Tiểu Chu, ở đây không phải là vương phủ, không cách nào chú trọng được như vậy... Ta không hề ngại chen chúc chung với đệ đâu.” Huynh trưởng phi thường chân thành trả lời.

“Ta ngại!” Chu Hi bùng nổ.

Hơn nữa, nếu đoán không sai...

“Người... người đợi chút cho ta... Trước giờ là người vẫn luôn giúp ta...” Vậy là hấn bị ăn hết bao nhiêu đậu hũ rồi a? Chu Hi mắt tròn trừng, không cách nào tin nổi nhìn Chu Huyền trân trân.

“Ừ, đệ bị người khác hạ độc ngay trước mắt bao người, ta đương nhiên phải càng cẩn thận hơn. Quảng thời gian đệ hôn mê, ta vẫn luôn ở bên cạnh đệ, quả nhiên đã khiến ta chọn ra được không ít người có vấn đề.” Giọng nói Chu Huyền êm dịu, ngữ ý lại lạnh lẽo đến tận xương, “Đám người đó quả thực rất lớn mật, thậm chí cả thể tử Trần Bình vương phủ mà cũng dám động, lần này cũng cho bọn chúng biết được ai nên động, ai không nên dây vào.”

Đám người đó sống hay chết, Chu Hi đương nhiên không quan tâm, nếu có thể làm ra việc như vậy, đương nhiên phải nhận lấy hậu quả tương ứng, cái hấn quan tâm hơn là chuyện trong quảng thời gian hôn mê, Chu Huyền và hấn cùng ăn cùng ngủ.

Lại còn cái “Triền Ti tỏa” đáng chém ngàn đao này nữa...

Chu Hi không cần cúi đầu cũng có thể cảm thấy được sự tồn tại của cái thứ đó, nặng trĩu trĩu, gần như muốn đè gãy cổ tay hấn!

“Người... người có làm chuyện gì chết người với ta không?” Không có vào lúc hấn hôn mê bùng phát thú tính, sau đó dưới tình huống hấn không biết mô tê gì mà xxoo hấn đâu ha?

Chu Hi hỏi như vậy, ngược lại hỏi cho Chu Huyền nghẹn họng.

“Chuyện chết người? Là chuyện gì?” Chu Huyền ngẩn người, khuôn mặt vốn thanh tú chậm chạp chỉ còn có thể gọi là xinh đẹp tràn ngập vẻ mặt mờ, rất có một loại hương vị vừa ngây ngô lại vừa khiến tim người đập loạn nhịp.

Hấn có thể nói được sao? Lẽ nào phải huych toẹt hỏi Chu Huyền rằng: “Ê, lúc ta ngủ, người có bùng phát thú tính, xem ta là nữ nhân mà thể này thể nọ hay không?” Cho dù có xé rách miệng hấn, Chu Hi cũng sẽ không hỏi ra miệng đâu.

Ấy thế mà Chu Huyền còn không biết tốt xấu tiếp tục hỏi dồn: “Tiểu Chu, đệ rốt cuộc muốn nói gì? Ta nghe không hiểu.”

“...” Chu Hi cảm thấy mặt mình như đang bốc cháy, nóng bừng bừng đến mức hơi phát đau, không biết là do uy lực của hơi nước, hay là do cái tên cực kỳ khiến người khác tức giận trước mặt, việc này khiến Chu Hi cả người đều không được tự nhiên.

“Tiểu Chu, rốt cuộc làm sao vậy? Mặt đệ sao lại đỏ như thế?”

“Không sao! Người đừng có hỏi nhiều!” Chu Hi muốn đem những lời này đập bôm bốp lên mặt Chu Huyền, nhưng tiếc là tức giận không sánh bằng chột dạ, lời này nói ra kỳ thực là mềm mại, đáng yêu cực kỳ.

Thân làm ca ca hai mắt híp lại, trong mắt lóe lên tinh quang lấp lánh, Chu Hi cảm thấy không khí không đúng, hoảng hốt vội nói: “Chu Huyền, ta giờ đang là bệnh nhân, người đừng có mà lại gần đây, có nghe không?”

Chu Huyền dường như là nhần nại một cái, mới khề khàng nói: “Ừ, ta lau người giúp đệ.”

“Đừng đừng đừng có đùa! Đưa khăn cho ta, bản thể tử tử làm!” Đùa kiểu gì vậy? Hai người bọn họ vẫn còn đang đeo cái “Triền Ti tỏa” biến thái kia, thứ hiệu lực khủng bố hoàn toàn không thể dùng lẽ thường để suy đoán đó vẫn tùy thời uy hiếp người ta a! Lúc này nếu lỡ như có cái gì, cô nam quả nam, củi khô lửa bốc... Phì phì phì, vậy thì tiêu đời!

“A, Tiểu Chu, hình như đệ bây giờ tay chân không thể động mà...”

“Vậy thì bảo người khác làm...” Chu Huyền hơi nhíu mày, “Sát thủ đã có thể trà trộn vào đây hạ độc đệ, nếu để người khác hầu hạ đệ ta không yên tâm. Thật ra ta có thể bảo thị vệ tùy thân tới làm... A, có điều hình phạt mặc nữ trang của bọn họ vẫn chưa kết thúc...”

Một câu nói của Chu Huyền chọc ngay hồng tâm, khiến Chu Hi nhất thời một câu cũng không nói nên lời.

Muốn đám nhân yêu được rửa kia tới ghê tởm hấn dục tiên dục tử sao? Chu Hi tự nhận không có hứng thú ngược đãi bản thân, vẫn là nhịn chút đi vậy.

Chu Huyền thấy hấn khuất phục, nhất thời cười đến mức mắt cong cong, tới gần dùng khăn ướt bắt đầu lau từ cổ hấn.

“Ê, ta cảnh cáo ngươi, ngươi lau thì lau, đừng có lau lung tung những chỗ không nên lau đó!” Chu Hi nghiêm trọng tuyên bố, đồng thời dùng ánh mắt hung ác nhất ngăn cái tên chết tiệt kia mượn cơ hội ăn đậu hũ mình!

“Ha...” Chu Huyền cười khề, không so đo với sự hẹp hòi và phòng bị của hấn.

Chu Hi tuy nói dùng ánh mắt hung ác nhất mà hấn có thể, nhưng trong thời điểm đối mặt một cách cởi mở thế này, phải thế nào mới hung ác được a?

Ánh mắt bình thường tuyệt đối cực kỳ có khí thế sát nhân, trong mắt Chu Huyền giờ khắc này, lại là trong bướng bỉnh mang theo đáng yêu, khiến người ta nhìn mà tim đập thành thịch, có một loại kích động khiến người ta muốn xô ngã mà hôn hôn hôn

“Còn nhớ trước đây, chúng ta thường hay tắm chung.”

“Hừ!”

Đúng là thường hay tắm chung thật, lúc đó hắn còn nhỏ, vẫn chưa nhận thức được chỗ đáng ghê tởm của tên ca ca này, hơn nữa Chu Huyền thật sự là rất đẹp mã, rất giống một thiếu nữ thanh tú, Chu Hi mất mẹ sớm đúng lúc có một ca ca, vô cùng dính y, ăn ngủ tắm rửa đều làm chung. “Thời đó đệ rất là đáng yêu, ca ca chà lưng giúp đệ, đệ còn sẽ chà lưng giúp ca ca... Lúc đó đệ rất nhỏ, sức lực cũng không mạnh, mỗi lần chà mấy cái đã mệt lử thở dốc, nhưng vẫn cố gắng chà, mỗi lần ta quay đầu lại, liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ phây phây của đệ, còn có dáng vẻ nghiêm túc, nói đáng yêu bao nhiêu là có đáng yêu bấy nhiêu ”

“Biến mẹ nó đi!”

Vừa nhớ tới năm đó bản thân ngưỡng mộ Chu Huyền như vậy, Chu Hi liền hận không thể đảo ngược thời gian, bóp chết tươi cái tôi ngu ngốc đáng khinh kia!

“Chỉ là sau khi lớn lên, đệ liền không thích ta nữa... Mỗi lần ta nhìn thấy đệ, nhớ tới những chuyện hồi bé, đều cảm thấy thật đáng tiếc...”

“...” Cứ tiếc đi, tốt nhất là buồn bực chết luôn đi!

Dù nghĩ như vậy, nhưng Chu Hi vẫn cảm thấy trong lòng buồn buồn, có một cảm giác đè nén khó diễn tả.

Xí! Đè nén cái rắm!

Hắn chính là ghét người này, chẳng ai lại muốn dính vào một chỗ với người mình ghét cả, hắn đương nhiên không phải là ngoại lệ!

Chu Huyền ngưng mắt nhìn gương mặt đầy bướng bỉnh chán ghét của hắn, khẽ thở dài, “Lúc đệ trúng độc, ta sợ hãi... Đệ ngã xuống ngay trước mặt ta, ta...” Nói đến đây, giọng Chu Huyền đã nhỏ đến mức không thể nghe thấy. Thùng tắm mặc dù được đặc biệt làm tăng thêm kích thích, nhưng với hai nam tử trưởng thành mà nói, vẫn là chen đầy, Chu Huyền nói đến chỗ động tình, thân thể nghiêng về trước, ngay tại khoảng cách gần nhất chăm chú nhìn cái người quan trọng nhất trong lòng mà suýt chút nữa đã mất đi. Chu Hi nhìn vào đôi con ngươi nhạt màu hơn so với của mình, dựa đến gần như vậy, cái màu hổ phách giống như ngọc lưu ly trên phát quan mà người này thường hay mang, sáng trong lóng lánh, đẹp đến mức khiến người ta không dời mắt đi được.

Ánh mắt... gặp nhau...

Bị màu sắc mỹ lệ bình thường hiếm thấy mê hoặc, Chu Hi nhất thời phát ngây, dẫn tới chuyện tiếp sau đó cứ phát sinh một cách tự nhiên.

“Tiểu Chu...” Giọng nữ non hơi lộ chút khàn khàn, khoảng cách vốn đã gần thoáng chốc lại càng gần hơn.

Chu Hi cảm thấy môi nóng lên, còn chưa hiểu là có ý gì, đối phương đã kéo giãn khoảng cách ngay.

“A... Gì? Gì?”

Chu Hi chớp chớp mắt, hơi nóng làm cho đầu hắn có chút trì trệ, nhưng thân thể lại miễn cảm khác thường. Lại một nụ hôn khe khẽ đến mức gần như không phát hiện hạ xuống, Chu Huyền nâng cằm hắn lên, hai má nhiễm đỏ tình dục ái muội, nụ hôn này tăng thêm lực.

Chu Huyền hơi cong khóe môi, cũng tạo cho mặt mày y thêm một loại cảm giác mê hoặc khó nói thành lời. Nam nhân đều là động vật mang tính thị giác, Chu Hi cho dù ghét nam nhân thế nào đi nữa, khi nhìn thấy một khuôn mặt khiến người khác phải ca ngợi toát ra vẻ mỹ lệ như vậy, vẫn cảm thấy có một luồng nhiệt lưu từ bụng dưới trào lên! Hơn nữa cái cảm giác chết người lúc kỳ cọ lại rục rịch xông ra...

Khăn có chút thô ráp, nếu không sẽ không chà ra được cái bọt, dù không đến mức rất đau, nhưng cũng không thoải mái chỗ nào.

Đau đớn nhẹ cùng cảm giác một mớ nham nhám ma sát trên bề mặt da thịt lan ra, những nơi ngâm trong nước nóng còn mang tới chút cảm giác gai gai, còn có cái nhiệt độ chết người này, cũng khiến cho Chu Hi cảm thấy ngày càng nóng, ngày càng khó kiềm chế, thế mà tay người kia còn không bỏ qua bất cứ cơ hội nào sờ tới sờ lui... Sai! Là chà tới chà lui! Giày vò đến mức khiến hắn cảm thấy cơ thể càng lúc càng ngứa, càng lúc càng nóng...

Hơn nữa thân thể hai người đều đang chen chúc trong cái thùng tắm chật hẹp này, chỗ có thể ngồi đều không còn thừa, không da dán da mới là lạ!

Ba thứ hợp lại, thế nên Trần Bình vương thế tử mới sinh ra phản ứng mà một nam tử bình thường cần phải có.

Mà lần này, cũng khiến hắn triệt để tỉnh táo!

Không, không thể nào?

“A...” Chu Huyền trầm trầm kêu một tiếng, hình như... Không, là tuyệt đối đã phát hiện dị trạng dưới nước, dù sao cái chân dài trụi lủi kia còn đang đặt giữa hai chân Chu Hi, không cảm thấy được biến hóa ở chỗ đó là rất khó có được không?

Đôi con ngươi chứa đầy thủy quang nâng lên nhìn hắn đắm đuối, Chu Hi lắp bắp nói: “Nhìn, nhìn cái gì? Đây là phản ứng bình thường của là nam nhân... Người nhào tới nhào lui như vậy, có là người chết mới không có phản ứng! Huống hồ... huống hồ ta với người ở chung với nhau một thời gian lâu vậy... Phì phì phì! Quen thuộc hơn nam nhân khác nhiều... Với lại, người sinh ra với cái mặt nữ nhân, chỉ là nhìn mặt cho nên mới... Người vừa...” Thế tử đáng thương bị ăn đậu hũ lúc này mới ý thức được, tức thì giận tím mặt, “Người vừa rồi lại dám ăn đậu hũ ta! Thật to gan, người lại dám can đảm làm thế với ta... Tên ghê tởm! Ê... Ê ê ê, ta cảnh cáo người, đừng tới đây a a Ô!”

Lời nói kết thúc giữa bờ môi nhau, Chu Hi mắt hoa lên, thân đã bị đè lên vách thùng, tiếp đó đối phương vô

cùng hung mãnh áp xuống, trực tiếp há miệng chặn lại môi hắn, hàm răng mài lên môi dưới hắn, đầu lưỡi trượt ra, trực tiếp xâm nhập vào giữa đôi môi hắn, trườn vào như rắn, tàn phá khắp nơi giữa răng lợi hắn.

“A ưm... A...” Lại, lại bị hôn! Ghê tởm... Chu Huyền chết tiệt, chỉ toàn nhân lúc hắn bệnh gần chết, mượn cơ hội chiếm tiện nghi!

Ghê tởm, chết tiệt... Ưm ưm ưm... Tại sao tay chân đều không có chút sức lực nào hết vậy...

Chu Hi khóc không ra nước mắt, hắn bị Nhã công tử ở đối diện dùng thân thể đè lên vách thùng, trong không gian chật hẹp thế này không cách nào phản kháng được, cho dù có thể cử động, cũng sẽ bị dồn đến mức không động nổi! Chu Huyền khác hẳn về ôn văn nho nhã thường ngày, lúc này y có đủ khí phách xâm lược thuộc về nam nhân, giống như bị cái “Triền Ti tỏa” chết tiệt khống chế vậy, trên người chỉ còn lại tính công kích và chiếm hữu mãnh liệt muốn khống chế đối phương, thao túng đối phương!

Chu Hi cảm thấy bả vai mình sắp bị đối phương bóp nát, tư thái tấn công thế này nữ tử tuyệt đối không thể hiện ra được, khiến hắn vừa khó chịu lại vừa thấp thoáng có chút sợ hãi, thế nhưng khoái cảm trào hùng mãnh liệt càng khiến hắn không biết làm sao hơn. “Ưm... A... Ô ô... Đừng...”

Âm thanh yếu ớt khàn đặc không những không ngăn được đối phương mặc sức làm bậy, thậm chí còn khuyến khích phần bá đạo này, sau khi Chu Hi bị hôn môi đến mức choáng váng, suýt chút nữa bị nghẹt thở, đối phương cuối cùng cũng buông tha không chà đạp môi hắn nữa, làm hắn thở phào một hơi.

Tiếc là một hơi này còn chưa thở ra hết, dưới cảm truyền tới cảm giác đau đớn nhắc nhở hắn hành động tiếp theo của đối phương.

“Đừng... tay... Ô oa!”

Môi hôn hung bạo lan xuống phía dưới, Chu Hi cảm thấy yết hầu đau xót, đối phương đang cắn hầu kết hắn, dùng răng khê mài.

“Không được... Không...” Muốn nâng tay lên đẩy ra, nhưng cả đầu ngón tay hắn cũng không nhúc nhích được, vì nhiệt độ nước cao, với cả tình dục bị khiêu khích, dù không muốn, càng khiến hắn mềm nhũn hơn, cái loại suy yếu này không chỉ là trên thân xác, mà còn là trên tinh thần phần nhiều.

Một thời gian dài không thân mật với người khác như vậy, từ khi bị Mật Phong bắt tời làm cu li tới nay, hắn đã rất lâu rồi không dạo qua thanh lâu, nữ nhân trong môn thì còn mạnh hơn cạp, một khi đụng tới, tuyệt đối không chỉ đơn giản bị ăn sạch sành sanh thôi đâu, vì thế, thân xác nếm đủ phong nguyệt tịch mịch đã lâu, mà người đang đụng chạm hắn kia, dù là nam nhân hắn ghét nhất, nhưng cũng là huynh đệ lớn lên với nhau từ nhỏ... Cho dù có chán ghét thế nào, thì thân thể vẫn quen thuộc với những đụng chạm vuốt ve của đối phương... Ghê tởm... Ghê tởm ghê tởm!

“A...” Cảm thấy ngón tay đối phương rất cục sờ xuống bụng dưới, nắm lấy bộ phận không biết từ lúc nào đã cứng ngắc nóng cháy, Chu Hi run rẩy, nhỏ giọng kêu thành tiếng.

Cảm giác được âm thanh này không tính là chán ghét, chỉ có thể nói là khiếp sợ, Chu Huyền cắn cần cổ hắn, nắm ngón tay vô cùng linh hoạt bắt đầu nắm thứ nóng rực kia di chuyển lên xuống, gợn nước dập dờn theo động tác dưới mặt nước, thêm cả tiếng thở gấp khe khẽ của Chu Hi, cùng tiếng hỗn hỗn ngày càng nặng của Chu Huyền, luẩn quẩn trong phòng tắm nhỏ hẹp.

Chu Hi chưa bao giờ tưởng tượng, lại có một ngày, đôi tay viết ra những bức hành thư tuyệt đẹp, vẽ nên những bức sơn thủy có thần, đánh bàn tính tài tình của Chu Huyền lại sẽ nắm lấy dục vọng của hắn, vuốt ve, chà xát, xoa nắn, dùng những thủ pháp cao siêu khó có thể tưởng tượng được không biết gọi là hầu hạ hay phải gọi là trêu chọc nam tính kiêu ngạo yếu ớt nhất trên thân thể hắn...

Mọi thứ trước mắt hắn theo cùng với động tác chuyển động của ngón tay đối phương, mà dần trở nên mơ hồ, tựa như toàn bộ cảm giác đều tập trung tại bụng dưới, cảm nhận động tác ngón tay người kia lúc nhanh lúc chậm.

“Tiểu Chu, Tiểu Chu...” Hắn nghe thấy giọng người kia gọi hắn trở nên khàn khàn nôn nóng, mang theo khát vọng dù có ngu ngốc thế nào đi nữa cũng có thể cảm thấy được.

Người này... đòi hỏi hắn đến vậy sao?

Trước mắt hắn, lại loáng thoáng xuất hiện thiếu niên tú mỹ đứng trong trăm hoa, trong chớp mắt đó, thân thể hắn căng chặt, dục vọng đã kiềm chế đến mức tận cùng phun trào, dịch thể trắng đục lan ra trong nước, hòa vào trong đó. Thân thể hắn càng thêm mềm nhũn vô lực, hắn cảm thấy đối phương nâng chân phải hắn lên, gác lên vách thùng tắm, không khí lạnh lạnh khiến chân hắn nổi cả da gà.

Người kia nghiêng người về phía trước, chen vào giữa hai chân gang rộng của hắn, bàn tay mới vừa giải phóng hắn ôm lấy má hắn, Chu Hi trong lòng hô to, “Bắn muốn chết, rửa sạch rồi hăng bản”, thân thể lại lười biếng không sinh ra được nửa phần sức lực để phản kháng.

Tiếng xiềng xích leng keng rung động, nhưng không át đi được lời nói khàn khàn trầm trầm của người kia.

“Tiểu Chu, thật ra ta...”

Giọng nói Chu Huyền có chút run rẩy, Chu Hi hơi ngạc nhiên mở mắt ra, nhưng lại không nhìn rõ vẻ mặt gần trong gang tấc của đối phương.

Trong ký ức, bất kể gặp phải tình huống nào, Chu Huyền đều chưa bao giờ nản lòng thất vọng, người này trước nay đều có thể bình tĩnh ung dung dùng tài năng trời sinh của mình giải quyết mọi phiền phức, loại thiên phú đó luôn khiến người thường tức đến ngứa răng.

Thiên tài, quả nhiên là một tồn tại bị người ghen ghét!

Thế nhưng bây giờ, Chu Hi rõ ràng cảm giác được sự dao động của Chu Huyền, cái này... là tại sao?

Nguyên nhân dao động... là mình sao?

Một tiếng “ầm” thật lớn đột nhiên vang lên!

“Chuyện gì vậy?” Từ trong trạng thái mơ màng khó gặp nháy mắt bị nổ tỉnh, Chu Hi trợn to mắt, nhìn xà nhà xung quanh bắt đầu rung động.

“Phích lịch đạn!” Chu Huyền bỏ đi sự tập trung vừa rồi, lập tức khôi phục lại trạng thái ung dung bình tĩnh thường ngày, trước vụ nổ tiếp theo, ôm chặt Chu Hi, trực tiếp nhảy ra khỏi thùng tắm! “Ầm”! Tiếng nổ thứ hai vang lên ngay sau đó, lần này càng lợi hại hơn, thùng tắm trong nháy mắt đã bị nổ thành tro bụi, nếu không phải vừa rồi Chu Huyền tay chân nhanh nhẹn, hai huynh đệ bọn họ lúc này cũng đã biến thành một đồng thịt nát.

“Ô oa!” Chu Hi sợ hãi hô lên một tiếng, vô thức muốn chạy trốn, nhưng tứ chi vẫn mềm nhũn không có chút sức lực nào.

Chu Huyền ôm hắn thật chặt, lại vẫn có thể chớp mắt phi thân lên, đem rèm vải đang phất phơ từ phía kéo xuống, trực tiếp bọc lại thân thể trần truồng của hai người, bịt kín bưng, thậm chí còn vắn tắt vải thành dây thừng, cột chặt hông hai người lại!

“Ê ê, sao lại cột phía trước vậy!?” Chu Hi cảm thấy rất rõ ràng thứ nóng hổi chưa tiêu tán trong quần đùi phương, lúc này vị thế tử mới vừa bước ra từ tình dục nào đó sắc mặt lại tái đi!

“Ta không muốn để đệ làm lá chắn cho ta.” Chu Huyền vẫn còn thời giờ mỉm cười với hắn, cười cho Chu Hi đỏ mặt, vội ngoảnh mặt đi, đổi chủ đề, “Cái này cũng là do cái kẻ ngu xuẩn muốn giết ta làm ra?”

“A?” Chu Huyền ôm hắn, vận khởi khinh công, xông về phía cửa, dọc đường gặp phải xà nhà bị phích lịch đạn nổ tung, trực tiếp một chưởng chém gãy, tiếp tục xông về phía trước!

“Lần trước lúc ‘Tuyệt Sát’ đuổi giết Dâm Xà, cũng dùng phích lịch đạn. Ta trúng độc cũng do bọn chúng giở trò quỷ, không ngờ bọn chúng lại dám lớn mật dùng phích lịch đạn ở chỗ này!”

“A, đúng là...” “Ầm”, tiếng nổ thứ ba vang lên từ phía sau, nổ mạnh sinh ra làn sóng khí dùng để gia tốc khinh công, đón lấy luồng khí này bay vút về phía trước.

“Người...”

“Ầm ầm ầm” liên thanh nổ vang, ba miếng phích lịch đạn từ ba hướng khác nhau nổ tung, vừa vắn vẩy Chu Huyền Chu Hi vào chính giữa!

Chu Huyền khẽ chặc một tiếng, thân thể xoay tròn, nội lực tụ lại biến vải màn đang bọc trên thân cứng rắn như sắt, mảnh vỡ sinh ra từ vụ nổ hoặc bị đánh nát hoặc bị văng ra, giã dụa cầu sinh trong làn sóng khí.

Chu Hi được Chu Huyền ôm chặt trong lòng, ngoại trừ đầu óc có chút choáng váng, thì không hề bị thương tổn gì.

Chỉ là, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc như vậy! Trong lúc im hơi lặng tiếng, giữa không trung đột nhiên xuất hiện năm bóng người mặc hắc y, cầm trong tay cương đao, dùng chiêu thức trật tự cùng lúc chém lên người Chu Huyền!

Chu Huyền thân ở giữa không trung, sức lực đã dùng cạn, y hô lên một tiếng trong trẻo, thân thể mạnh mẽ chuyển động giữa không trung, mũi chân điểm lên sống đao thanh cương đao trong tay một tên hắc y nhân, mượn lực đẩy này, một hơi xông tới kẻ hở giữa hai hắc y nhân đối diện, hiểm trở lách ra khỏi một trời phủ đầy đao quang! Đáng tiếc y có thể tránh được một chiêu, lại không tránh khỏi chiêu thứ hai! Hắc y nhân giữa không trung hiển nhiên cũng là cao thủ, một kích không trúng, lập tức biến chiêu, đao quang như hồng thủy, chém thẳng xuống lưng Chu Huyền!

“Đằng sau!” Chu Hi từ vai Chu Huyền trông thấy rõ ràng, sợ hãi kêu lên cảnh báo!

Tiếc thay, Chu Huyền đã dùng hết sức lực, lần này làm thế nào cũng không tránh thoát được!

“A...” Qua một tiếng hừ khẽ, huyết hoa tung tóe trong không trung!

“Chu Huyền!”

Chu Huyền ôm hấn, lúc rơi xuống hơi loạng choạng một chút, nhưng vẫn kiên cường thẳng lưng.

Chu Hi từ vai y nhìn xuống, mặc dù không nhìn thấy rõ ràng cho lắm, nhưng một mảng lớn máu đỏ khiến người khác nhìn vào mà giật mình lại làm cho hấn hoa mắt một trận.

Trái tim giống như bị ai đó hung hăng bóp chặt, dùng lực lớn nhất nắn bóp, Chu Hi cảm thấy trước mắt đều là một mảng đỏ, có chút khó thở.

“Không sao đâu.”

“Chu Huyền!”

Ghê tởm...

“Tuyệt Sát” ghê tởm!

Cảm thấy có thứ chất lỏng sền sệt nhỏ lên mặt, Chu Hi vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy một sắc đỏ diễm lệ tột cùng đang nở rộ trên làn da trắng nõn, Chu Huyền cười với hắn, vẫn là nụ cười dịu dàng đầy trấn an.

Đám làm Chu Huyền bị thương! Lại dám làm cho Chu Huyền bị thương nặng vậy! Chu Hi phần nộ đến mức lồng ngực nghẹn một trận, đầu óc choáng váng, suýt chút nữa là không thở được. Hắn hít một hơi thật sâu, không để ý tới thân thể mình đang suy yếu, hoàn toàn mặc cho lửa giận điều khiển hành động, chửi ầm lên!

Hắn tuyệt đối, tuyệt đối không tha cho đám đáng chết dám cả gan làm loạn này, tuyệt đối, tuyệt đối phải dùng phương pháp tàn ác nhất để bọn chúng phải hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này!

“Đám phế thải chó đẻ các ngươi, ai cho các ngươi lá gan can đảm làm Chu Huyền bị thương như vậy hả? Giỡn mặt hả? Một sợi lông trên người y đều quý giá hơn cả các ngươi, dám đáng chết các ngươi lại dám can đảm thương tổn quan trọng nhất của ta...”

Nói đến đây, hắn cảm thấy vòng tay ôm hắn của Chu Huyền căng chặt, tức thì đem những lời tiếp theo nuốt xuống!

Hắn vừa mới nói gì vậy?

Chu Hi cũng bị bản thân dọa...

Hắn suýt chút nữa thì cắn phải lưỡi mình rồi!

“Tiểu Chu, đệ... A!” Chu Huyền còn chưa kịp hỏi xong, thân thể lại không nhận được lắc lư một trận, y mất máu quá nhiều, thân bị trọng thương, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Chu Huyền, Chu Huyền...” Chu Hi muốn nói gì đó, nhưng cái gì cũng không nói nên lời, hắn chỉ có thể liên tục gọi tên Chu Huyền, mặc dù hoàn toàn không rõ cứ gọi tên đối phương như vậy có ý nghĩa gì, có tác dụng gì, nhưng nếu không gọi thành tiếng, hắn lại cảm thấy trong lòng phần nộ đến mức toàn thân như thể sắp nổ tung đến nơi, đau đớn khó nhịn. “Con cháu Chu gia, tuyệt đối sẽ không chết trong tay đám tiểu nhân hèn hạ này!” Vẫn là ngữ điệu vững vàng lạnh nhạt, lại có kiêu ngạo kiên cường ngấm tận trong cốt tủy, Chu Huyền ôm chặt lấy Chu Hi, xoay người đối mặt với Diêm La đòi mạng. Vải màn sau lưng y đã nhiễm đỏ máu tươi, y lại như thể không nhận ra, từng bước từng bước đi về phía trước, tay trái y nắm tay phải của Chu Hi, nội lực tụ lại, “Triển Ti tảo” khóa trên cổ tay hai người tức thì trở nên thẳng tắp, biến thành một binh khí kỳ môn dài đến nửa trượng, nằm trong những ngón tay thon dài trắng nõn của y.

“Chu Huyền, không được thua đám tiểu nhân này!” Tứ chi vẫn vô lực như cũ, nhưng Chu Hi vẫn cố gắng hết sức, tay trái bỏ không vòng qua cổ Chu Huyền, mặc dù mệt mỏi, toàn thân sưng mồ hôi, nhưng trong lòng lại tràn đầy khoái trá và kiêu ngạo.

“Ta làm sao có thể để đệ thất vọng?” Chu Huyền khẽ cười, một khắc sau, xích sắt thẳng tắp quất về phía hắc y nhân gần nhất!

Một tiếng “rắc” nhỏ vang lên, cương đao trên tay hắc y nhân tức thì biến thành mảnh vụn, cả người cũng bị quất bay, va vào bức tường đã có vết rạn!

Rắc rắc rắc, ầm ầm ầm, rầm rầm rầm! Tường lập tức đổ hết nửa, sát thủ đáng thương bị đánh bay tiếp tục bay thẳng về phía sau, lại nghe thấy rắc rắc rắc, ầm ầm ầm, rầm rầm rầm! Vang lên vài tiếng, sau đó mới im lặng...

Nghe cái tiếng này, chắc là đụng đổ mấy bức tường rồi ha?

Bây giờ tên sát thủ xui xẻo đó tám phần mười là bị chôn trong đồng gạch ngói đá vụn, sống chết không biết, có điều đến chín phần là chết chắc...

Một kích này sức mạnh to lớn, đủ để khiến mọi người ghé mắt.

Ngay cả hắc y sát thủ vốn định tiến lên hỗ trợ, cũng nhịn không được phải dừng lại toàn bộ động tác, ngó ngó đồng gạch đá bên kia, lại ngó ngó công tử nhà giàu nhìn thế nào cũng rất thon thả văn nhược, nhịn không được lại ngó ngó đồng gạch đá bên kia, ngó tới ngó lui nhiều lần. Dù rằng đã sớm biết Chu Huyền có loại lực tàn phá cực kỳ khủng bố này, nhưng tận mắt nhìn thấy một người bị đánh bay, còn là liên tục đụng bể mấy bức tường, Chu Hi cũng không ức chế được mà đánh một cái rùng mình.

Hắn lại nhớ tới hôm Mật Phong mở đại hội, cái lỗ thủng to như cái bàn trên tường đó...

Còn có chỉ một phiến quạt tầm thường đánh Hoàng Phong châm của Mật Phong thành bụi phấn...

Nam nhân đáng sợ!

Không đợi hắc y sát thủ phục hồi tinh thần, Chu Huyền lại quất ngang xích sắt một cái, thế là, người thứ hai còn đang trong lúc chấn động chưa phản ứng kịp, tên sát thủ cách một khoảng tương đối gần lần thứ hai gặp họa, bay thẳng về phía bầu trời đêm, cách một lúc lâu mới nghe thấy âm thanh rơi xuống đất.

Mặc dù có mặt nạ vải đen che lại, nhưng những hắc y sát thủ còn lại đều tái mét đi cả...

Đây là cái quái lực gì?

Hơn nữa lại còn là do một công tử ca trông có vẻ văn nhược thoải mái thi triển ra.

Trên đời này, quả nhiên thứ không thể dùng lẽ thường để suy đoán có rất nhiều.

Tốt lắm, Chu Huyền, cứ quất thế mấy lần, đám ngu xuẩn này có thể sạch boong kin kít rồi! Chu Hi trong lòng nắm chặt tay, tràn đầy hy vọng vào việc giết sạch đám sát thủ trước mặt. Bởi vì đổ mấy bức tường,

tiếng hò hét bên ngoài cũng rõ ràng hơn. Xem ra bên ngoài cũng đang lâm vào cảnh khổ chiến. Để giết một mình hắn, tung ra nhiều người như vậy, “Tuyệt Sát” thật sự là... cho đủ mặt mũi a! Có điều, đám sát thủ này có lợi hại thế nào đi nữa, cũng quá lắm là một đám hề đang nhảy nhót mà thôi!

Chu Hi vừa nghĩ vậy, liền thấy đám hắc y nhân còn lại gật đầu với nhau, vung tay một cái, trên ngón tay đã kẹp theo hai ba viên tiểu đạn châu!

“Các người...” Chu Hi tức thì hít ngược vào một hơi!

“Động thủ!”

“Đê tiện!”

Tiểu đạn châu bắn nhanh tới, Chu Huyền lạnh giọng quát một tiếng, xích sắt trong tay thế mà quật ngang về hướng đạn châu đang bay tới!

“Người...” Diên rồi sao? Đây chính là phích lịch đạn!

Nhưng không ngờ trong nháy mắt tiếp xúc, cốt thép chuyển thành nhu lực, dùng nội kinh bao đạn châu lại hất ra, đạn châu nhân đà đụng vào những đạn châu khác, phát ra một tiếng thanh thúy, sau đó chính là nổ tung kinh thiên động địa!

“Ầm ầm ầm ầm ầm!”

Tiếng nổ liên thanh vang lên liên tiếp không ngừng, hắc y sát thủ không ngờ y lại dám dùng loại thủ pháp này phản kích, trong nhất thời cũng rơi vào trong phạm vi chấn động của vụ nổ! Cả kêu cũng không kịp, đã bị sức mạnh của phích lịch đạn đánh thành than cốc! Chu Huyền từ trong chớp mắt động thủ đó, cũng dùng nhu kinh đem vải màn chặn trước người, ngăn lại hơn phân nửa mảnh vỡ bắn ra văng tung tóe, nhưng lại vẫn không cách nào ngăn được cơn sóng khí cuộn trào, y ôm chặt Chu Hi bị cơn sóng khí đập vào bay về phía sau!

“Ô oa!” Chu Hi chỉ cảm thấy đầu văng mắt hoa, thân thể giống như cưỡi mây đón gió bay thẳng ra sau, vừa mở mắt, liền thấy xà nhà to oành vì vụ nổ mà bốc cháy đang áp về phía này, lập tức hét thảm một tiếng, theo phản xạ nhắm mắt!

“A...” Tiếc là đau đón nóng bỏng theo dự liệu không phủ xuống, thân thể của hắn bị ai đó ném đi, bay thẳng về hướng lúc tới, đến tận khi một tiếng keng giòn giã, cùng tiếng nổ ầm ầm đồng thời vang lên, thân thể Chu Hi lúc này mới rơi xuống đất.

“Đau!” Chu Hi bị té lần này nước mắt cũng sắp tuôn ra luôn, nhưng đợi hắn ngẩng đầu lên nhìn, thì dù có đau đón khó chịu nhiều hơn nữa đều không cách nào bận tâm, “Chu Huyền!”

Xà nhà thô to rơi ngã xuống dưới, Chu Huyền dù đã nghiêng người tránh được hơn nửa đoạn, nhưng chân phải vẫn bị đè bên dưới cây xà, không nhúc nhích được.

“Chu Huyền, người...” Chu Hi đang định chạy tới, lại bị Chu Huyền quát dừng lại, “Đừng tới đây! Chỗ này sắp sập rồi!”

“Ta đào người lên!” Chu Hi muốn cử động, nhưng tứ chi vẫn bủn rủn vô lực như cũ, hần nhìn Chu Huyền đến tận lúc này rồi mà vẫn cười bình thản như vậy, cực kỳ có xúc động muốn cởi giày hung hăng ném lên đầu cái tên này, hần cảm thấy hai mắt cay xè, bị khói hun rất xót, giống như sắp rơi lệ vậy.

“Ta còn lại chút sức lực cuối cùng, đưa đệ ra trước.” Chu Huyền cười đến là cứng chiều, Chu Hi lại chửi ầm lên, “Người cái đồ ngốc! Hai chúng ta bị nối với nhau, đương nhiên là sống chết cũng phải cùng nhau... Người đừng tưởng là ta nguyện ý ở chung với người, ta là bất đắc dĩ! Cho nên, muốn ta sống, thằng ngốc người cũng phải sống cho ta mới được!” Nụ cười của Chu Huyền bị khói bụi mịt mù biến thành có chút vụn vụn, nhưng ý cứng chiều trong ánh mắt thì nồng đậm đến mức gần như sắp tràn ra ngoài, y cười nói: “Hết cách rồi, ta không cử động được, chân bị thương, cũng không chạy thoát... Có thể sống người nào hay người ấy, đệ sống là đủ.”

“Chu Huyền đồ ngốc... Âm vệ của người đâu? Người đâu? Lúc cần bảo vệ người lại không thấy, đám phế vật đó, cần phải tru cửu tộc bọn chúng! Chu Huyền, có nghe không?! Người bò ra ngoài cho ông! Võ công của người không phải rất giỏi sao? Sức lực của người không phải rất mạnh sao? Hả? Mau ra ngoài đây cho ta! Ta còn phải trông cậy vào người đưa ta cùng ra ngoài! Có nghe không?”

Cảnh sắc trước mắt là một mảng mơ hồ, Chu Hi cũng không biết mình đang gào thét cái gì, trong đầu hần nhốn nháo loạn thành một mớ, hần chỉ thấy cái tên Nhã công đại ngổ ngẩn tử đệ nhất thiên hạ kia, cái tên hần ghét nhất, hận không thể khiến y đi chết kia, đang bất đắc dĩ lắc đầu với hần, “Ta không có cách... Ta làm không được!”

Chu Hi tức thời nổi cơn tam bành, giận dữ nói: “Vậy thì người cứ chết đi! Loại người như người có sống trên đời cũng chỉ khiến người khác chán ghét thôi, đi chết đi! Chết rồi sẽ không chọc giận ta được nữa, cũng sẽ không kích động ta nữa, cũng sẽ không sờ ngực ta nữa, cũng sẽ không ức hiếp ta nữa! Chết đi chết đi chết đi!”

“Ừm, ta sắp chết ngay rồi đây.” Chu Huyền thê mà gật đầu, có chút tán thành, trực tiếp khiến Chu Hi giận đến mức suýt ngất đi.

“Nhưng mà chết thế này có hơi đáng tiếc, có vài lời ta muốn nói với đệ... Vẫn luôn muốn nói rõ ràng với đệ...”

Giọng nói Chu Huyền lẫn trong tiếng lửa cháy bùng bùng nghe không rõ lắm.

“Có gì ra ngoài lại nói! Có thời gian nói nhảm, không bằng tìm cách bò ra ngoài đi!”

Chu Huyền cười khổ nói: “Chân của ta gãy rồi, sau lưng cũng chảy rất nhiều máu... Vẫn là nói luôn nhanh

hơn...”

“Người...”

“Câm miệng! Nghe ta nói!” Đột nhiên cất cao giọng cắt ngang lời Chu Hi, Chu Huyền dồn dập thở gấp mấy cái, lúc này mới mới khôi phục giọng nói ban đầu.

“Mặc kệ đệ có ghét ta bao nhiêu, thật ra ta vẫn luôn vô cùng thích đệ... Muốn ở bên cạnh đệ, muốn chia sẻ mọi thứ với đệ, muốn biết mọi thứ về đệ... Ha, ta vốn định chôn điều này dưới đáy lòng cả đời, lại không ngờ sẽ nói ra trước khi chết...”

“Người...” Chu Hi trợn mắt ghen hòng một trận, hẳn không hề biết Chu Huyền lại có thể ôm loại tâm tư này với hắn.

“Cho nên, mặc dù đệ vạn phần không muốn, ta vẫn truy tìm theo dấu chân đệ... ‘Triền Ti tỏa’ này thật ra hiểu rõ một tâm nguyện của ta...” Chu Huyền nhìn cái còng trên cổ tay một cái, giọng nói mềm nhẹ, “Đệ... Ta biết đệ vẫn luôn xem ta là huynh trưởng...”

“Ta trước nay chưa từng xem ngươi là huynh trưởng!” Chu Hi lớn tiếng đáp lại, Chu Huyền ngẩng phắt đầu nhìn hắn, hai mắt sáng ngời ngời tràn đầy khát vọng, Chu Hi thấy mà trong lòng hoảng hốt, lại nói: “Nhưng cũng chưa từng xem như tình nhân! Ngươi là nam nhân ta cũng là nam nhân, làm sao có thể chứ?!”

Ánh sáng trong mắt Chu Huyền lại mờ đi, khẽ thở dài một tiếng, thần sắc có chút cô đơn, “Còn tưởng rằng một khắc cuối cùng này... có thể nghe được lời muốn nghe... không ngờ...”

Nói rồi nâng tay phải lên, hóa chưởng thành đao, chém xuống cổ tay trái mình.

“Dừng!” Cái tên điên này! Lại còn định chặt đứt cổ tay, để hắn chạy thoát thân?

Đùa cái gì chứ? Phần nộ cực độ sinh ra khí lực làm cho chân khí nồng nặc trầm lắng bấy lâu rốt cục bùng phát, tứ chi cuối cùng cũng có thể dùng lực, Chu Hi lao về phía trước, xông thẳng về phía cái tên điên lại muốn đi tự hại mình để bảo vệ hắn kia!

“Tiểu Chu đệ...”

Không đợi Chu Huyền kịp kinh ngạc xong, không đợi Chu Hi kịp ngăn tên kia tự tàn phá bản thân, liền nghe thấy một tiếng “răng rắc” vang lên.

Nếu chuyện tới được đoạn Chu Huyền tự tàn phá bản thân, chọn cho Chu Hi được sống, vậy thì màn này tuyệt đối chính là một màn kịch máu chó bi thảm, triệt để dừng lại tại một màn xúc động nhất kia, rồi sau này kẻ nhân tâm cự tuyệt đối phương sẽ hối không kịp.

Nhưng chuyện lại vẫn còn phát triển tiếp... Lúc Chu Hi xông tới, sợi xích dài một trượng vướng vào đoạn tường vỡ mất nửa nhô ra ngoài, Tiểu Chu thế tử lại lao đi vô cùng gắng sức, một đoạn xích khác vẫn còn bị dè chặt dưới xà nhà, vì vậy... kết quả của lực kéo ngược chiều chính là...

Một tiếng “keng” giòn giã vang lên, “Triền Ti tỏa” được xung nước lửa bất xâm đao thương bất nhập đứt khoát đứt thành hai đoạn!

Huỳnh huych một tiếng, Tiểu vương gia thuận thế ngã một thế chó gặm đất, trượt thẳng đến trước mặt Nhã công tử có chút đại ra.

“... Không phải nói không đứt được sao?” Nhã công tử nhìn “Triền Ti tỏa” trong ranh giới chỉ mảnh treo chuông rất nể tình đứt đôi, nhìn không được phải phát biểu ý kiến, sau đó liền bị Tiểu vương gia nghe được.

Ngẩng phắt đầu, dù có ngu xuẩn thế nào đi nữa, cũng phải hiểu ra được sự kỳ lạ trong chuyện này!

“Chu Huyền!”

Tiếng rống như sét đánh giáng thẳng xuống, khiến tai Chu Huyền ong lên một tiếng, đầu cũng văng một chút!

“Cái xích này rốt cuộc là chuyện gì?!” Tiểu vương gia giận tím mặt, mặt mày đều trở thành màu gan heo, nhớ lại vừa rồi mình nói những lời này này nọ nọ, làm ra những phản ứng lọ lọ chai chai đáng xấu hổ, Chu Hi liền hận không thể đào một cái lỗ rồi tự chôn mình vào đó!

Những bài học trước kia còn chưa ăn đủ sao? Lại vẫn có thể tin tưởng cái tên trước mặt này như thế.

Chu Huyền một đầu mồ hôi lạnh tuôn ào ào, “Cái này... Cái, cái đó... Tiểu Chu, đệ, đệ nghe ta giải thích, chuyện này là có nguyên nhân... A! Ngực hiểm!”

Một mảng mái nhà từ trên trời rơi xuống, mắt thấy sắp giáng xuống đầu Tiểu vương gia, huynh trưởng đại nhân vốn nên không thể động đậy vung tay một cái hất cái xà nhà bị tổ chẳng qua một bên, ôm lấy Tiểu vương gia, mũi chân điểm một cái, thuận thế nhẹ nhàng bay ra ngoài.

“Ngươi...” Chu Hi trợn mắt ghen hòng.

“Í...” Vị công tử nào đó ý thức được mình đã phạm vào một sai lầm cực lớn, nhưng đã không còn kịp cứu vãn nữa rồi.

“Chu Huyền ngươi... ngươi giỏi lắm...” Trợn mắt ghen hòng biến thành trừng mắt nghiêng rằng, Chu Hi đang định chất vấn, lại nghe thấy từ trong phòng tắm đã chảy rụi truyền ra một tiếng lạch cạch lớn!

“Bà nội ơi, thiếu chút nữa bị chôn sống bên trong luôn! Cuối cùng cũng bò được ra!” Một đồng người từ trong miệng hố bất thành linh xuất hiện bò ra khỏi lòng đất, ai nấy bám đầy bụi đất, còn khoa trương hơn cả dân chạy nạn. “Đệt, đều tại ngươi, kiên quyết phải đem cửa thông đạo của mật thất đặt dưới mặt đất cơ, chết tiệt, thiếu chút nữa là bị chôn sống rồi a a!” Một giọng nữ quen thuộc mắng chửi ầm ầm, thân hình cao gầy từ trong đồng người đầy bụi bặm đứng lên, hung ác đá lên mông người nào đó bên cạnh một cái!

“Hết cách rồi, cửa thông đạo đặt dưới thùng tắm là an toàn nhất a! Bằng không bị bọn họ phát hiện thì phải làm sao? Thế thì không xem được cái trò hay gì rồi! Nhưng mà nói chứ, đám sát thủ chết tiệt này làm sao đánh vào đây được vậy? Bà nội nó, rõ ràng đã đến chỗ cao trào nhất rồi, Nhã công tử đã sắp đem đệ y này này nọ nọ rồi, kết quả lại sinh ra cái vụ hồng bét này!”

“Đúng đó... Cái đám sát thủ này, cho chúng chút màu là liền mở luôn phương nhuộm, bà đây không phát uy còn tưởng hiệu sách Xuân Tiêu chúng ta dễ chọc cơ đấy! Con mẹ nó, lần này nếu không xử cái liên ổ hiệu sách Lương Gia kia, bà đây liền theo họ bọn chúng!”

“Mà cũng phải nói, Tiểu Trư quả nhiên là ‘thụ’ a! Ua ha ha ha, đưa đây đưa đây, đưa tiền cược đây!”

“Xì! Rõ ràng chính là công tử ca hoa tâm phóng đảng, sao lại thích bị nam nhân đè bên dưới chứ? Tiền của ta a... Hu hu...”

“Bớt nói nhảm, trên người hần khắp nơi đều toả ra mùi ‘thụ’, có thể công được mới lạ!”

“Tào lao, ca ca rõ ràng cương chiều hần thế, đương nhiên là cam tâm tình nguyện nằm dưới tùy ý đệ đệ xxoo oxxx...”

“Ngươi mới là tào lao, ca ca vừa nhìn đã biết ngay là quỷ súc, cáo già nguyên con, cam tâm tình nguyện nằm dưới mới là lạ! Đưa tiền a, đưa tiền ra đây!”

“Đáng ghét, đồ bunn xỉn... Đợi chút! Bọn họ vẫn chưa làm đến cùng, nói không chừng ca ca còn muốn ‘cưỡi ngựa’ nha, ai quy định y nhất định phải là ‘công’ hả? Không được, tiền này không đưa được!”

“Há! Sự thật đã rõ ràng như vậy, ngươi còn định lấp liếm? Ta cho ngươi biết a...”

“Mấy người các ngươi...” Dưới ánh lửa thiêu đốt hùng hực, rõ ràng phải rất nóng mới phải, nhưng đám người đang thảo luận đến khí thế ngất trời lại cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc cột sống, khiến bọn họ phải đánh một cái rùng mình tập thể.

Mọi người nơm nớp lo sợ quay đầu lại, sau đó lại chậm rãi quay đầu về.

“Ta không thấy gì hết, cái gì cũng không thấy...”

Hu hu, quả nhiên là không nên quay đầu, xem đi, nhìn thấy thứ hoàn toàn không muốn nhìn thấy rồi...

“Bớt giả bộ cho ta!” “Thứ” bên kia bị làm lơ kêu lên.

Mọi người lúng túng nhìn quanh quất, vừa bắt đầu tìm kiếm phương hướng tốt nhất để chạy nạn, vừa không quên chột dạ chào hỏi người bị hại, “Tiểu, Tiểu Trư, trùng hợp ghê nha, ở cái chỗ này mà cũng gặp được người!”

Hoa hoa công tử ăn chơi trác táng nào đó đã hoàn toàn yêu ma hóa cười lạnh nói: “Ồ? Cái gì gọi là toàn thân khắp nơi đều tỏa ra mùi ‘thụ’? Hả? Nói a? Nói a...”

“Các người chết hết đi cho ta!” Tiếng rống lớn mang theo lửa giận ngút trời chấn gãy nốt cây cột lung lay sắp đổ cuối cùng, âm âm liên thanh vang dội, gian phòng tấm lung lay sắp sụp rớt cục triệt để sụp xuống, biến thành một đồng gạch đá ngổn ngang...

Tuân theo mệnh lệnh, đám ám vệ đang canh giữ xa xa bên ngoài sân, bỗng nhìn thấy tám bảy cao thủ thân mang khinh công tuyệt thế bay vút qua giữa không trung, thân pháp nhanh gọn vô luân khiến người khác phải ca ngời không ngớt, nhưng mà cái dáng vẻ giống như đằng sau có sói dữ đang đuổi theo đó lại không dám khen tặng...

7. Chương 7: Nhai Xế Tất Báo (trùng Mắt Tất Báo)

Chuyển ngữ: Mộc Đầu

—

Nếu nói tới đại hội gặp nhiều tai nạn nhất trong lịch sử, không nghi ngờ gì chính là Đại hội đâm tặc đệ nhất thiên hạ. Đầu tiên là những người tham gia trên cơ bản ai cũng lâm vào trạng thái khốn cùng, bị người hoặc các thế lực lớn đuổi giết quanh năm, rất khó cùng đồng thời xuất hiện vào cùng một thời điểm nào đó tại một địa điểm nào đó, vì vậy đối với việc chiêu mộ người tham dự mà nói, đây là một việc vô cùng gian nan hạng nhất.

Thứ hai, vì đám thương gia trên giang hồ có chút coi tiền như mạng, đạo đức bại hoại, để đuổi theo tiền bạc cùng lợi ích cao hơn, không tiếc chống lại nghiêm lệnh của quan phủ, đội gió gây án(*), thuê vài văn nhân thư sinh nghèo túng, bắt đầu viết một số loại sách tục tĩu có nội dung cực kỳ khó coi, cũng đầu tư phần lớn tiền tài in thành sách, trắng trợn bán tháo trên giang hồ, khiến cho giang hồ đâm phong bừa bãi, từ đó dẫn tới dân chúng phổ thông cũng say mê đâm phong. Cũng vì vậy, thanh lâu kỹ viện thậm chí là tiểu quan quán vốn ban đầu nằm trong phạm vi quản lý, càng ngày càng hung hăng ngang ngược, làm ăn tốt lên là khỏi phải nói, tiền thuê căn phải nộp cho triều đình cũng trắng trợn tiêu giảm theo cái xu hướng này, bọn người kia ấy thế mà bắt đầu phách lối giấu giếm sổ sách, quả nhiên là cả gan làm loạn!

(*) Nguyên văn “đỉnh phong tác án” [], ý chỉ phạm tội trong khi vốn đã không trong sạch gì.

Lôi kéo buôn bán của kỹ quán chưa tính, dù rằng cái xu hướng này tạo thành một tầm ảnh hưởng cực kỳ không tốt cho toàn bộ thiên triều, nhưng chung quy vẫn là giao dịch ngoài sáng, vẫn có biện pháp gia tăng ràng buộc, không giống với ảnh hưởng không thể nhìn ra từ mặt ngoài lại có nguy hại cực lớn, việc này khiến cho quan viên địa phương dở khóc dở cười, phiền muộn vô cùng.

Theo cùng với trắng trợn truyền bá dâm thư, trên giang hồ bỗng nhiên nổi lên một luồng gió dâm tặc, do tuyên truyền sai sách vở, dẫn tới rất nhiều đám nhóc con còn nhỏ vô tri, cho rằng chỉ cần nhìn thấy cô nương mỹ mạo là trực tiếp đi cưỡng bức, cưỡng bức tới cưỡng bức đi, một ngày nào đó cô nương mỹ mạo này sẽ một lòng hướng về phía mình, chỉ đông không dám đi tây, bảo ngồi không dám nằm, so với phí hết tâm tư theo đuổi thì dễ hơn nhiều, còn có thể triệt để thỏa mãn chút ước vọng âm u không thể nói với người khác. Bởi vậy, trên một trình độ to lớn nhất định, khiến cho loại tội ác “cưỡng bức” này phổ biến ra, cũng mang tới một cơn sóng tai họa khá nghiêm trọng với các hiệp nữ hành tẩu trên giang hồ, tiểu thư nhà giàu nuôi trong khuê phòng, hay nhóm con gái nhà lành dịu dàng động lòng người.

Quan phủ tại đây hô hào, cưỡng bức là không đúng, nhất là tội phạm cưỡng bức bị giăng lưới diện rộng bắt gọn một mẻ càng phải đem ra trực tiếp chém eo! Đám dâm tặc làm bẩn sự thuần khiết của cô nương nhà lành, tuyệt đối phải dùng hết mọi loại cực hình kết liễu mạng sống của chúng!

Ặc, xét thấy cũng không có vị nam tử nào tới báo án nói bản thân bị nữ nhân cưỡng bức, cho nên nữ dâm tặc thì đều...

Vẫn là tạm thời không động vào, đợi ngày nào đó có người bị hại tới báo án, vậy thì quan phủ sẽ xét theo tình hình xử lý.

Đương nhiên, nếu như người cưỡng bức cô nương nhà người ta, lại còn vu hãm cô nương nhà người ta cưỡng bức người, cái loại người cùng hung cực ác, quá sức vô liêm sỉ này cũng thuộc diện chém eo! Không thương lượng!

Cũng vì vậy, cái thứ đội gió gây án rõ ràng rành rành như Đại hội dâm tặc đệ nhất thiên hạ, đương nhiên ngay trong thời gian chuẩn bị đã được mọi nơi để mắt tới, trong đó những dâm tặc già đời, có kinh nghiệm, khá giáo hoạt thì tương đối khiêm tốn, làm việc phải tính toán trước rồi mới hành động, nhưng mà không sao, nhiều hậu sinh trẻ tuổi vẫn rất hăng hái với cuộc sống dâm tặc, thường khá là kích động, bị người khác nắm bím tóc (bắt được điểm yếu) cũng không biết, vẫn vô cùng nhiệt huyết tiếp tục phạm tội như cũ.

Lúc này, những bộ khoái có kinh nghiệm hơn có thể lần theo đám gốc xít dâm dục này mà tìm đến gốc rễ, một phát búng luôn cái ổ đại hội dâm tặc.

Cho nên, vì an toàn của bản thân, đám dâm tặc đại đa số đều là những tên tương đối cẩn thận, ngày tổ chức đại hội luôn thay đổi thường xuyên, hôm nay người này có chuyện, ngày mai người kia bị tóm, cứ thế kéo dài mãi, đợi được đến khi Đại hội dâm tặc đệ nhất thiên hạ chính thức bắt đầu, đã là chuyện cách thời gian dự tính hai mươi lăm ngày.

Đại hội dân tộc đệ nhất thiên hạ lần trước vì Xà Hạc Phu Nhân muốn lòng bắt “Kiếm Vũ” về làm cấm luyện hưởng lạc, đem toàn bộ đại hội ra quây một trận tung bùng, cho nên mới phá lệ làm bù một lần khác vào năm tháng sau, để bù đắp cho đông đảo dân dân lần trước không được hưởng thụ. Bởi vậy, hàng hóa lần này còn đầy đủ hơn lần trước, tuyệt đối không thể kém hơn lần trước!

Nhất là từ khi Xà Hạc Phu Nhân, người đã trải qua một thời là nữ nhân đứng đầu dân giới bắt người không được lại bị người bắt, cam tâm tình nguyện rửa tay chầu vàng nguyện gả cho đại hiệp “Kiếm Vũ” trở đi, mọi người cảm thấy bị mất mặt sâu sắc, vì vậy lần này càng ra sức đầu tư, nói sao cũng không thể làm mất uy danh hiển hách của dân giới!

Lần trước chỉ là một hội chợ quy mô nhỏ, lần này lại có thể một hơi tung ra một bút tiền cực kỳ lớn bao trọn ba con phố nối liền, càng không tiếc bỏ vốn gốc chế tác không ít bằng rộn tranh chữ gấm vóc lụa là, trang trí ba con phố cho thật sắc sỡ xa hoa, nhưng lại sinh ra cảm giác dân tộc phung phí.

Mặt trời đứng nắng, đại hội liền bắt đầu một cách vô cùng phô trương, trong thoáng chốc, tiếng rao hàng tiếng chào khách tiếng cười đùa dâm dăng trên đường phố tràn ngập khắp mọi hang cùng ngõ hẻm, người đến người đi lũ lượt chen chúc vô cùng náo nhiệt. Lúc này, liền nhìn thấy xa xa có một đôi nam nữ thanh niên đi tới, vừa đi vừa cười dạo qua quây hàng hai bên đường. Cặp đôi này, thanh niên anh khí tuấn mỹ, mặc một bộ cẩm y rất tươi đẹp, trong tay phe phẩy một phiến quạt khung ngọc, phong lưu hào phóng nhưng vẫn không giấu đi được quý khí tỏa ra trên người hắn, kéo đến ánh mắt chú mục của mọi người.

Còn nữ tử mặc một bộ váy vàng nhạt, thấp hơn nam tử một cái đầu, nhưng vóc dáng cao gầy đó lại không hề không ăn nhập với sự nhu mì toát ra từ toàn thân nữ tử nọ, ngược lại còn tăng thêm cho dáng dấp một chút trầm ổn ưu nhã. Nhìn kỹ lại mi mắt nàng ta, hai hàng lông mày như trắng tuyết, cặp mắt tuy hơi có vẻ hẹp dài, nhưng lại lấp lánh quang hoa ngập ngừng e ngại, đôi môi mềm mại nhạt màu, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, càng khiến người ta muốn đến gần âu yếm.

Nữ tử bước đi nhẹ nhàng, cùng thanh niên bên cạnh chậm rãi dạo bước, đi ngang qua hai người, một lần gió thơm ngát phát lên mặt, tức thì khiến cho hai tên dân tộc ngây ngất, cứ thế ngửi theo.

“Chắc chắn, đây chính là nữ nhi hương đứng chuẩn a!”

“Chính xác chính xác, ngửi một cái liền khiến lòng người trào dâng, con tim rung rinh phiêu phiêu bay bổng, chỉ làm yên ương không làm tiên!”

“Nhìn cái eo nhỏ nhắn kia, nhìn tư thế yếu điệu đôn đà sinh tư kia, nữ tử này thực khiến người ta bốc lửa ”

“Oa! Nhìn đôi mắt kia, vừa thanh nhã lại quyến rũ, quả thực chính là miếng mật được bọc kín kẻ tăng tăng lớp lớp, phải tách lớp vỏ ra mới có thể nếm được vị ngọt bên trong. Nói không chừng còn là một nữ tử thân mang ‘danh khí’ (khí: khí cụ, cơ quan, ở đây mang hàm nghĩa hơi thô bỉ, là chỗ “đỏ” của nữ) nhỉ?”

“Chắc chắn chắc, Lưu huynh này... Có muốn đợi chốc nữa, chúng ta tìm cách gạt gỡ vị tiểu nương tử này...”

“Ha ha ha, Chu đệ a, lời này quả là đúng tâm ý ca ca a... Không bằng chúng ta cứ theo sau bọn họ, sau đó bỏ lơ ba la... Ái da!” Hai tên dân tộc đang nói đến hăng hái bồng bồng, đột nhiên cảm thấy ngực đau đớn, người giống như bị một cái chùy nặng đánh thẳng lên ngực, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

“Ái da a a... A a a... A a... A...”

Một tiếng “rầm” vang lên triệt để kết thúc tiếng ai da kéo dài không ngừng.

Lúc này, lại có không ít nam nhân không rõ tại sao hướng về phía sau bay thẳng ra ngoài, trong nhất thời, nam nhân bay tứ tung loạn xạ, có thể xem như một kỳ quan.

“Ha, ra tay hung bạo như vậy, đúng là cô phụ ý tốt của người ta với ‘ngươi’ a.” Dùng quạt ngọc che nửa mặt, công tử mặc cẩm bào cười đến là xấu xa hết sức.

Nhìn nụ cười mang theo ba phần cười nhạo ba phần vui sướng ba phần giảo hoạt của hắn, nữ tử mặc hoàng y ửng đỏ đôi má trắng nõn, mắt liếc hắn một cái, im lặng không lên tiếng, chỉ là ý ngượng ngùng lộ ra từ đôi mắt, lại khiến cho ánh mắt của mọi người xung quanh càng xông đến như tre già măng mọc, nhìn chòng chọc vào sắc đẹp ôn nhã khó mà gặp được này.

Công tử mặc cẩm y ngay lúc gặp phải ánh mắt của nữ tử mặc hoàng y, không khỏi sửng sốt một chút, đầu tiên là đỏ mặt, sau đó lại chuyển qua hắng giọng, sắc mặt quá đỗi, giống như gặp phải một chuyện cực kỳ khó chấp nhận vậy.

Hắn phe phẩy quạt ngọc, bỏ lại nữ tử bước nhanh về phía trước.

“Tiểu Chu, đợi chút... Ai da...” Giọng nữ hơi có vẻ trầm thấp lại đặc biệt dễ nghe vang lên phía sau, tiếp đó tức thì liền bị những giọng nói khác bao phủ.

“Tiểu nương tử, tướng công nhà ngươi không cần nàng, không sao đâu, ca ca thương nàng. Lại đây lại đây!”

“Tiểu nương tử, đừng đi theo cái đồ ngoài như bạc trong là sấp(*) ấy nữa, theo ca ca đi, đảm bảo cho nàng mỗi ngày đều là dục tiên dục tử!”

(*) Nguyên văn “ngân dạng chá thương đầu” [] ý chỉ những thứ bề ngoài đẹp đẽ nhưng lại không hữu dụng chỗ nào.

“Theo ta mới đúng! Một tiểu nương tử mỹ mạo như vậy, ca ca dạy nàng phương pháp song tu, bảo đảm nàng sướng cả một đường ”

Một đàn nam nhân lập tức vây lại, nháy mắt đã bao vây cô nương mặc hoàng y vào chính giữa.

Cùng lúc đó, đám lái buôn lưu động xung quanh cũng lập tức khai thác thương cơ ở đây, bắt đầu chào mời hàng hóa của mình.

“‘Gậy to tốt nhất’, thần dược trong truyền thuyết! Cho dù người có suy dương, ăn vào liền có thể sinh long hoạt hổ ngay tức khắc!”

“Đừng nghe hấn khoác lác! Dược của ta mới thực sự là thứ tốt, cho dù là lão hán tám mươi tuổi ăn vào cũng có thể lập tức xách thương ra trận!”

“Xuân cung đồ, xuân cung đồ hay nhất tuyệt nhất...”

“Bí kíp xuân cung tám mươi tư kiểu trong cung, chỉ cần hai lượng bạc liền được một quyển a!”

Thanh niên mặc cẩm y bạch bạch bạch đi thật xa, nghe thấy đằng sau ồn ào nháo động liền bước nhanh hơn, nhưng ngay khi mọi người đều tưởng hấn thật sự bỏ rơi tiểu nương tử một mình rồi đi, lại có mấy sắc nữ diêm dúa bắt đầu để mắt tới kẻ bề ngoài vừa đẹp lại vừa có tiền này, thì công tử mặc cẩm y lại bắt thành linh dừng bước, xoay người, dùng tốc độ còn nhanh hơn lúc đi quay trở lại! Khí thế hung hăng, sắc mặt hung ác, trực tiếp đâm đầu vào trong bầy người, phiến quạt không khách khí đánh thẳng lên đầu kẻ cản đường, “Cút ngay cút ngay! Người của bản thế... Khụ! Người của bản công tử cũng dám đụng vào? Cút ngay cho bản công tử! Cút càng xa càng tốt!”

“Cái thằng này...” Mọi người thấy tên kia sắp phá hủy chuyện tốt nhà mình, lập tức mặt mày bặm trợn quay lại, kẻ nào kẻ nấy xắn tay áo, lộ ra cơ bắp cuộn cuộn, mắt thấy sắp đánh hội đồng tiểu thanh niên, đột nhiên, chuyện quái lạ xảy ra vừa nãy lại phát sinh một lần nữa!

“Ái!”

“Á!”

“Oa!”

“É!”

Vòng vây cơ bắp nhô lên, đám đại hán hung thần ác sát tập thể bay lên không trung, mọi người đồng thời nhìn lên, đợi lúc lâu sau, đám xúi quẩy này mới bịch bịch rơi xuống đất như sỏi cào, ngã một cái thất điên bát đảo!

Mỹ nữ mặc hoàng y tửu thân ngồi dưới đất, công tử mặc cẩm y sắc mặt tái xanh, trên trán dường như vẫn còn đang nổi gân xanh, cách một lúc lâu mới phẫn nộ quát: “Còn đợi cái gì? Chưa chịu dậy hả?”

“Thiếp thân không cần thận... trật chân...” Giọng nói yếu ớt mang theo nước mắt, trực tiếp khiến lòng mọi

người thương yêu vô hạn, tiếc là quý công tử không hề biết thương hương tiếc ngọc gân xanh trên trán giật càng mạnh, “Người... đợi ở đó cho ta!” Nói rồi, lại xông qua một bên, lúi đấm đại hán bất tỉnh dưới đất ra quyền đấm cước đá một trận, vừa đấm đá vừa chửi: “Cái đấm không có mắt này, trống mái cũng không phân biệt được, còn dám ra đường đùa giỡn người khác, mất thể diện! Hôm nay cho các ngươi biết, dâm tặc cũng không phải là dễ làm! Dâm tặc cũng phải có tu dưỡng có bối cảnh! Không phải tùy tiện một tên lưu manh vô lại nào cũng có thể làm dâm tặc, đệt, các ngươi chỉ là một đám lưu manh vô lại thôi!” Tốc độ đấm đá cực nhanh, động tác cực hung mãnh, dùng sức cực mạnh, phối với bộ mặt chắc có lẽ chỉ có thể dùng hai chữ “bạm trợn” để hình dung, khiến cho đám người xung quanh đổ một trận mồ hôi lạnh, kèm lòng không đành mà lùi một bước.

“Đây... đây không phải là bị người ta giành nhân tình đấy chứ?”

“Chắc kiểu thế... Lẽ nào đám người này gian muội tử của hần?”

“Chắc! Không có kiến thức, có thấy đáng vẻ cằm thù đó không? Còn nói đám người kia không biết phân biệt trống mái, tuyệt đối không phải là gian muội tử của hần! Mà là gian huynh đệ của hần! Óa a...” Lời này vừa dứt, lại có một người nữa bị văng lên không trung, mọi người tập thể nhìn lên trời, mà hành động chà đạp đấm tráng hám đang bất tỉnh của quý công tử bên kia vẫn chưa chấm dứt. Mãi đến khi mọi người đứng uống chén nước gặm bịch hạt dưa ăn chút bánh ngọt lấp bụng, lúc này vị công tử kia mới từ trên thân đấm đại hán bị chà đạp không còn hình người bước xuống.

Cầm y công tử sai bước, đi tới bên cạnh hoàng y mỹ nữ, gọn gàng dứt khoát mạnh mẽ nện một câu xuống, “Đi!”

Hoàng y mỹ nữ không tiếp lời, chỉ vươn bàn tay ngà ngọc thon dài, dùng ánh mắt thiết tha nhìn cầm y công tử.

Cầm y công tử buồn bực một hồi, rốt cục vẫn phải tái mặt co rút khóe miệng nắm lấy bàn tay kia, kéo một cái, hoàng y mỹ nữ nũng nịu kêu một tiếng, cơ thể mềm mại dựa vào trong lòng thanh niên.

Thanh niên dùng một lực cực kỳ lớn nhéo ngực nàng, hoàng y mỹ nữ sắc mặt ửng hồng, sóng mắt lưu chuyển, ẩy thế mà ngẩng đầu lên, nhanh chóng khê hôn lên khóe môi thanh niên một cái, làm cho sắc mặt thanh niên đại biến, nhìn cái bộ dáng kia, thật sự rất có kích động muốn vỗ một chưởng xuống.

“Tiểu Chu, thời gian không còn sớm nữa, nên quay về chuẩn bị thôi.” Hoàng y mỹ nữ nép vào trong lòng hần, đáng vẻ dịu dàng động lòng người, lại khiến cho bàn tay đang định giơ lên của thanh niên run rẩy, soãi chân xông thẳng đi như thể chạy nạn.

Tâm tình của Chu Hi lúc này đã không thể dùng hai chữ “buồn bực” để hình dung nữa.

Hần cúi đầu, nhìn xuống người nào đó bất kể là hình dáng hay thần thái, đều hoàn toàn là một bộ mỹ nữ, khóe miệng co giật, bắt đầu có suy nghĩ năm nay có phải là năm hạn hay không, làm sao lại có thể xui xẻo đến mức độ này? Chuyện quay ngược về vài ngày trước !

“Trung thực sẽ được khoan hồng, tốt nhất là thành thật khai báo cho ta!” Trút hết lửa giận, nhưng cơn uất ức lại vẫn chưa được trút ra sáng khoái, vị thể tử nào đó khước miệng co giật, miễn cưỡng ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư giữa đại sảnh.

Mà nam nam nữ nữ ở ngay trước mặt hắn, mỗi người một cái ghế đầu, hai tay nắm tai, ngồi xổm bên trên, bộ dạng cúi đầu sám hối.

“Ừm...” Vị huynh trưởng nào đó thay đồ, bằng vết thương, ngoại trừ tóc vẫn còn ướt chỉ có thể xóa ra, hiếm khi mang theo chút hương vị phong lưu tùy tính khó được chột dạ nhìn lên xà nhà, không dám đối mắt với tiểu đệ nhà y.

“Nói!” Một chữ rít từ trong kẽ răng ra, rất có ý đồ nếu còn không nói thật thì sẽ bùng nổ một trận.

“Khụ khụ... Ta thành thật, ta và Nhã công tử hoàn toàn chỉ có quan hệ trao đổi ích lợi, y cho bọn ta đường dây tiêu thụ dâm thư, ta cho y chút ít tin tức và đồ đặc của người... A không phải, là cung cấp chút ít cơ hội...” Vị nữ tử diễm lệ nào đó hiếm khi ngoan hiền dàng hoàng nắm vành tai, bắt đầu phát huy vẻ yêu kiều đáng thương nữ tính trời phú, ý đồ chiếm được lòng thương cảm.

“Ha... Thảo nào đồ của bản thể tử cứ hay bị mất, thì ra lâu nay đều do người giả trò quỷ... Ha ha, ha ha ha... Giỏi lắm! Mật Phong, ta muốn rời khỏi Hạ Cửu Lưu môn Phong Nguyệt hệ!” Vị thể tử nào đó cười lạnh mấy tiếng, bắt đầu nổi đóa.

“Đừng mà Người đi rồi thì cái núi dựa quan phủ cũng không còn nữa, người tuyệt đối không thể đi, bằng không tứ sư thúc và Cửu Vĩ sư thúc sẽ cho ta ăn đủ đó!” Nữ tử diễm lệ mặt mũi vụn vụn, trong lòng bắt đầu tính toán xem phải làm cách nào tóm được vị thể tử trước mặt, vợ vết thứ gì đó để chi phối đám quan phủ... Nhưng mà, chao ôi là khó!

“Hừ!” Thể tử cũng không ngu ngốc, nhìn thấy ánh mắt đảo vòng vòng của nữ tử nào đó, liền biết nữ nhân này tuyệt đối là đang có suy nghĩ không an phận đây.

Người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, lúc này cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy.

“Sau này ta sẽ tính sổ với người sau!” Ném đi một câu như vậy, rồi chuyển qua hỏi vị huynh trưởng nào đó, “Nói đi, thành thật khai báo nguyên nhân hậu quả của chuyện này mau!”

Huynh trưởng cũng nghĩ thoáng ra, cực kỳ thẳng thắn nói: “Ta thấy quan hệ giữa chúng ta dù sao đã không thể gay gắt hơn được nữa, ta muốn đạt được mục đích, cũng chỉ có thể tìm một đường khác, vì thể mới thông đồng với Mật Phong, mượn cơ hội lần này, cùng Mật Phong trao đổi điều kiện, để cho nàng đề xuất tổ chức thi đấu phong nguyệt chọn lọc, sau đó tìm cách đem cái khóa giả được ngụy tạo giống như “Triển Ti tỏa” đeo lên tay ta và đệ, rồi lại giả vờ là lời nguyên phát tác, động tay động chân với đệ.”

“Người...” Vị thể tử nào đó tức thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên, may mà tay chân hắn giờ đang mềm nhũn, tạm thời không thể động đậy, bằng không đã sớm xông lên bóp chết tên kia rồi, “Người thể mà

không hề hối lỗi chút nào!”

“Có gì mà phải hối lỗi, suy cho cùng ta muốn có được đệ, ta thích đệ là sự thật...”

“A a a a a Câm miệng câm miệng câm miệng không được nói nữa!”

Tiếng rống giận của thế tử không thể che giấu được lời bày tỏ vô cùng trực tiếp của huynh trưởng, đám người đang ngồi chồm hổm trên ghế đầu tập thể quay đầu lại nhìn vị ca ca cực kỳ thản nhiên, lại nhìn vị tiểu vương gia đang nổi trận lôi đình nhưng mặt lại đỏ bừng nào đó, hiểu rõ “à” một tiếng.

“Vẫn luôn để đệ ở lại cái nơi này là lỗi của ta, vừa nghĩ tới đệ ở trong đây bị nữ nhân hoặc nam nhân mơ ước, ta liền không đợi được nữa, vốn định để cho đệ chủ động rời khỏi hiệu sách Xuân Tiêu, nhưng bây giờ xem ra có vẻ không được thực tế cho lắm...”

“Nhã công tử người đây là qua sông đoạn cầu đó nha ” Vị nữ tử diễm lệ nào đó u ám chen vào một câu, huynh trưởng không đáp lại, tiếp tục nói: “Cho nên ta vẫn là nên trực tiếp dán lên người đệ tờ giấy kiểu “người là vật sở hữu của ta” còn thỏa đáng hơn.”

“Ai ai ai... là vật vật vật... sở sở hữu... của người?” Vị thế tử nào đó giận dữ lấp bắp. Mọi người xung quanh thấy tình hình lúc này đã biến thành cảnh tượng liếc mắt đưa tình kinh điển, kẻ nào kẻ nấy không nhịn được lấy hạt dưa đậu phộng nước trà ra, bắt đầu ngồi xem kịch. “Thì ra Nhã công tử thích đệ đệ gốc nhà y ”

“Cả con chó già canh cửa phòng bếp của hiệu sách Xuân Tiêu cũng biết chuyện này.”

“Ồ.”

Bô lô ba la...

“Vậy bọn họ xem như là loạn luân rồi?”

“Nói vậy, có quan hệ máu mủ gì đâu, đệ đệ gốc thích lão cha nhà hần mới gọi là loạn luân, cùng ca ca hần thì không tính.”

“Ồ.”

Bô lô ba la...

“Thế giờ là thế nào? Ca ca không có quan hệ máu mủ muốn bá vượng ngành thượng cung kết quả thành công cốc nên trở mặt?”

“Chắc là vậy... Chắc, tiếc là bị đám phá phong cảnh ‘Tuyệt Sát’ kia giày vò, còn chưa có được thành quả gì đã bị lật tẩy... Tội nghiệp.”

“ ‘Tuyệt Sát’ lần này chắc phải đổ máu rồi nhỉ? Chọc tới loại người yêu đệ như mạng thể mà ”

“Ừm, chắc vậy...”

Bô lô ba la bô lô ba la...

“Vậy, tới lúc nào, ca ca mới có thể bá vương ngành thượng cung thành công ha?”

“Chắc sắp rồi? Lớp giấy bọc này cũng đã bị xé toang ra rồi, tính ra thì nhanh thôi. Sao hả? Nóng lòng chờ mong?”

“A... Người nói xem chúng ta vậy cho bọn họ một nắm xuân được thì thế nào?”

“Vậy phải chọn loại mạnh nhất nha, không thì không đủ lực...”

“Ta coi chút, bên chỗ Mật tỷ chắc là có không ít ha? Còn thật không được, thì qua bên Hạnh Lâm hệ lấy.”

“Nhân tiện ghé qua bên Thiên Công hệ một chuyến, ta nghe nói cái ghế cực nhạc số tám đã xuất ra rồi, đến lúc đó chúng ta đề xuất thêm chút cơ quan nhỏ thử xem, bô lô ba la...”

“Ồ ồ ồ ồ ồ, ý kiến hay!”

“Thu lang quang trong mắt ngươi lại, phải bình tĩnh, bình tĩnh! Nếu tức chết tiểu vương gia rồi, ở đâu còn kịch mà xem nữa?”

“Ừ!!”

“Các ngươi cũng câm miệng hết cho ta!” Vị thể tử nào đó triệt để bùng nổ, hét một tiếng về phía đám người rồi hơi đang xì xào mở một cái hội xem kịch tình yêu phong nguyệt cầu huyết bên dưới, người phía dưới rất hợp tác không ho he tiếng nào, có điều hạt dưa thì vẫn ăn nước trà thì vẫn uống.

Vì vậy, chàng thể tử nọ đem toàn bộ lửa giận trút hết lên huynh trưởng nhà mình.

“Ngươi! Ngươi đã đã thích diễn kịch như thế, vậy thì giả gái cho ta! Đến tận khi Đại hội dân tộc đệ nhất thiên hạ kết thúc mới thôi, giả gái hết cho ta, nghe không?”

“Xi xào”, phía dưới ồn ào một trận!

“Được.” Huynh trưởng vô cùng bình tĩnh đáp một câu, còn mỉm cười, kích thích chàng thể tử càng thêm máu nóng xông não, hồi ức kết thúc...

Thế nhưng, Chu Hi hiện tại vô cùng muốn quay ngược trở về khoảnh khắc đó, đem cái tên mắt trắng kia loạn côn đánh chết! Làm gì không tốt, lại bắt cái tên Chu Huyền đó giả gái! Việc này đúng là... Không, không đúng, chuyện này không phải lỗi của hắn! Hắn là do trước đây Chu Huyền lệnh thị vệ giả gái làm cho kích động, tưởng rằng nam tử hán đại trượng phu làm bộ thành nữ nhân ẻo lả khẳng định là mười triệu lần không cam lòng, hơn nữa cái loại hóa trang xấu xí không gì sánh được, đủ để gọi là cưỡng dâm ánh mắt đó thực chất là một loại trừng phạt nặng nề, hắn không sai, sai là Chu Huyền!

Ghe tởm, cái tên đáng chết, chẳng lẽ không biết người quá ưu tú sẽ bị ông trời đổ kị, đánh thiên lôi xuống sao?

Cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, làm ăn võ công siêu nhân nhất đẳng, ngay cả thủ đoạn tri thức phong nguyệt học bù hai buổi tối cũng cao siêu hơn người đã thấm nhuần mười mấy năm, bây giờ cả giả gái, cũng bắn diễm quang tứ phía, có sức hấp dẫn hơn nữ tử thông thường không chỉ trăm ngàn lần!

Có thiên lý không hả? A!

Người không sợ bị sét đánh sao? A!

Ưu tú như vậy chẳng lẽ không sợ bị kẻ đổ kị người loạn đao chém chết sao? A a a!

Không được, hắn sắp bùng nổ rồi!

“Tiểu Chu, sao sắc mặt khó coi vậy?” Nhã công tử mặc đồ nữ, mê hoặc ánh mắt soi mói của một đồng sắc lang vươn tay vuốt má hắn, vẻ mặt lo lắng.

Chân mày cau lại, tư thái yếu điệu như thế thực khiến cho người ta sôi trào máu sôi, càng khiến tiểu vương gia yêu thích nữ sắc khó tự kiềm chế được!

Một cái quốc sắc thiên hương thế này lại là nam nhân... Lại là nam nhân... Lại là nam nhân...

Kể cả là hóa trang, dùng Súc cốt công thu nhỏ cơ thể, thì vẫn là một nam nhân không hơn không kém!

“Tiểu Chu?”

Có điều nam nhân thì thế nào? Tên Chu Huyền chết tiệt này trước đây mượn cơ hội đùa giỡn hắn không

biết bao nhiêu lần, bây giờ đã đợi được đến cơ hội xoay chuyển phong thủy trả thù rồi!

Vậy hắn còn do dự cái gì?

Đối diện với vẻ đẹp như thế, Chu Hi nhin không được nuốt nước bọt, trực tiếp vươn vuốt sói, hung ác nắm móng mỹ nhân trước mặt, hung hăng nhéo một cái, xoa nắn một trận.

Xúc cảm... mặc dù không phì nhiêu nhiều thịt bằng nữ tử, nhưng... cảm giác rất tốt...

“Ai da...” Chu Huyền khê kêu một tiếng, hai gò má ửng hồng, thân thể hơi nghiêng về phía trước, mềm mại không xương dựa lên vai Chu Hi.

Thật sự là hiếm khi nhìn thấy Chu Huyền có tư thái mềm yếu lại quyến rũ như vậy, bàn tay đang xoa móng y của Chu Hi lại càng không cố kỵ hoạt động, cảm giác được xúc cảm kỳ diệu giữa những ngón tay, mâu thuẫn trong lòng có chút chút bất tri bất giác bắt đầu dao động. Hắn không có hứng thú với nam nhân, thực sự, thế nhưng đối với vị huynh trưởng cùng nhau lớn lên từ nhỏ, không hề có chút quan hệ máu mủ nào lại có chút gắn kết vì diệu này, lại có một loại cảm giác kỳ diệu.

Cứ xem như có nghiêng nước nghiêng thành thế nào đi nữa, Chu Hi chỉ cần biết thân phận đối phương là giống đực, tức thì sẽ không còn sinh ra nửa điểm mơ mộng, duy chỉ có với Chu Huyền...

Cái loại buồn bực vừa hận vừa chán ghét, lại không nhin được bị hấp dẫn, dẫn tới bị chi phối này, ngưng tụ thành một loại cảm giác khó nói thành lời, điều này làm cho Chu Hi bực bội dị thường, nhưng vẫn không cầm lòng được trước sự mê hoặc đó.

“Tiểu Chu...” Chu Huyền nỉ non biệt danh của hắn, ngẩng đầu, trực tiếp hôn lên bờ môi hắn, hắn ôm cả thân thể kia vào lòng, lẫn trong mùi phấn son ngửi thấy trong mũi là hương trà thoang thoảng, bất giác có chút hoảng hốt.

“Ưm ưm...”

Đầu lưỡi cạy mở cánh môi hắn, dò vào quần quít lấy lưỡi hắn, chẳng bao lâu sau, Chu Hi cũng cảm thấy thất lực hơi nhũn ra.

Chết tiệt, kỹ thuật hôn giỏi như vậy làm chi a a!

Vừa nghĩ đến việc ngay cả loại chuyện phong nguyệt này y cũng am hiểu hơn mình, Chu Hi nén giận, chuyển bị động thành chủ động, cũng quần lấy cái lưỡi đối phương dò vào trong miệng mình.

“Ưm ưm...”

“Hừ!”

Cảm thấy thân thể trong lòng bắt đầu mềm nhũn đi, nhưng hai cánh tay ôm cổ lại tăng thêm sức, Chu Hi càng thêm không chịu thua kém, không ngừng cố gắng!

Trong những lần đo sức trước đây, bất luận là ở phương diện nào, Nhã công tử luôn đề hấn một đầu, lúc này đợi được đến cơ hội đỏi đánh đến cùng, thật lòng chỉ muốn đề đỏi phương dưới thân mặc sức cười nhạo!

“A... Tiểu Chu...” Trong miệng phát ra tiếng rên say lòng người, hơi thở cực nóng phả lên khoe miệng Chu Hi, khiến cho thân thể hấn nóng lên, còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy bên cạnh có người nói: “Sao vậy? Tiếp tục đi, đang đến bước mấu chốt mà.”

Chu Hi chợt cả kinh, trực tiếp đẩy Chu Huyền trong lòng ra ngoài, quay đầu hướng về phía hảo hữu đang cắn hạt dưa xem kịch nói: “Lão tử không có hứng thú với nam nhân!”

Bạch Trĩ Bạch lang trung có lẽ là từ lúc sinh ra đã bị liệt cơ mặt bình bình thản thản đáp: “Ta đâu có nói người có hứng thú với nam nhân đâu... Ày, có muốn ăn hạt dưa không?”

“Người lần sau có thể đừng xuất quỷ nhập thần như thế không...” Chu Hi càng buồn bực hơn, đằng sau cái tử ở quầy hàng của hiệu sách Xuân Tiêu có một cái ngách, hấn không muốn bị đông đảo dân dân chặn lại, cũng không muốn bị nữ nhân kia dùng mọi thủ đoạn lợi dụng làm cái cây rụng tiền kiêu chiêu bài, cho nên mới định lặng lẽ ở trong cái ngách này chờ xem náo nhiệt, xem xem Mật Phong làm thế nào tiền đưa đám sát thủ mà Lương Gia phái tới diệt hiệu sách của hấn về tây thiên, kết quả là bởi vì không có ai, lại nhớ tới mấy việc đáng giận, thành ra lại cùng Chu Huyền ôm hôn...

Vừa nhớ tới tình cảnh vừa rồi, mặt Chu Hi pằng một cái đỏ triệt để, rồi liền biến thành xanh tím, cuối cùng chuyển thành đen như đáy nồi. Ngược lại Chu Huyền bị hấn đẩy ra lại không nghĩ nhiều như vậy, mà trực tiếp chạy tới bên cạnh Bạch Trĩ bắt chuyện, “Tình hình bây giờ thế nào?”

“À, vừa bày xong đấu trường. Lên đài rồi.”

Đang nói, liền qua khe hở nhìn thấy đấu trường bất luận là chiều cao hay bề rộng đều vô cùng khoa trương, hai nam tử đang so chiêu trên đó.

Một người kiếm pháp sắc bén, một người khinh công uyển chuyển, hai người đấu thành một đoàn, trông rất đẹp mắt.

“Ai da, kiếm pháp đó, không phải là tuyệt học gia truyền của Trọng Môn Hàn nhị công tử sao...”

“Hàn nhị công tử đương nhiên là dùng võ học Trọng Môn, vì thế Mật Phong đặc biệt cho người chòm một phần từ trong Trọng Môn ra.”

Ê ê ê? Không phải chứ?

Chu Hi đổ mồ hôi lạnh một trận, làm mặt nạ da người ngựa trang thành người ta thì thôi, vì sao biểu diễn một kiểu đoạn trong đám thư còn muốn trộm võ công của người ta nữa hả?

“Chiêu số này, rất đạt được tinh túy Trọng Môn a...”

“À, có người nói Mật Phong nhờ sư thúc tạo áp lực, bắt Kiếm Si của Đạo Kiếm hệ chỉ dẫn đôi chút.”

Ê ê ê! Kiếm Si này lại là một nhân vật truyền kỳ khác nữa đó, vì một chuyện vớ vẩn thế mà còn bắt người ta chỉ dẫn tinh túy kiếm pháp Trọng Môn, có lỗi quá không đó.

“Quần áo trên người hần, cũng là trộm từ chỗ Hàn Kỳ tới, dùng phổi kiếm của Hàn Kỳ mà Dạ Miêu sư huynh đoạn thời gian trước từng quay về một lần mang về, các sư huynh đệ Thiên Công hệ chiếu theo làm thêm một thanh, trả lại cho Hàn Kỳ một thanh, bây giờ đang dùng là thanh còn lại.”

“Ê ê ê! Trả lại là kiếm thật hay kiếm giả vậy? Các người cứ nghênh ngang đánh tráo đồ gia truyền nhà người ta thế sao? Nếu bị phát hiện, lần này Trọng Môn tuyệt đối sẽ huyết tẩy hiệu sách Xuân Tiêu đó!!!” Hần vẫn là nên nhanh chóng rút lui khỏi cái nơi thị phi này mới tốt!

“Ai da!” Trên đài kinh hô một trận, anh bạn ngựa trang thành Dạ Miêu ngã gục ngay tại chỗ...

“Tên Dạ Miêu kia, không phải là người thật đó chứ?”

“Chắc là không phải, Dạ Miêu thật lúc này hần là đang bị Hàn Kỳ đuổi giết.”

May mắn, cái này không phải là thật... Ủm...

Còn chưa đợi Chu Hi nghĩ thêm gì, trên đấu trường lại bắt đầu diễn ra cảnh khiến hần học máu. Nhưng mà những người bên dưới có khả năng tiếp nhận cao cường hơn hần nhiều, Chu Hi không dám xem tình cảnh trên đài, liền cố nhìn phản ứng trên mặt người khác. Đáng tiếc là, hần nhìn hồi lâu, đều không thấy ai muốn nôn mửa giống hần, trái lại kẻ nào kẻ nấy mặt mày hồng hào hăng hái bừng bừng đứng xem, đáng vẻ kích động hận không thể xông lên đài thay “Dạ Miêu”, xxoo oox “Hàn nhị công tử”...

Số lượng dân tặc cô nương đại thẩm đến lúc này càng ngày càng nhiều, giống như bị chích máu gà vậy, hưng phấn không kiềm chế được, la hét thiếu chút đâm thủng màng nhĩ người ta. Ánh mắt của Chu Hi chuyển vòng qua bên cạnh, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt Mật Phong cô nương càng kích động hơn, đôi mắt sáng ngời gần như đã biến thành hình ngân lượng. Chu Hi nhin không được rùng mình một cái.

Hần đã có thể tưởng tượng được tiếp theo quyển đám thư kia sẽ bán đắt hàng thế nào, từ đó áp đảo cho hiệu sách Lương Gia không góc đầu lên được, triệt để vây giết đầu ra trên thương trường của đối phương,

đây cũng chính là thủ đoạn báo thù của Mật Phong.

Thế nhưng, Mật Phong rất có khả năng sẽ mượn cớ này uy hiếp hấn, nói là báo thù cho hấn, cho nên bắt hấn càng phải siêng năng nỗ lực làm việc hơn để trả nợ, đến lúc đó, nói không chừng không chỉ bị hiếp bức buộc phải vẽ nam nam xuân cung đồ, mà còn có thể bị đem làm đề tài viết thành tiểu thuyết, mất hết mặt mũi!

Cũng có lẽ là bị nữ nhân khủng bố yêu tiền như mạng đó ép buộc lên đài, ngay trước mặt mọi người biểu diễn oxxx...

A, chẳng bằng cho hấn một đao sáng khoái luôn đi!

Nghĩ đến đây, Chu Hi có hơi hối hận, để nhìn thấy Chu Huyền bị xấu mặt, thậm chí không tiếc mạo hiểm tham gia vào cái Đại hội dâm tặc đệ nhất thiên hạ này, biết sớm vậy còn không bằng nhân lúc Mật Phong đang bận tối tăm mặt mũi, thừa cơ chạy trốn mới là chính đồ! Nhưng mà, hiện tại cũng chưa trễ đâu !

Lại quay đầu nhìn phản ứng của những người khác trong hiệu sách Xuân Tiêu, cũng chẳng khác Mật Phong gì mấy... À há... Đến lúc nên chạy rồi.

Lúc này không đi thì còn đợi đến bao giờ?

“Tiểu Chu.” Chu Hi trong đầu vừa chuyển đến quyết định này, đã bị Chu Huyền giữ lấy tay phải, cái tên đáng sợ trai giả gái còn khiến cả đám người mê đắm đó đến gần bên tai Chu Hi, thấp giọng nói: “Đệ chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Chuẩn, chuẩn bị cái gì?” Chu Hi theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm, lông tơ sau lưng đều dựng lên cả, hấn âm thầm lặng lẽ lui về sau một bước, chỉ cần có cái gì không đúng, sẽ lập tức bỏ chạy.

Chu Huyền cười híp híp nhìn hấn, chậm rãi nói: “Chính là chuẩn bị quay về vương phủ a !”

“Cái...”

Hấn còn chưa nói xong câu này, Chu Huyền đã xuất thủ như điện, rất nhanh phong bế huyệt đạo hấn, trực tiếp xé rách quần áo trên người, bên dưới bộ nữ trang là một bộ y phục nam tính, Chu Huyền hiếm khi mặc loại y phục này ngược lại trông có vẻ anh khí bừng bừng, so với vẻ công tử văn nhược trước đây sinh ra thêm chút hào khí sang sảng của nam nhân.

Vận chuyển nội lực, chỉ nghe thấy xương khớp toàn thân kêu răng rắc như đậu nổ, chớp mắt, Chu Huyền đã cao hơn Chu Hi non nửa đầu, y khom lưng, giang hai tay, trực tiếp ôm ngang người kia lên, gật đầu với Bạch Trĩ, cười nói: “Bạch lang trung, đa tạ người trị thương cho Tiểu Chu, chúng ta từ biệt từ đây, ngày sau có gì cần, có thể tới tìm tại hạ hỗ trợ.”

Bạch Trĩ vẫn luôn giả làm người qua đường không thèm để ý đến y, vẫn tập trung xem màn biểu diễn xuân cung trước mặt như cũ.

Chu Huyền cười một cái, liền ôm ngang Chu Hi bay lên nóc nhà.

“Chu Huyền chết tiệt, mau thả bản thể tử ra, lão tử tuyệt đối không trở về vương phủ đâu a a a ”

“Trễ rồi, Mật Phong lúc trước đáp ứng ta, để cho ta đưa đệ về vương phủ một đoạn thời gian, bây giờ cũng đã đến lúc thực hiện.”

“Đừng mà a a... Ta tuyệt đối không muốn quay về đâu! Ta không muốn gặp cái lão lưu manh kia đâu!” Chu Hi muốn giãy dụa, thế nhưng huyết đạo trên người bị điểm một cách kín kẽ không sơ hở, cả động đầu ngón tay cũng khó khăn vô cùng.

“Ha? Ha?!” Chu Hi suýt nữa thì cắn đứt lưỡi mình, “Người người người định làm gì hả?!”

Chu Huyền cười càng thêm khoái trá, “Ta định làm gì, Tiểu Chu đệ chẳng lẽ không biết sao? Ai da, nếu ta đã hy sinh giả nữ cho đệ, vậy đệ cũng nên thể hiện chút lòng cảm kích mới đúng chứ?”

“Người người người... Mau thả ta ra! Có nghe không?! Bản thể tử ra lệnh cho người mau thả bản thể tử ra a a a!”

“Hi, ta tìm được một nơi phong cảnh tươi đẹp, Tiểu Chu đệ nhất định sẽ thích cực kỳ. Chúng ta nhanh chóng xuất phát tới đó thôi ”

“Giết người! Chu Huyền ta nhất định phải giết người!”

Chu Hi vừa rời khỏi phạm vi tổ chức Đại hội dâm tặc đệ nhất thiên hạ, bỗng nghe thấy một trận âm ỉ xôn xao.

Chu Huyền mang theo Chu Hi hạ xuống phía dưới, lập tức liền có người chạy tới, hướng về phía Chu Huyền ôm quyền, cung kính nói: “Mặt tướng tham kiến Nhã công tử.”

“Mặt tướng? Làm gì...” Chu Hi muốn nhìn rõ, thế nhưng cổ cứng ngắc, cả nhúc nhích cũng khó khăn. Chu Huyền sắc mặt nghiêng thân, để cho hắn nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh lúc này. Vừa nhìn, Chu Hi lập tức hít ngược vào một hơi khí lạnh, oa! Từ chỗ nào xuất hiện nhiều quan binh như vậy? Đám quan binh này đã triệt để vây kín cửa vào, có lẽ phía cửa ra cũng không khác là bao, dâm tặc khắp thiên hạ bên trong e là sắp gặp phải quần cảnh bắt ba ba trong rọ rồi, có thể trốn được chỉ sợ lác đác không mấy người.

“Nhã công tử, mặt tướng đã triệu tập hơn phân nửa binh lực trong thành Cẩm Châu đến đây, còn đặc biệt chuẩn bị rất nhiều vũ khí để đối phó với những nhân sĩ võ công cao cường. Mặt khác cũng đã liên lạc với

các nhân sĩ võ lâm chính đạo trong vùng, lần này xác định có thể đem đám dân tộc không biết trời cao đất rộng, tai họa thế gian kia một lưới bắt gọn!”

Chu Huyền cười dịu dàng, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ bẩm báo với phụ vương những việc người đã làm ở đây, người cứ yên tâm lớn mật đi làm, không cần lo ngại chi nhiều.”

Được câu này của y đảm bảo, trên mặt vị tướng quân trẻ tuổi càng vui sướng khó kềm nén, vui vẻ nói: “Đa tạ Nhã công tử, vậy mặt tướng đi tóm cả ổ dân dân kia đây! Bầy trận, đánh vào trong!”

“Vâng!” Các tướng sĩ quát rung trời, lập trận thế, xông về hướng con phố.

Chu Huyền ôm Chu Hi đã hoàn toàn hóa đá, vận khởi khinh công, tiếp tục bay ra ngoài, không mất lâu lắm, liền thấy bát vệ đang dắt ngựa cung kính trông coi trước một chiếc xe ngựa, nhìn thấy chủ tử nhà mình tới, quỳ một gối xuống đất, đồng thanh: “Tham kiến công tử.”

“Được rồi, tin tức lan rộng ra ngoài chưa?” Nhã công tử tùy tiện vung tay lên, ôm Chu Hi chui vào trong xe ngựa.

“Dạ rồi. Chúng tiểu nhân đã tung tin ‘hiệu sách Xuân Tiêu điên loạn cuồng sinh bắt kham bị chèn ép, bỏ gian tà theo chính nghĩa, tố cáo hang ổ dân tộc với quan phủ’ ra ngoài, bây giờ đã truyền khắp toàn thành Kỳ Lân rồi ạ.”

“Cái cái cái gì?” Tròng mắt Chu Hi lần thứ hai suýt thì lọt ra khỏi vành mắt.

“Tốt lắm, lên đường thôi. Vì nghĩ cho tính mạng của thế tử, chúng ta mau rời khỏi cái nơi thị phi này.”

“Vâng, công tử!”

“Người người người...”

Chu Huyền nhìn dáng vẻ trợn mắt há họng của hắn, bất giác cười lên, vươn tay nâng cằm hắn, một nụ hôn triển miên dai dẳng buông xuống.

Y giờ đã đổi về nam trang, hành vi lại bá đạo như vậy, nhất thời khiến cả người Chu Hi triệt để cứng ngắc.

Chu Huyền cười nói: “Mật Phong bóc lột đệ lâu ngày, bắt đệ làm những việc đệ không nguyện ý, thậm chí còn lợi dụng chuyện giữa đệ và ta để cò kè mặc cả... Kể ức hiếp đệ như vậy, sao ta buông tha một cách đơn giản được? Qua hôm nay, hiệu sách Xuân Tiêu có thể duy trì được tiếp, chỉ sợ cũng sẽ phi thường gian nan. Địa bàn Cẩm Châu, năng không thể ở được nữa...”

Chu Hi tiếp tục đại ra.

Chu Huyền lại nói: “Như vậy, Mật Phong ắt phải hận đệ tận xương, đến lúc đó nàng giết đệ còn không kịp, sao lại chung chạ với đệ được nữa chứ? Cứ thế, đệ đương nhiên sẽ phải ở bên ta... Thời gian còn dài, chúng ta chậm rãi bồi dưỡng tình cảm, một ngày nào đó, đệ rồi sẽ không có ta không được, sẽ ném hết những hồng phần tri kỷ xanh xanh đỏ đỏ các loại của đệ ra sau đầu...” Vừa nói vừa hôn xuống một cái, Chu Huyền nhìn đệ đệ dần dần lấy lại tinh thần, cười nói: “Đệ lúc này không phải hôn ta rất say đắm sao? Nếu đệ bằng lòng, ta cũng có thể giả gái ở bên đệ...”

Chu Hi cả người không thể động đậy, mọi chuyện liên tục phát sinh như sét đánh không kịp bưng tai, tất thấy nhưng lại đều có lý.

Hắn gia nhập vào hiệu sách Xuân Tiêu, bị Mật Phong bóc lột ức hiếp thảm thương, Chu Huyền thân là yêu đệ cuồng cực độ sao lại cam tâm tình nguyện mượn sức người ngoài để tiếp cận đệ đệ chứ?

Phương pháp tốt nhất, dĩ nhiên chính là cắt đứt toàn bộ đường lui, khiến Chu Hi không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể chui vào dưới cánh chim y...

Chết tiết, Chu Huyền chết tiết!

Hắn biết ngay mà, từ nhỏ đến lớn cái tên này đã lấy việc bắt nạt chèn ép hắn làm mục tiêu sống, giờ lại còn dám đặt mục đích lên thân thể hắn, đồ khốn chết tiết... Hắn, hắn hắn hắn... Hắn...

“Chu Huyền chết tiết, ta và ngươi không đội trời chung! Ta tuyệt đối, tuyệt đối phải xử đẹp ngươi!”

Tiếng rống giận dữ vang dội trong buồng xe, lại chỉ đổi lấy tiếng cười sung sướng của kẻ gây họa, tiếng rống này tiếp đó dần trở nên mơ hồ không rõ, thay vào đó là âm thanh càng khiến người ta mặt đỏ tía tai...

Bên ngoài xe ngựa tám vị hán tử nghiêm nghiêm chính chính ngồi trên lưng ngựa như cột sắt, cũng là tái mét cả mặt.

Cái này chẳng lẽ chính là trừng phạt chủ tử xuất chúng hơn những người khác sao? Không thể nào? Ha ha... Cười gượng một trận. Ông trời ông sẽ không tàn nhẫn như vậy chứ?

– TOÀN VĂN HOÀN –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ha-cuu-luu-chi-chau-luu-bich-chuyen>